

Samlade texter på den gamla hemsidan:

År 2009 – 2010:

Utanförskap.

Likt den puckelryggige Quasimodo så får jag stiga ur vägen för de vackra och filmstjärnelyckliga andra. Jag kan ensamhet. En frostig natt, en isande avsaknad av mänsklig kontakt. Där varje steg in i framtiden måste göras med största försiktighet för att inte väcka ravinens ilskna yttringar. Ett helvetes avgrund öppnar sig så jag börjar tina, frostas av och tror att jag har rättighet att drömma. Att drömma om värme och nära närhetslängtan, om någon annan.

Vem är ni? Ni är en. Jag är den andra. Den som inte syns. Den som bekräftar att ni faktiskt är huvudpersonerna i erat drama. Den osynliga leende och applåderande publiken. Den som får er att må bra men som ni inte vill träffa sen. Ensamvandraren i mörkret efter föreställningen om erat liv. Om drömmen som varar en livstid. Den som när nya drömmar och som jag bara ser genom fönstret i min gamla glasbur. Det går tio år till. Det går tjugo år. Tiden rinner ut. Men bara för mig.

Ni lever erat liv. Jag räknar dagarna som är kvar.

Sträck på en osynlig vägg, Gamla frostiga leenden som visar sig vara reflektioner i väggen som ramar in mitt ensamma liv.

Vad är drömmar när man inte får leva dem. Jag vet svaret på den frågan. De är reflektioner av ett tillslut tomt sinne. En pulserande längtan efter något som aldrig varit, något som aldrig ska bli.

Så lev ni era liv. Jag ser er men ni ser inte mig. Bli ett par. Upplev det som jag aldrig fick uppleva. Var lyckliga, var unga. Se mig som ett ansikte som sakta smälter in i mängden. Ett leende intetsärande ansikte.

Ni visste inte att jag hade drömmar va! Att jag hade känslor.

Ni visste inte att jag var något va! Något annat än eran publik?

Quasimodo sluter era händer och ger er eran frihet. Bliv lyckliga och älska.

Quasimodo ler tålmodigt mot frosten.

Quasimodo sluter sig långsamt in i sig själv igen.

Quasimodo log mot dig en gång. Du oåtkomliga vackra lyckliga kvinna.

Han var en gång. Du är.

Han vinkar sorgset av tåget där alla människor sitter. Du och den där killen som ignorerar dig sitter där.

Man skrattar och har mysigt. Man är människor där. Vänskap existerar där.

Quasimodo ser och ler sitt inåtvända leende.

Han förvandlas sakta till en sten. Det börjar snöa.

Stenen blir en del av ett frostlandskap.

Minnen.

Fanns det någonsin något annat.

Le din värld.

Du ler ett leende och visar pärleskatter åt världen som en osjälvisk gåva.

Jag önskar dig väl. Den som ger den får. Den som ger mycket får allt.

Du är ett barn som leker med solkatter på vägen framför dig.

Kanske du gör rätt och världen fel. Jag vill dig väl.

Ty dig till kärleken. Den vill dig alltid väl. Den finns i de som reflekterar ditt solljus
och hör dina viskningar. Den är du då du ler.

Den är du.

Lyckan bortom det skenbara ljuset.

Vad ville han? Jag såg det inte förrän stunden var förbi.

Ett sken, en blixtnögonblick. Solglans och villospår.

Han söker längtan i sin blick. Han tog dig på allvar. Längtan efter dig är en enda skev stund på jorden.

Allvar är som fradga på ett sjukt jagat djur i det ögonblick det ska dö.

Döden och nu. Ja

Han sökte din blick men vågade inte tro på allvaret.

Hans pajaskonster bestod i att leva, endast det är en parodi på mänsklig värdighet.

Han sökte något annat men fann det inte då han var grumlig av din närvaro.

Fradga i hans ögon. Grumliga och sjuka ögon.

Döden och nu. Nja

Att leta är att finna, då man inser att livet är en illusion. Det enda man finner är längtan självt.

Skogen bortom träden. Flamman i köttet. Världen bakom lyckan i stunden man upplever nuet.

Allvaret såg och han fann. Men inte dig. Han fann. Endast det. Han fann.

Döden och nu. Nej

Livet börjar nu.

Irrvägar.

Som vådliga irrvarv i tombolan genom isnattskrumbukternas insomnande något hesa röst i natten

Såsom även kreationen av struttande slokande vita flufföron ur en fluffvarelse i juni

Tydliga skutt av tidevarv har gjorts

När även kvävande triolcorpars kraxande emellan stenvarelser i trollskogs valv

Svävar ty endast genom triol och bäcksvarta tromboladjup i skumt porlande vattenlag

Absorberar de dem och låter klarare än vattendroppar i himmelriket

Då som violer sjunger sin sista vals genom tidelag av naturens tvåkönade varelser

Och hon som valsar skogsmumlande över blåbär i juli då hösten är nästan här

Då är och endast då är du när och jag här

Och vi två när och helt här i ett porlande klingande nu.

Liv.

Vad var det som hände. Något så obetydligt på den grundlösa jorden att skogen inte ens märkte något. Skogen tog avsikten och gav insikten. Viskningar kan ej fortplanta sig i mull och önskningar blir lika obeständiga som doften av en förmultnande växt.

Det som hände var aldrig verkligt. Önskningar och avsikt beblandades med det oändligt stora och slutade så existera allt medan det sista sköna inom mig dog. Men det som förmultnat ger liv åt ständigt nytt liv inneslutet i en ensam dåres aldrig döende hopp.

Att se döden utan att dö inombords är att känna smärta. Att känna smärta utan att fly är att växa. Att leva utan att fly dess konsekvenser är att i sanning leva. Dödens sinnelag kan aldrig greppa en öppen och levande själ. Kärleken segrar alltid i den på så sätt ensamma tappra dären.

Att lysa.

Att vara självlysande, det är hemligheten bakom all social framgång. Många människor är beroende av andra för att lysa. Som en planet kring solen så cirklar de kring de som lyser starkare än de själva. Självförtroende och förtroende är två av de mest vibrerande krafterna bakom mänskligt ljus. Ifall två planeter möts så blir det bara uppenbart hur mycket de saknar dessa egenskaper.

Två sådana människor blir då nervösa för det är uppenbart hur kalla de är. Inte på grund av att de är obehagliga utan bara för att de känner obehag. De saknar all förutsättning för egen lyskraft, allt självförtroende. De börjar se nervöst omkring sig efter en sol så att detta uppenbara inte blir för uppenbart för de själva och för andra. Då en människa med egen

lyskraft kommer så känner de sig räddade. Deras brister syns mindre då alltid den starkaste källan till ljus sätter de andra i skugga.

Så, för att vara en självständig människa så måsta man våga vissa saker. Man måste våga gå för egen kraft och man måste våga lysa. Våga visa vem man är. Att lysa inifrån är att tro på sig själv och inte bry sig så mycket om vad andra tycker om ens ljus. Då man börjar tvivla så lyser man bara mindre. Att sedan ge ljus till andra, utan att vara selektiv då man gör det skapar förtroende hos andra människor. Egen prestige får ibland stå undan för det att bara vara. Alla onaturliga sätt att försöka skina är bara ytterligare ett sätt att skapa mörker. Endast den äkta ljuskällan varar.

Självförtroende är inget man föds med. Man får det då man känner förtroende till världen. Då vågar man vara sig själv. Man är okej som man är. Men har man aldrig haft det eller någon gång tappat det på vägen så är det något man kan få igen. Steg ett måste vara att våga vara sig själv. En del i detta är att även acceptera andra som de är. Ifall man inte kan göra det så ger man inte heller sig själv friheten att ha brister och dåliga sidor. Steg två måste vara att våga.

Att ta personliga risker och förstå att det inte betyder så mycket i längden. Jämfört med evigheten så har ingen tid betydelse. Att vara öppen. Att öppna sin ljuskälla. Att återigen våga känna förtroende till världen är svårt. Men det går. Att få andra att känna sig okej och att själv känna sig okej är i slutändan samma sak. Vänskap, förtroende och kärlek går före ensamhet, brist på självförtroende och kärlekslöshet.

Att vara fri är att vara sin egen ljuskälla och att samtidigt ge andra frihet att skina lika starkt. Det är en av de mest grundläggande bakomliggande orsakerna till varaktig lycka på jorden. Men vågar man inte lysa så kommer man alltid vara beroende av andras lyskraft. Var dig själv.

Symetrisk kärlek.

Kärlek, den enda för alltid döende kraften i universum

Men också den enda verkligt levande kraften

Sjuk och galen, rastlös och spirande

Söker dig i en värld av kaos

Rymdtag av tid

Vidrör mig

Nu

En diamant i skyn.

Att acceptera människor som de är, är en svår konst. Men en nödvändig sådan. I alla fall om man vill se sitt eget ansvar i olika situationer och inte konstant skylla sina problem på sin omgivning. Jag har insett att jag inte kan tvinga världen, de i klassen, mamma eller pappa, någon av mina vänner eller för den delen gud själv att ändra sig. De är alla som de är. Jag också. Det är förmätet att tro att jag bara genom bitterhet, böner och en enorm tankekoncentration kan få världen att bli som jag vill att den ska bli, enbart för att jag tycker det skulle vara mer rättvist då. Det är dessutom totalt utmattande i längden. Nej, jag släpper den inställningen nu och känner en slags lättnad och frid istället. Just nu.

Jag släpper det nu. Inga problem varar för evigt. Inte mina heller. Men ju mer jag stretar emot världen och anklagar allt och alla för mina problem, desto långvarigare blir bara mina svårigheter. Jag får se folk för vad de är. Ofullkomliga och med många dåliga sidor och lägre tendenser, precis som jag själv. Vi gnids och skrapar i vår trånga värld, mot varandra som skrovliga stenar tills vi är så blankslipade att vi inte kan göra varandra illa längre. Men, en del är skrovligare än andra. Det är den svåraste lärdomen, det att kunna acceptera att dessa skrovliga stenar, som gör mest ont mot oss själva, faktiskt inte kan vara på något annat sätt än de är. Vi som kanske är lite mer finslipade, men ändå operfekta på många sätt, tror att vi kan lära dessa vassa stenar att vara annorlunda.

Det är då bättre att se skönheten i det operfekta istället. För vi befinner oss alla i en process där vi faktiskt inte kan se slutresultatet av denna naturens egen slipningsprocess, men där alla människor utan undantag, är inblandade. Snart så är vi alla så finslipade att vi smeker varandra med våra sköna mjuka polerade ytor, i en vacker fredlig harmoni, istället för att skada varandra. Diamanten inom oss alla ska fram. Den ska reflektera ljus för omgivningen att ta del av. Insikten i att vi kommer att bli diamanter som är så utan törnar mot sin omgivning men ändå så orubbligt starka i sin övertygelse att sprida ljus, att de omöjligt kan krossas ens mot den vassaste sten, är skönhet likt prismans alla färger.

Skönhet som orubbligt är det samma som kärlek. Skönhet som ger endast ett resultat, mer skönhet. Vi ska alla dit. Ifall det gör ont på vägen så är det bara för att vi är skrovligare än vi

själva trodde. Den skrovligheten visar sig genom att vi kan tillfoga andra smärta. Vi märker vår egen skrovlighet endas på vår omgivning. Genom den disharmoni vi upplever. Ingen kan vara någon annan än de just för tillfället är. Ingen kan få insikter bara genom att någon annan har dem. Nej. Dessa insikter får de endast genom livet självt. Genom de törnar de får. Jag accepterar världen nu.

Stilla.

Då världen var som vi så var allt stilla. Så stilla.

Inga löften och inga måsten. Bara levande ansikten i en levande stilla värld.

Du log. Jag log. Vi existerade endast för vår egen skull. Och för livets.

Då världen log så var allt så stilla.

Löften blev andetag av lättnad då skogen med hjälp av sommaren hjälpte oss att andas. Stilla var längtan och vi.

Och själen fick då ro.

År 2010:

Dikt till en vän.

Så generöst, skuggan av din gestalt ger skydd

I skogen där förgänglighet är kropp men ej själ

Den som vandrar är vilsen då själen är stilla

Tryggheten finns i det lilla

Under varje sten finns en jätte och blommor så stora som träd

Smärtan får dig att växa då mörkret förgyller din själ

Ta kraft av det lilla och ge av det stora

Det stora är kärlek, det lilla är du

Då vi alla är barn av samma levande själ

Vi kallar den jag och vi kallar den du

Magi utan logik.

Utan en logisk struktur . Vetenskaplig grund. Kunskap och förgänglighet.

Samtid. I en tid som gäller . Lika för alla.

Du. Jag. Tro det.

Tangera en levande struktur av muterad formlös massa. Det går ej?

Tangera med mera onsera !!! Onseraaaa!!! !

Hmm. Vilsamt lirkar jag med själva massan av ordens formlösa struktur.

De bildar logik då jag söker den. Den formlösa strukturen av det förflutna passerar granskningsnämnden av mitt kritiska inre och bildar en logik, likt konststycket att försöka omforma ett träd till en fågel.

Orden flyger som formlös massa och fnitteranfall blir dess resultat. Hahaaaaa!!!

Där flyger helvetet. Intill oanständighet svävar den sjuka skapelsen över våra huvuden och då skrattet lagt sig så bildas ett gemensamt Ahhhh kring våra läppar.

Helvetet flyger. Det trodde vi inte. Han är en magiker. Han formade logik av det till synes ologiska.

Över våra huvuden knirrar så en oljad koloss sin färd. Den var ett virrvarr men liknar nu närmast en svan.

Nu hukar jag mitt huvud. Jag bugar för vansinnet medan skulptören samt domptören inom mig har gjort sitt.

Skrattet har lagt sig.

En magiker är född.

Han är jag.

Döden har en vit nos.

Tunga är benen som vandrar mot vad som det verkar en allé av sten.

En allé av sten som tynger vägens kanter och sänker den djupare ner. Virvlar av violettgrön himmel färgas vit av ditt hopp. Ångest är den trygga hund du kallar vän.

Hunden förvillar sig mellan två av dessa stenar och gräver upp en annan hund. Så ytterligare en annan hund.

Nosen på den första blir vitare än döden då den leende gläfses på honom du alltid flytt ifrån.

Han du alltid flytt ifrån är här nu. Isande valv av spegelglas stämmer de ljud som bildar din innersta sorg. De pressas ut från de korvar som du kallar läppar. De säger hej. Orden du aldrig sa. ORDEN DU ALDRIG NÅGONSIN SA!!!

Speglarna svarar med en vinande sång. Sången är av guld men dess avkomma är svartare än all förkolnad materia i det vi kallar helvetet.

Hunden gläfses en gång till och du svarar med en klapp. EN VÄNSKAPLIG KLAPP. Han är din enda vän i en vandring som lutar nedåt.

Hunden är din enda vän.

Aaaaaaahh.

Döden har en vit nos.

DÖDEN HAR EN VIT NOS!!!

Det ekonomiska systemet.

Jag känner att jag lite ibland, inget negativt eller så, har varit tvungen att försvara mina åsikter för att de för en del låter som kommunism och därför måste de ju vara både bakåtsträvande och dåliga. Därför vill jag utveckla mina tankar kring detta, för den som är intresserad naturligtvis, om ekonomi och samarbete.

Ta två människor som exempel. Två möjligheter till utveckling finns för dem. Den ena är samarbete och den andra är som många vill kalla det en "hälsosam konkurrens" dem emellan. I fall de konkurrerar med varandra så kommer de att tävla för att bli bäst sinsemellan och maktsituationen kommer hela tiden att skifta tills den ena konstant har gett upp. Deras drivkraft kommer att vara den att vinna över den andra människan samt att undertrycka den andras vilja till att själv vilja vinna.

Detta är en något enkel men träffande beskrivning, som jag ser det, av det nuvarande ekonomiska systemet som idag är så drivande för all samhällsutveckling i alla länder. Vi kallar systemet kapitalism och menar att detta system innebär den totala friheten för oss alla. Företag tävlar där på samma sätt som människor sinsemellan gör och alla medel inom landets ofta mycket töjbara lagsystemet är där tillåtna.

Det hälsosamma i denna situation anser många (för att inte säga nästan alla) vara att hela vår civilisation är beroende av denna konkurrens mellan alla människor och mellan de grupperingar av människor som vi bland annat kallar företag. De menar att ingen skulle jobba ifall arbetsplatser och samhället var fritt från denna "hälsosamma" konkurrens. Det "naturliga" samarbete som sker är den mellan de som jobbar i samma företag men mellan företagen så är det principen "äta eller ätas" som gäller. När det gäller att göra karriär inom företaget så gäller ofta samma princip för arbetare fast något mildare. Människors status och lön kan variera helt enormt mycket inom samma företag och på samma arbetsplats trots att de lägger ner samma arbetstid.

Hade det inte funnits företag så hade ju ingen varit tvungen att arbeta, resonerar många. Piskan eller moroten. De flesta menar att det behövs en piska som viner över de som arbetar i vårt samhälle i form av krav från arbetsgivare. Dessa arbetsgivare, de som äger företagen och egentligen hela vår civilisation, lever själva under denna piska som då är krav att med alla tillåtna medel, i de länder som de verkar, konkurrera ut andra företag. Den hårda konkurrensen mellan företag gör att ständigt nya produkter kommer på marknaden där den ena är mer fantastisk än den andra. Efterfrågan skapas med hård marknadsföring och vi konsumerar som aldrig förr. Utvecklingen då det gäller främst teknik är helt enorm.

Nackdelen med denna utveckling stavas ibland medkänsla. Status, prylar och pengar är vår starkt legitimerade väg till makt och popularitet. Samma popularitet som djuren på grund av underlägsen intelligens jämfört med människan endast kan vinna genom att döda andra artfränder och medkonkurrenter vinner vi människor genom att tillskansa oss allt mer pengar och därmed makt. Samma makt som nationer och diktaturer har utövat mot andra diktaturer och nationer genom vår gemensamma historia utövar idag företag mot andra företag. Deras vapen är pengar. Deras dekorerade krigshjältar är företagsledarna och av dem själva utnämnda vd:ar. "Krigshjältarna" får behålla sin makt inom företaget så länge som de gör som de blir tillsagda, helst utan att alls tänka själva eller ifrågasätta. De som bestämmer spelreglerna är företagsägarna och kan jämföras med de gamla kungarna i sin maktfullkomlighet.

Är då denna maktbalans och konkurrens nödvändig för att vårt samhälle inte ska gå under? Behöver vi piskan över våra huvuden för att vi ska arbeta över huvud taget? Slutar alla arbeta annars? Är vi människor djur och är makt det enda språk vi förstår?

Ifall vi återgår till liknelsen om de två människorna i början av texten och använder det andra exemplet, det att de istället för att konkurrera med varandra istället samarbetar med varandra. Vad säger det sunda förnuftet nu? Kommer resultatet som de åstadkommer tillsammans i form av samarbete verkligen att understiga det som de åstadkommer i form av "hälsosam konkurrens". Självklart inte, säger du. Jag med. Det kan man ju se i ett företag till exempel. Där gäller det att det "teamet" som samarbetar bäst sinsemellan också är de som har bäst förutsättningar att vinna mot andra "team". Ifall man stöttar varandra, självklarheter naturligtvis, och motiverar varandra inom "teamet" så producerar man bättre tillsammans.

Men vänta lite nu. Hur kommer det sig inte att det som är så självklart för oss och har varit i alla tider inte är det då det gäller den globala världssituationen. Den maktprincip som företagen säljer till oss är ju den samma som vi i dag redan dömt ut och anser omoraliska då det gäller länder. Dessa kallar vi diktaturer. Det är ju allmänt vedertaget att ett krig mellan två länder inte är särskilt hälsosamt för någon och vi gör ju allt för att förhindra att något

sådant ska ske. I dessa fall så heter det ju inte att lite "hälsosam konkurrens" gynnar vår gemensamma utveckling och att den därför är nödvändig. Fråga bara en gammal ärrad krigsveteran vad han anser. Sällan vill han väl tillbaka för att bli beskjuten igen.

Vad skulle hända ifall företagen gemensamt arbetade för samhällets bästa på samma sätt som de utvecklade nationerna redan börjat göra i form av FN och EU och liknande. Vad skulle hända ifall vi gemensamt ägde alla företag och vi alla arbetade för oss själva och varandra. Ingen piska mer. Bara en enda stor morot som vi alla kan äta oss mätta av. Skulle inte detta innebära motsatsen till diktatur.

Hur långt har vi kommit egentligen? Hur primitiva är vi egentligen ifall vi inbillar oss att två människor som slåss mot varandra är mer effektiva tillsammans än ifall samma två människor skulle samarbeta med varandra. Där krig gäller istället för fred, "hälsosam konkurrens" istället för omtanke, pengar och makt istället för Känslomässig frid och där makten styr kärleken och inte tvärt om. Kanske föredrar vi egentligen, innerst inne, en plats där alla är lika mycket värda och där alla verkligen har ett värde. Alla utan undantag. Inte bara de som kan slåss.

Jag anser att vi alla skulle gynnas av en värld där alla människor är "delägare" i alla jordens tillgångar och där samarbete finns istället för det som man kallar "lite hälsosam konkurrens". Fattigdom, socialt utanförskap och kärlekslöshet skulle ersättas med allt vad omtanke och kärlek till allt och alla innebär. Vi har redan förstått att detta är vad som gäller då det gäller våra närmaste. Varför inte göra hela världen till en enda stor familj där alla innefattas i vår omfamning. Skulle inte vår gemensamma utveckling gynnas av ett sådant tänkande. Skulle vi inte vara lyckligare då?

Jag kanske är naiv, men jag anser det.

Lite tankar om kaos och ordning.

Enligt begreppen så som de nämns inom forskarkretsar så finns kaos överallt och den enklaste matematiska formel ifall den har ett element av detta kaos är då omöjlig att förutsäga. Men också så är ordning en oundviklig del av kaoset. De verkar gå hand i hand.

Kaos blir då en del av systemet och t.ex. evolutionen enligt detta tänkande är då en slumpmässig och viljelös men ändå reglerad företeelse som är styrd av både kaos och logik.

Ifall man filosoferar fritt kring detta och jämför med den andlige forskaren Martinus Thomsens tankar så skulle man kunna jämföra kaos med vad han kallar ""tyngdenergi"" och ordningen som reglerar kaoset med vad han kallar ""känslenergi"" vilka enligt honom är de två krafter som samverkar i all form av fysisk materiabildning. Det som vetenskapen kallar ordnat kaos är alltså vad samverkan mellan värme (tyngdenergin) och köld (känslenergin) är enligt Martinus (egna funderingar). Värmeenergi skapar ett ""tänkt"" kaos (enligt mig) och köldenergin skapar ordningen i kaoset. Hur kan man t.ex. förutse hur en eld ska bete sig och ens hur den ska se ut i nästa sekund. Går det? Vilka beräkningsfaktorer saknas för en sådan uträkning. Men regleras inte all eld av omgivande förutsättningar i form av yttre klimat.

En fjäril kan skapa en tornado på andra sidan kontinenten (Butterflyeffekten) och mönster kan bildas och organiseras tillsynes helt utan yttre faktorerers påverkan (fraktaler mm). En sak som Newton inte tog med i beräkningarna då han talade om sitt stora urverk som han menade gud satt igång och som sedan tickar på av sig själv är att all materia består av levande varelser som har egna ""fria"" viljor (såsom fjärilen) och som samverkar på ett sätt som vetenskapen inte kan förutbestämma ifall man bara tar till rent fysiska förklaringsmodeller. Därför uppfattar vi nu kaos där vi innan hade en trygg världsbild presenterad av Newton. Vi har helt enkelt blivit för avancerade för att förlita oss på att allt är styrt av en frånvarande gud men är fortfarande allt för obegåvade för att inse att bakom all materia så finns liv och därmed vilja.

Hur fjärilar reagerar sinsemellan och även andra djur, t.ex. fåglar i flockar är både oberäkneligt och beräkneligt för oss som observatörer. Den ordning som styr deras gemensamma beteende är de faktorer som påverkar dem som grupp. Hur vinden blåser och hur varmt det är eller ifall någon fara lurar någonstans är bara några sådana exempel. De yttre faktorerna är alltså ordning och också den sammanbindande kraften i deras yttring. Den reglerande kraften i deras gemensamma reaktion som fågelflock är alltså det omgivande klimatet och där finns en likhet med eldens dans genom lyften och syret. Men ifall fågelflocken inte reagerar efter hur det omgivande klimatet fungerar så kommer den inte att överleva. Elden strävar i sin tur efter att få så mycket syre som möjligt då den fladdrande smattrar i luften.

För att förstå eldens nästa steg så kanske man måste gå ner på micro-nivå för att så se var koncentrationen av syre finns osv. Då det gäller fågelflocken måste man på samma sätt bortse från att fåglarna är en del av en flock samt att de har en individuell vilja och även där alltså på sätt och vis gå ner på micronivå för att totalt sett se hur de ska bete sig. Varje individ i helheten betyder något. Alla utan undantag. Samverkan mellan de olika fåglarna

spelar också in, vilken som är ledare mm. Den minsta förutsägelse blir alltså enormt komplicerad och naturligtvis helt omöjlig ifall man inte känner till alla, och då menar jag alla, detaljer på alla nivåer. Ett talande exempel på detta är hur bevisligen svårt det är att förutspå vädret, där ju oerhört många faktorer spelar in.

Materians oberäknliga beteende har alltså med viljor att göra (egna funderingar) och viljornas styrda kontrollerade förutsägbara beteende med omgivningens påverkan att göra. Den fria viljan är på så sätt identisk med elden ifall den inte arbetar med det omgivande klimatet. Principen kyla och eld finns överallt där det finns fysisk materia (enligt Martinus) och då allt är relativt (enligt Einstein). Varje gång det uppstår en friktion mellan den fria viljan och dess omgivning så uppstår relativt sett värme och den totala kölden kanske är det totala samarbetet på alla nivåer i den fysiska materian. Men då det totala samarbetet uppstått så behövs inte längre fysisk materia och vi är på så sätt bundna i vår egna "fysiska" kropp så länge en vilja ger sig till känna i det omgivande klimatet.

För att förstå och sätta sig in i det kaos som vetenskapen menar sig förekomma så behövs något annat än en rent fysisk vetenskap alltså. Denna vetenskap har alltså med viljor och liv att göra vilka alltid uppstår ur jaget i de olika individerna. I annat fall är det ju stopp för vetenskapen och kaos blir då förklaringen i ett som man då menar viljelöst universum.

Personligen så tror jag inte att kaos existerar ens på micronivå och att allt faktiskt är lagbundet och logiskt ifall man bara har alla pusselbitarna. Där går den fysiska vetenskapen bet då man ju inte ens kan acceptera att jaget existerar (då det inte går att bevisa dess existens) och än mindre att en vilja existerar som ju är resultatet av detta jag. Då man börjar tala om liv bortom den rent fysiska förklaringsmodellen så blir man helt plötsligt svarslös och börjar istället tala om reglerat kaos som förklaring.

För mig så kan vetenskapen endast komma vidare nu ifall man räknar med liv, viljor och jag bakom alla fysiska företeelser och därför ser meningen där annars bara kaos nu finns att se. Martinus har kompletterat vetenskapen (enligt mig) med dessa förklaringsmodeller och vetenskapen har nu oanade möjligheter att gå framåt.

Nyårsafton.

Till min högborg når inte spritdoften. Adrenalin från festlokalerna och de andras lägenheter känner jag inte. Nyårskväll i ensamt majestät och jag försöker undvika mina fönstergluggar för de påminner om något som är disigt och likväl allt för bekant.

Fly. Fly från jorden, du saliga ensamma skugga av förbrukade minnen från förr. Jag flyr. Utanför förtätas mörkret och natten blir till en vägg. Någonting finns där ute. Jag har glömt vad det är. Jag hör ett skratt och ett glädjerop men jag känner dem inte.

Där ute är jag ett ljust fönster men inte så mycket mer. Jag har slutat att existera för andra. Kontakt är då tv:n får ström från den anonyma världen jag kallar hem. Jag finns inte. Kompakt är tomheten då jag inser det och mörkret utanför. Kompakt är även tystnaden då ett damkorn faller till marken och jag hör det. Jag hör allt och ser inget. Vill inte se mer. Vill inte känna.

Nu börjar smällarna. En träffar mig rakt i hjärtat. De börjar smattra och de påminner om det jag inte vill kännas vid. Något vagt som har med glädje att göra. Med fest! Ett ljussken och ett till. Raketer och glädjetjut. De har kul, de där utanför. Nyårssmällarna penetrerar nästan min högborg, men inte helt då jag alltså förblir oberörd.

Snart är klockan tolv men jag känner det inte. För att fira så behöver man andra. Annars så är klockan bara en pendel som räknar dagarna som är kvar, en pendel som jämnar ut allt till samma stoff. Som skapar likgiltighet och enformighet. Den som räknar har något att räkna. Jag räknar inte längre.

Nyårsafton och ensam. Hade jag existerat så hade väl någon sett mig nu. Någon. Men för andra så förblir jag bara ännu ett ljust fönster. Jag har slutat att fira nyårsafton nu.

Exakt nu säger klockan. Jag hör den men ser den inte längre.

Men pendeln slår likväl förbannat.

År 2011:

Insikt

Den människa är vis som vet att alla möten är tillfälliga.

I Beethovens arbetsrum

Beethoven. Min tröst i natten. Då andra får tröst av en varm kropp och en viskande andedräkt, så len att den skapar mild extas, får jag tröst av Beethovens musik.

Jag tröstar mig med Beethoven och känner samhörighet i konsten. Han gav sitt liv för att förmedla skönhet och han dog i en härjad kropp. Utanför all anständig gemenskap så försökte han ändå förmedla skönhet till en värld där allt för få tog honom till sig som den medmänniska han ville vara. Han gav aldrig upp sina ideal om en förenad mänsklighet.

Hans inre andades friskhet då hans öron slutade fungera.

Han gav aldrig upp. Därför blev hans självpåtagna uppgift att ge världen den skönhet som endast han kände han kunde förmedla.

Man skrattade och sa, där går Beethoven. En gång var han en stor man. Nu är han en trashank, en utstött, en paria. Ett levande lik.

Men det var han aldrig. Tvärtom. Då hans kropp började förtvina och alla människor omkring honom försvann så hittade han någonting inom sig.

Något större än det han någonsin upplevt. Kanske han till och med i de stunderna tackade sin dövhet för att han fick möjligheten att blicka inåt.

Han fattade pennan. Den fick ett eget liv och den lät högt då han hårt och nästan våldsamt ristade in not för not i en självutsläckande intensitet.

Han skrev och skrev. All smärta han upplevt sjöng likt en månghövdad fågel från hell sina sånger men hans sensmoral var alltid harmoni och skönhet.

Långt där ute, såg man hans fönster. Där vandrade de fattiga trashankarna och det var de som såg något underligt. De såg en glöd som kom från det fönster där man sade att den en gång store kompositören Beethoven bodde.

Några såg att glöden växte, några blev till och med rädda. Några kände värme.

Inne i rummet satt han som glömde tid och rum. Hans penna var vid detta nu så varm att det var en ansträngning för honom att hålla i den. Men han fortsatte.

Hans smutsiga kläder gjorde att han hade klåda över hela kroppen och hans psyke var hårt ansatt av ett hårt och krävande liv men allt detta försvann så fort han kände pennan i sin hand. Han skrev och skrev och skrev. Han kände sig lätt och han log. Han nynnade tyst för sig själv.

Han gav sitt allt. Sin kärlek, sitt liv och sitt inre till den musik som han visste, av hela sitt hjärta, skulle trösta så många själar. Sådana som han. För musiken var hans sätt att visa omtanke och medlidande. Kärlek. Den var hans allt.

Jag tackar honom för det.

Jaget och sanningen!

Jag är trolovad med dig, sanning!

Du tror dig veta nåt om mig, va.

Inte ett dryft anser jag att du vet. Inte ens ifall du frågar mig så vet jag något, för sanningen är alltid olika.

Vi ser, till och med forskar och försiktigt konstaterar, men vad kan man inse på en galet snurrande jord. Var befinner du dig i sanning. Överdriv inte nu. Säg som det är.

Du finns inte jämfört med det oändliga kosmos, Du är en obefintlig prick jämfört med universum och en liten cell på jordens yta, så obefintlig.

Ändå känner du att besitter kunskap som omfattar universum och genomsyrar den vishet som alla andra behöver. Lura dig inte mer.

Du är obetydlig. Du är.. . Ja, endast det.

Nu ska jag yttra mig om sanningen för den som lyssnar. Sanningen är oändlig. Sanningen är bärare av hela universum, av hela kosmos. Den kan sammanfattas i ett enda ord...:

JAG

Där har du det. Jaget är sanningen då det utgör det oändliga och jag finns överallt som sanningsbärare och betraktare.

VI

Ett annat ord som verkligen är oändligt i sin storhet då vi tillsammans utgör den helhet som i sin verklighet i grunden är den oändliga visheten och verkar för att vi alla, ska få det vi drömmer och törstar efter.

VI

Vi är ett då vi verkar och vi är ett i absolut mening. En oändlig vis allomfattande materia som har en själ i jaget. Jaget är så oändligt litet och så oändligt stort att jag är omätbar i sin omfattning.

Där har du kunskapen om att inte veta något. Lär dig nu ödmjukheten i all sin enkelhet så kan du sedan gå vidare till ruta gå. Där finns en helt ny och levande värld.

Om och om igen så går vi förbi samma ruta utan att se den. Vi tar den för given i en värld som är så oändlig komplicerad att endast att leva är svårt nog. Vilka är vi då?

Verkar vi inte för varandra. Verkar vi inte för varandra!!!

Jo det gör vi.

Vi borde detta inse. Bakom den levande döda tillvaron så finns det absolut levande och den är enkelheten själv. Därför är den det vackraste som finns. Den är jaget i varje levande varelse. Den är du och den är jag.

Liv är allt som finns i ett oändlig universum av förenade jag!

Allt annat är en illusion.

Den trötlösa

Du kastar dig från en klippa och du landar på en mjuk fågelvinge

Du springer mot bergväggen men ett täcke av dun råkar vara emellan

Du sträcker din hand mot himmelen då du med den försöker tysta stormarna, men istället smeker vindarna din hand varsamt

Du känner dödsförakt men likt förbannat så älskar livet dig bara mer

Geniet i oss alla

Jag är till för alla. Ni äger mig.

Ni är människan, jag är en. Tillsammans kan vi utföra storverk. Jag säger den vise och ser ner från Piedestalen. Piedestalen som aldrig håller då den har en falsk betraktningssvinkel.

Ja, nu förenas vi i ett väsen från förr, ett frihetsväsen. Befriat från alla hämningar och normer så ser vi storheten komma.

Den storheten är nu och täljaren och nämnaren vi.

Ja, blicka framåt och glöm alla fadäser och misstag. Vi skapar ett liv tillsammans som skall runga genom tiderna.

Ja. Se framåt och ej bakåt. Vi är ett och vi är nu.

Du som är geni. Du som axlat rollen som människans vägvisare. Glöm ej att du har ansvaret att vara den du är.

Du visar och vi förstår. Vi inser och du går. För du finns ej mer i en människa. Du finns i alla människor.

Vi är alla genier i blivande. Vi är alla framtiden. Vi har en skuld att betala och vi betalar med oss själva. Den skuld vi samlat på oss genom tiderna som skurk, utpressare och genom själviskt leverne betalar vi nu.

För vi är alla genier i blivande. Kvinnor, män, svarta, vita, fattiga, rika.

Blicka framåt för där finns det stora. Där finns skönheten som är geniet i oss alla. Vi är alla lika och av börden den samma.

Vi ser framtiden tillsammans och vi ler för framtiden är nu.

För oss tillsammans!

Hyllningsdikt till snön

Du rosa dimma av neonfyllt ljus som faller mot den nyss komna snön i december.

Jag ser din skönhet genom fönstret i natten och älskar din vithet och dess grandiosa intighet genom den flyende natten. Virvlar av luft rörs upp genom fallande snökristaller. Kyla. Kyla. Du klarnar mina sinnen.

Visa mig, ers höghet vinter, varför du är hyllad genom årtusenden och jag ska ge min samstämmighet i varje offer du ger oss och i var snöflinga.

Snön faller och jag är i extas. Naturens nya vita rena klädesdräkt ger en känsla av brudens svävande paradisiska gång till altaret. Den ger mig skönheten tillbaka då allt innan var fult och trist.

Herr och fru vinter, håll i hatten för nu kommer jag och mina armar skapar nya virvlar genom den vita snön. Snön är inte sen att spela med i detta skådespel och svarar med samstämmighet. Vintern är här och vi är alla barn någon gång.

Hydrans hemlighet

När jag tänker på de ibland allt för vanligt förekommande mänskliga känslorna hat och hämndbegär så kommer jag att tänka på den mytologiska figuren Hydran som då man hugger av ett huvud så växer genast två nya ut, vilket gör den mäktigare än någonsin. Så fortsätter den växa tills den sätter hela världen i brand. Hat, hämnd och ilska gör den bara starkare. Enda sättet att bekämpa denna Hydra är att låta den svälta ihjäl eller låta den

förtära sig själv. Det gör man endast genom att undvika dess vrede (även om Herkules kom till en annan slutsats).

Ifall man lär sig att neutralisera varje hatiskt laddad handling som är riktad mot en själv med en slags ickereaktion så lär man sig hemligheten bakom hur fred måste skapas både mellan nationer och mellan individer. Men det räcker inte med en ickereaktion då den i sig kan skapa en fördröjd reaktion av negativt slag i ens ännu primitiva psyke. Man måste även försöka förstå människan bakom den negativa handlingen och först då man förstår så kan man förlåta handlingen och försonas med den andre i sitt inre.

Detta, är något som låter så enkelt men som är så oerhört svårt i praktiken att det känns som en omöjlig uppgift. Men ändå så är det, det absolut enda förhållningssättet som verkligen kan skapa varaktig fred på jorden (enligt min mening). Själv har jag förstått detta rent teoretiskt (inbillar jag mig) men i praktiken är jag sämre på det.

Jag minns den underbara filmen "Gandhi" där den för mig store frihetskämpen Mahatma Gandhi rent spontant svarar på en fråga kring kristendomens ""öga för öga, tand för tand"" och han svarar mycket insiktsfullt att – ""öga för öga fungerar inte då det i slutändan gör hela världen blind"". Så klokt och insiktsfullt svar och för honom så var inte detta bara en teori eller en lustifikation.

Ett helt liv som en representant för en förtryckt folkgrupp (Indierna) av en imperialistisk makt (Britterna) så kunde Mahatma lätt bli hämndgirig då han fick en så stor och mäktig folkgrupp som Indierna bakom sig. Han kunde tagit den lätta vägen och samtidigt lättat lite på det inre trycket som förtryck skapar genom att sparka ut britterna med ändan före. Sedan hade han blivit hyllad som en hjälte av majoriteten av Indier som var så trötta på förtryck.

Men han förstod att i krig finns inga hjältar och så länge det finns två människor som strider så är inte freden på vår jord allomfattande. Därför måste varje människa ta sitt personliga ansvar för att bli en fredens representant. Han led hellre själv än han lät någon annan lida och var beredd att fasta ihjäl sig för att få allmänhetens uppmärksamhet än han var att angripa någon annan.

Tänk nu, en värld full av människor som Mahatma Gandhi. Skulle då krig kunna förekomma? Nej och absolut nej! För allt angrepp skulle vara totalt meningslöst. Med ett upphöjt lugn och absolut förståelse skulle varje hatiskt laddad handling bli bemött. Det skulle vara som att försöka döda pappersfigurer. Men då världens medborgare också skulle verka för varandra som ju Mahatma i alla sina handlingar verkade för helhetens bästa, så skulle den som hatar

absolut inte få någon allierad. Hans hat och krigshandlingar skulle i en sådan värld, likt Hydran, bli totalt isolerad och han skulle troligtvis dö ensam eller genom att ta sitt liv. Men ifall han var beredd att lyssna på sin omgivning som alla tillslut gör, så skulle han förstå att allt han kan förvänta sig av världen är förståelse och kärlek. Det enda värt att bekämpa är det onda och hatiska i hans eget inre. I och med den insikten så kommer världen att öppnas för honom och han kommer långsamt att invigas i kärlekens många mysterier och sanningar.

Nu kanske man långsamt börjar förstå att det enda som kan bekämpa hat och krig är ett personligt ansvarstänkande och ett personligt förhållningssätt i varje individ. Så fort man börjar skylla på någon annan så har man ju inte förstått vad som verkligen krävs av en för att verkligen bekämpa Hydran som ju finns i oss alla och runt omkring.

Ifall vi ser världen och vår närmaste omgivning som en spegel så är det inte alltid en vacker syn vi måste möta och självinsikt är oftast den allra svåraste läxan. Vi vill hellre se det fula hos andra än på minsta sätt inse att vi har lika mycket fulhet i oss själva. Men det är först då vi börjar ta vårt personliga ansvar som den verkliga skönheten omkring oss börjar uppenbara sig. Vi väljer att ta oförätter och förolämpningar och försöker älska tillbaka ändå. Då börjar ju skönheten i världen och i vår närmaste omgivning uppenbara sig för oss. Vi väljer, medvetet, att se skönheten i andra och börjar långsamt se den verkliga skönheten i oss själva.

Där står vi på kontinenten förenade medan Hydran likt ett fyrverkeri långt där borta säger adjö. Vi förenas i vår förundran och det är tyst för första gången på jorden. Vi inser varför. Vi inser att det är för att det för första gången är fred mellan alla människor. Vi delar denna tystnad och känner en djup vördnad inför livets skönhet och hur lätt det egentligen alltid varit ifall vi bara hade förstått.

Fredspriset

Tre kvinnor stod där. Två från Libyen och en från Yemen. Världens blickar var riktade mot dem. Ett så stolt ögonblick för de som tror på fred och frihet för alla.

Ett podium var placerat framför dem och runt om stod TV-kameror som sände ut till hela världen. De hade ett budskap, en gemensam ståndpunkt. Att man med fredliga medel kan

bekämpa förtryck, krig och ojämlikhet. Framför tv:n sitter kanske en miljard människor över hela världen.

De hade förtjänat sin rätt då de från förtryck och krig stolt kämpat för de som inte har någon röst. De stod där förenade och en efter en gick de fram till det starkt upplysta podiet. Framför dem stod ett tusen män i frack och kvinnor i dyra klänningar. De tre kvinnorna var modiga och starka och i sina afrikanska färggranna dräkter var de även stolta och vackra.

När de en efter en talade så var det som om musik skapades och skönheten fanns i deras ord och i deras inre. De talade om världsfred och om att vi måste stå upp för varandra, om allas rätt till lika värde. Inte ett uns av hat och hämnd fanns i deras framtoning trots att de varit med om och sett ofattbara kränkningar och lidanden.

De hade lidit och de hade rest sig. De var kvinnor från länder där krig, förtryck, våldtäkt, tortyr och liknande var en vardag men deras gemensamma ståndpunkt var att med fred och ansvar bekämpa dessa företeelser. De hade tagit sitt personliga ansvar och stod upp för de som ännu var och är utsatta.

Känner att jag måste göra detta tillägg till min förra text som hyllade Mahatma Gandhi. Vad jag inser nu är att hans stora fredsälskande själuppoftande ande lever i dessa kvinnor och även i många fler runt om i världen. Det finns hopp om en bättre värld och den håller på att skapas just nu. I detta skrivande ögonblick!

Hydran (se tidigare text) håller långsamt på att trängas tillbaka då allt fler solar dyker upp bland människor som har det svårt. Solar som de tre kvinnorna representerar. Ljussglimtar från dessa människor ger oss alla hopp. Hopp som skapar nytt ljus i världen. Ljus som är så starkt att vi alla kan ta del av det då det ej är filtrerat som det skulle vara ifall det hade själviska motiv.

Nej, solen är osjälvisk och den lyser på alla och den är därför vår bästa förebild (Martinus) i hur vi ska vara ifall vi vill skapa en bättre värld för alla. Redan idag så har vi kommit långt men det finns fortfarande mycket kvar att göra.

Så länge det finns en utsatt och lidande människa kvar i världen så finns det arbete för de som vill vara med om att skapa en bättre värld för alla.

En distanserad betraktelse över kändisskapet.

Finns vi utanför en grupp. Ifall ingen ser oss, existerar vi då? En lika befogad filosofisk fråga som den gamla klassiska "-ifall ett träd faller i skogen och ingen är där, hörs det då?".

Vi söker så mycket bekräftelse, vi människor. Att vilja bli accepterade och älskade har drivit oss till extrema handlingar genom alla tider och gör det fortfarande.

"Älska mig för den jag är" säger man unisont för att i nästa stund stå på någon barrikad och ropa slagord medan man oroligt tittar sig omkring. "Ge mig bekräftelse", är det man egentligen vill ha sagt och det som egentligen borde stå på plakaten. "Ge mig bekräftelsens trygga bröst att suga på än en gång". "Älska mig"!!!

Några köper en dyr bil för att sedan gå med i en bilklubb för de exklusiva och andra skaffar en tatuering med en innebörd som gör dem accepterade inför de som man tror man vill bli älskad av. Sedan inser man att man vill tillhöra en annan grupp och en ny tatuering är på gång. Det räcker med att några älskar en, och sedan bara några till osv. Till slut är hela kroppen fylld av tatueringar. Deras gemensamma betydelse är, älska mig.

Man kan se ett barn som blivit försummat under hela sin uppväxt i en förvuxen tonårskropp göra allt för att få applåder och för att bli en kändis samtidigt som de låter sig bli smädade av en elak och ganska skäggig idoljury. Vad de egentligen säger är, älska mig! De säger inte, älska mig för den jag är.

Vi står där, så fåniga i våran längtan att bli någon, av att få applåder och bekräftelser. Vi gör oss till och fånar oss, desperata för ett skratt eller gruppens signal av att vi är okey.

Finns vi ifall vi inte låter? Ännu en befogad fråga i dagens tidsålder. Fanns trädet i skogen? Vem finns mest ifall svaret är nej? Är det Justin Bieber som är den mest existerande människan just nu. Är det han som lever det mest fulländade livet? Är det han som är veckans levnadskonstnär, han som låter mest i veckans kändisskrammel och syns mest i tabloiderna. Finns han mest just nu? Är han den mest levande människan på jorden? Jag tror faktiskt många skulle vara frestade att svara ja på den frågan.

En annan fråga? Kommer vi med en slags självdistans skratta åt oss själva i framtiden. Åt den kändishysteri vi en gång skapade, på samma sätt som det idag är svårt att hålla sig för skratt

då man ser en prålig påfågelkrage på en pudrad fransk adelsman ala sjuttonhundratalet? Eller kommer kändiskulturen att bli ännu värre i framtiden.

Ifall att vara kändis är något som många på jorden tror är livets största bedrift och lycka så skapas just i denna stund så många drömmare bland oss att det kommer att ta många generationer av kändiskultur innan vi alla börjar känna oss mätta på den. En något skrämmande tanke eller är det kanske en lockande tanke för många?

Tänk er själva. Mormor sitter framför sina barnbarn och berättar om då hon var med i Idol. Barnen tror att hon är gaggig då de ju vet att idoler är stora hjältar och världskändisar medan mormor bara är, just det, en mormor. Men mormor ger sig inte och påstår att faktiskt flera miljoner kunde följa hennes framsteg som sångerska i tv. Plötsligt kommer morfar och berättar att han minsann också var med i Idol en gång i tiden. Mamma och pappa flikar in, - "vi också".

Där sitter barnen, totalt skräckslagna. Ifall alla varit idoler, vad ska vi stäva efter. Hur ska vi känna oss unika och speciella? Ett stort -"hjälp" kommer över deras läppar. – -"Förresten" säger pappa, "jultomten finns inte"". Barnen orkar inte bry sig längre.

Jag är inte bitter (bara lite då) utan försöker hålla en objektiv syn på saker och ting. Samtidigt så vet jag att jag innerst inne inte är ett dugg bättre än någon annan. Jag skulle lätt tacka ja ifall något idolprogram hörde av sig till mig och gav mig chansen att livnära mig på min musik. Jag försöker inbilla mig själv att jag i alla fall har ett budskap med min musik men sen så googlar jag och inser att alla musiker känner samma sak. Att de har ett viktigt budskap eller en intressant livshållning som de vill förmedla till sin publik.

Ett, aaaaarrrrrrggggggghhhhhh börjar långsamt smyga in sig i min kropp och ordet pressas nästan omedvetet ut från mina sammanbitna läppar. Men vänta nu lite. Det kanske inte är ett ångnestsrik jag känner, det kanske är början på en låt. Kanske jag inte är som alla andra. Kanske min ångest är äkta musik. Jag försöker igen. Aaaaarrrrggggghhhhhh, aaarrrrggggghhhh. Ja minsann. Detta är en låt. Går den i dur eller moll? Går den i dur eller moll?

Att (inte) göra lista:

Att ha rika kläder på mig för att dölja mitt fattiga inre. Att ha skor som bär mig till Damaskus men inte tillbaka. Att ge en krona till en fattig för att sedan kräva två tillbaka. Att äta en glass medan jag sakta ser solen gå ned över mänskligheten. Att ta en penna och kasta den från en balkong bara för att höra ljudet av den som blir träffad. Att höra ljuset. Att se en häst springa genom en parad av mycket små barn. Att höra månskenet genom en urdrucken flaska schampo. Att visa vem jag inte är. Att vara.

Att med två pinnar markera både min höjdpunkt i livet och mitt lägsta ögonblick samtidigt som jag försöker balansera nuet på näsan. Att skriva så att tangenterna sprutar. Att ta viktiga dokument och långsamt slicka på dem medan två cirkusapor klappar händerna. Att vara mig själv.

Att ta det enda som betyder nåt för mig och sedan göra det till ett skämt. Eller kanske att vara mig själv. Att försöka uppmana alla på jorden att hoppa samtidigt för att sedan likgiltigt se vad som händer. Att sarkastiskt klappa händerna bakom ryggen på en döv.

Eller kanske att vara mig själv, vilket är det svåraste som finns.

Texter 2012:

Kontroll

Kontroll, det är vad många människor strävar efter. Kontroll över sin livssituation, kontroll över sina tankar och känslor, kontroll över sitt öde eller bara över sina barns framtid, kontroll över många eller bara över några få eller kontroll över bara en liten detalj av en liten fjuttig del av livet, som vi tror att vi styr.

Men en orkan är vad vi försöker kontrollera och den gräsplätt som vi tror att vi äger ägs av ingen. För livets detaljer är lika otyglade som en vild häst som är gjord av stormens alla

färger eller ett block granit som faller från Himalayas högsta punkt eller tårarnas floder av besvikelse då vi inser detta.

Men efter denna insikt så kommer befrielsen. För ingen kan tygla livets vilja att fritt flyga över varats alla tillblivelser och söka ska vi göra. Sökandet är floder av längtan som alltid hittar sin väg genom oregerliga landskap. Skriften av dess framfart kan vi läsa och fårorna de skapar skriver till oss att livet är gott där marken är frodig. Och frodigast är marken där floderna av vårt inre härjar fritt.

För friheten är det landskap som vi alla delar.

För friheten är sannerligen det landskap som vi alla delar.

Gräsplätten i Borås stadspark.

När förstår jag?

Ett plan dyker upp bland molnen, sedan försvinner det igen. Vad betyder det? Att någon är lycklig?

En hund viftar med svansen då två flickor promenerar med honom. Några till är lyckliga. Fåglar strosar nyfiket omkring, flaxar, grupperar sig och hittar sin mat i sommarsolen. Många är lyckliga. Jag är lycklig, som får bevittna lyckan hos andra.

Ett barn i jeansjacka och en mor med barnvagn sitter på en parkbänk och matar duvor. Roligt. Spännande. Barnet springer fram. Duvorna aktar sig försiktigt. Livets eget skådespel. Bättre än tv!

De äter sin egen middag nu medan cyklister och gångare far förbi. Mamman som även hon har jeansjacka matar sina två barn med mat från McDonald's. Smulorna får duvorna.

Symbios. Lycka. En enkel middag i paradiset. Solen skiner inte men barnen och de förbipasserande skiner mer istället.

På en gräsplätt på en liten kulle i stadsparken ligger en man som betraktar allt och det är jag. Det är sommar i Borås stadspark. Jämte mig flyter en tung flod långsamt framåt, det är floden Viskan. Bortom Viskan stadens mummel och brus, köpcentran och klädaffärer.

Vi bryr oss inte om det, vi i parken. Jag mumsar på en bulle och dricker kaffe. Livet är härligt. Snart ska jag fota lite ifall solen tittar fram. Nu ligger jag hellre på en filt och vilar.

Är livet en fantasi och lever jag i en sådan just nu. Det kanske är så att gräsplätten jag ligger på i själva verket är en metafor för det "verkliga livet". Livet som inte finns.

På så sätt så lever jag drömlivet. Jag ligger på en gräsmatta och tittar på molnen som sakta glider förbi. Skriver lite. Dricker lite kaffe.

Men det är ensamt i paradiset, känner jag. Jag fantiserar, glider även i tankarna. Tittar drömskt på en rödhårig ung kvinna som går förbi. Även hon verkar drömmande. Men hennes drömmar handlar inte om mig. Det gör de aldrig.

Ja, det är ensamt i paradiset. Ibland så tränger solen inte fram och färgerna går från att vara färgglada och vackra till att vara glåmiga och tunga.

Ibland så blåser vindarna upp till storm och gräsplätten blir helt ensam, lerig och övergiven. Endast en ensam fågel kraxar där skönheten innan var både ljud, syn och doft.

Likt en projektil in i verkligheten ljuder nya trumpeter. De skär, påminner och fjärmar.

Ljud från den farliga verkligheten droppar på mina sinnen och kinder. Här behövs åtgärder för annars öppnas Pandoras box och ger sina tunga presenter. Presenterna är minnen från det förflutna. De är sargande och sinnesfjärmande verktyg för den som inte vill leva mera. Påminnelser om varningar av mörker och skugga. De är jag, som jag var.

Projektiler av vatten träffar ibland min gräsplätt men blixtar lyser upp min tillvaro. Stunder av närvaro som behövs.

Blixtarna visar att blommorna ej har förlorat sin färg. De lyser upp och visar att långt där borta skrattar ett barn av leklust i regnet, de visar i sitt tillfälliga ljus ett bo med fågelungar som äter sig mätta och att staden lyser så förunderligt vackert. De påminner. En buske skapar ett håll prydd av blommor som ger skydd.

Ovädret drar förbi. Solen skiner igen. Stormen är över. Tryggheten fanns hela tiden för staden hålls samman av ett klister som är gjort av ömhet, svett och tårar. På gott och ont.

Min gräsplätt är den samma. Återigen tänker jag på framtiden.

Framför den blomprydda busken ställer sig en underskön och mörkhårig kvinna. Hon poserar och ler. Hennes kompis fotar glatt. "Life goes on, life goes on indeed" tänker jag.

Ifall jag är en drömmare, gör det något då mina drömmar är vackra, tänker jag rofyllt medan livet sakta fyller min kropp igen. Kaffet är kallt nu men smakar fortfarande gott.

Jag är Nordkorea, jag är Påskön, jag är jorden.

Jag är som Nordkorea mot mig själv. Lika slutet mot andra, lika bakåtsträvande i min egen själv tillräcklighet och lika stel och rädd för att öppna upp, och då även inför mig själv.

Tankar är ibland bannlysta i mitt eget inre precis som Nordkorea och jag har en massa ideal som jag försöker skydda genom att inte pröva dem. Vackra ideal, precis som kommunismen är i grunden, men också oprövade ideal då jag är slutet i min egen värld.

Jag är en diktatur mot mig själv och inför andra. Jag är en diktator i mig själv. Undrar just hur andra uppfattar mig. Jag tror inte jag vill veta. Jag är rädd för att veta. Precis som Nordkorea.

Jag beundrar människor som är öppna och generösa men är det sannerligen inte själv. Jag skäms.

Men precis som Nordkorea så kommer jag att gå under. Jag håller på att göra det nu i min ensamhet och mina ritualer som går ut på att kontrollera min verklighet, styra den. Alla diktaturer går under. Jag vill att den ska gå under.

Smärtan finns under ytan. Precis som Nordkorea. Där finns det delar av mig som så att säga vill komma ut ur garderoben. Som inte vill underordna mig utan som vill uttrycka mig fritt om vad jag vill. Denna del skriker på hjälp just nu och jag känner psykisk smärta. Men hur raserar man en diktatur ifall inte genom smärta. För det är svårt att lämna det gamla.

Misstänksamhet skapas mot omvärlden och man undviker den. Snälla, hjälp mig att bli fri från min egen diktatur. Visa att jag kan lita på andra. Att det goda finns där utanför.

Hjälp mig att rasera mitt inre Nordkorea!

Jag skulle också kunna säga att jag är Påskön. Med drömmar om en ny värld och med förväntan i sinnet så har jag rest långt till ett fjärran land med mina båtar. Där skapade jag mitt nya hem. Men drömmar kräver bränsle och jag var tvungen att bränna min farkost samt hugga ner skogen omkring mig för att ge dem ny näring.

Drömmarna blev långsamt förvandlade till sagor och mystik då jag ensam satt på ön. Som tidsfördriv så skapade jag underliga och känsloladdade konstverk, en slags egen religion, medan jag långsamt glömde den värld som jag lämnat. Då bränslet långsamt tog slut så bleknade drömmarna och tom i sinnet satte jag mig ner för att invänta döden som aldrig kom.

Långt, långt där borta så skapades nya civilisationer men jag är utanför allt. Jag fantiserar om andra men känner dem inte. Kan inte nå dem. Vet inte vilka de är.

De utvecklas och jag invecklas. Någon gång långt in i framtiden så kommer jag att upptäckas och då kommer världen att häpna. Vad är detta för mystiska konstverk, vad betyder de, frågar de sig förundrat? Ingen kommer på tanken att de kanske bara är fantasifoster från en väldigt isolerad människa i den grymma värld som han en gång flytt ifrån.

Eller kanske jag är som kontinenten jorden, en värld med många spännande delar som förenas av en oändlig kokande, sjudande blixtn genom den kreativa gemensamma soppan av flödande vänskap och kärlek som är vår gemensamma lärdom och kunskap.

En för alltid förintelsebefriad gemensam hjärna av kraft och stolthet som talar genom historien sitt gemensamma språk som säger i ett sammanfattande ord, vi är kärlek.

Vi är kärlek lika glödande som solens kärna eller själens vilja att bryta sig fri från alla sorger och segla genom dalen där allt är frid och fred och fröjd. Allt är som vi vill att det ska vara.

Vi tillsammans.

Ja, kanske jag är som kontinenten jorden.

Immanuel Kants stora fråga

Enligt filosofen Immanuel Kant så ska ens handlingar ske enligt principen att man bara ska "handla såsom man skulle kunna tänka sig vara en allmän lag". Då kan man enligt detta tankesätt ställa sig frågan att "om alla på jorden skulle göra som jag gör, vad skulle hända då?". Detta är då ett bra sätt, som jag förstått det, att förnuftsmässigt hitta en väg att ta ansvar för allas bästa i sina tankar och handlingar. Jag ska på ett lekfullt sätt utforska denna frågeställning kring några egna ställda frågor. Ifrågasätt gärna för jag anser inte att jag har alla svaren. Absolut inte så. Detta är bara ett lekfullt sätt för mig att utforska mitt eget inre.

Fråga. Ifall alla är inriktade på att vara snälla och självuppoftande mot sin omgivning, vad händer då? Svar. Många skulle i början må bra av detta men den struktur som vårt samhälle bygger på skulle missgynnas i längden. Fråga. Om alla som drömmer om att livnära sig på sin hobby, i form av musik, konst och annat skulle göra det, vad skulle hända då? Svar. Eftersom vi inte kommit så långt än i vår tekniska utveckling så skulle vi få en överrepresentation på kultur och media medan vägar, hus och produkter inte skulle skapas så att de kan fylla våra dagliga behov. Fråga. Ifall alla marknadsför sig själva och försöker bli rika och berömda, vad händer då? Svar. Ingen kommer uppmärksamma någon annan än den som hjälper dem själva. Många kommer att totalt misslyckas med sina liv och bli den totala motsatsen till rik och berömd och istället totalt bortglömda, utanför och fattiga. Fråga. Ifall alla bortser från sig själva och istället låter alla som vill komma fram och lyckas, göra det. Vad händer då? Svar. Ingen skulle då sträva efter att själva lyckas och konkurrensen skulle dö ut. Alla företag, sporter och spel skulle dö ut med konkurrensen. En stat hade varit tvungen att inrättas som tar över försörjningen av förnödenheter, produkter och annat till människorna. Där skulle människans osjälviska livshållning få ett utlopp. Fråga. Ifall alla tycker synd om sig själva och isolerar sig utan att egentligen bry sig om andra eller världen, vad händer då?

Svar. Vi skulle förlora vårt samhälle väldigt snabbt. Alla skulle må så dåligt av ensamheten att självmord skulle vara den vanligaste dödsorsaken. Mat, hus och andra varor skulle snart försvinna och slitas ut och många skulle till slut dö av svält. Allt skulle förfalla. Hus, samhället, allt. Total misär skulle råda innan den totala döden för alla skulle ske. Den skulle då vara efterlängtd av de flesta. Fråga. Ifall alla skulle sträva efter att vara så populära som möjligt, vad skulle hända då? Svar. Ingen skulle då se de som är opopulära då de inte främjar deras egen popularitet. Många skulle bli besvikna för ifall några är populärast så måste några vara opopulärast. Fråga. Ifall alla strävar efter att se och höra så många som möjligt, låta alla andra ta plats på sin egen bekostnad, vad händer då? Svar. Ingen skulle ta plats. Ingen skulle paradoxalt nog synas och höras då ju alla är inriktade på andra hela tiden. Total tystnad skulle råda. Fråga. Ifall alla skulle bry sig om andra lika mycket som de bryr sig om sig själva och låta andra ta lika mycket plats som de själva tar, vad skulle hända då? Svar. En fördelning skulle ske som blir både konstlad och onaturlig, då vi alla är olika inombords och även har behov av olika utrymme. Fråga. Om alla lyssnar på sin egen inre röst och erkänner för sig själv vad man vill och behöver samtidigt som man lyssnar till vad andra vill och behöver och sedan låter sitt inre styra ens handlingar, vad händer då? Svar. Ens ego kommer att bestämma hur man handlar. Somliga kommer att ta och få mer än andra. Ibland för att andra ger med sig och vill dem väl men mestadels för att de själva känner att de har behov av det. Men en orättvis fördelning kommer att ske endast om somligas ego är större än andras. Fråga. Ifall alla ignorerar sina egon, vad kommer att hända då? Svar. Ingen kommer att känna sin egen vilja och önskningar. Vi kommer att bli som Zombier i vår avskilnad till vara känslor och tankar. Fråga. Ifall alla bejakar sina egon, vad kommer att hända då? Svar. Ungefär det som händer i världen idag. Konkurrans kommer att bli det vanliga där flera egon ofta möts och vill ha samma sak. Men konkurrans kommer också leda till utveckling i och med att det på längre sikt skapar lidande för de som blir utkonkurrerade. Dessa kommer till slut att förstå bättre än de gjorde innan och deras egon kommer inte ta så stor plats som de innan gjorde. De kommer då lättare att se det som är utanför dem själva. Lidande, sorger, kärlek, färger och skönhet. Maximal egoutövning leder till maximalt mycket lidande som även det leder till ett uppvaknande till världens skönhet. Fråga. Ifall alla strävar efter att få så mycket kärlek som möjligt, vad händer då? Svar. Somliga kommer att vara bättre än andra på att ta för sig av kärlek medan andra kommer att misslyckas då ju en slags konkurrenssituation sker. Ifall några får oerhört mycket kärlek så betyder det att några kommer att få oerhört lite kärlek. Eftersom det är den diametrala motsatsen till deras innersta strävan så kommer de att bli mycket olyckliga och kanske till och med ta sitt liv till slut. Fråga. Ifall alla strävar efter att få ge så mycket kärlek som möjligt till alla, vad händer då? Svar. Det kommer då att finnas kärlek till alla oavsett vem man är. Varje dag kommer att vara en lycka, men endast för de som vill ha kärlek. Att endast ge kärlek utan att vilja ha kärlek tillbaka skapar en obalans och ifall alla skulle göra så, så skulle ju ingen få någon kärlek i slutändan.

Kanske kommer jag på fler frågor. Men hittills så är det mest förödande man kan göra mot världen att stänga ute den. Att bortse från sitt ego och sin vilja är heller inte bra men inte heller att bortse från andras egon och vilja.

Vad kan man göra som är bra, enligt frågorna, för sig själv och för sin omgivning? Första steget när det gäller någonting, måste vara att lyssna på sin egen vilja och sitt eget inre men även att lyssna på andras vilja och inre och att i slutändan älska andra men även att kunna ta emot kärlek, dvs. att kunna älska sig själv. Ifall man bara tar emot kärlek eller bara ger kärlek så blir det en obalans i världen men ifall man både ger och tar, dvs. är verkligt kärleksfull, så kan det inte bli fel.

Ifall man bara bryr sig om sin egen framgång och sina egna intressen så blir det en väldig obalans hos sig själv och även i världen. Ifall man släpper fram andra utan att tänka på sin egen vilja så blir det också en obalans. Här verkar det inte finnas något givet svar då man ställer frågor, enligt Kant-modellen. Men att lyssna på sig själv blir nog bäst i det långa loppet.

Att lyssna på sin egen röst. På sitt eget samvete. Man kan ju inte bli någon annan ändå. Gör man fel så leder det ju bara på längre sikt till att man förstår det felaktiga och förhoppningsvis blir klokare. Men vill man vara med om att skapa den perfekta världen så bör man även lyssna på andra. Ta deras behov i beaktande.

Kan man då lära sig att älska alla. Att älska utan att tänka är ju ett problem då strukturen, samhället och allt som har med intelligensmässig uppbyggnad att göra då rasar ihop. Men allt man gör, även i tanken kan ju ha kärlek som drivkraft.

Hur kan jag bidra till mänsklighetens bästa, kanske man skulle fråga sig. Hur blir saker och ting i längden ifall jag gör så eller så? För alla. Ifall man älskar någon för mycket så blir man ju partisk. Dessutom så kan man ju långsamt skämma bort denna människa och genom att inte sätta gränser så hjälper man ju ingen. De utvecklar bara då en förmåga att ta för sig på andras bekostnad. De tror att det är naturligt, vilket är att göra dem en björntjänst i längden.

Nej. Kärlek kan istället vara som en matematiskt briljant konstruerad byggnad. Denna har alla nytta av för den är gjord av både kärlek och tanke. I denna byggnad så finns konstruktion och logik men denna konstruktion är till för att vara till för allas bästa. Annars rasar byggnaden.

Och här kommer en fråga som inte Kants frågeställning kan ge svar på, för frågan är för komplicerat för att ställas i en frågeställning. Men svaret är enkelt. Det handlar om hur vi

skapar Kärlek på bästa sätt och för allas bästa. Inte sett i ett kortsiktigt perspektiv utan sett i ett långsiktigt.

Ifall alla människor enas om svaret så ger vi upp våra egon för allas vårt bästa. Först då börjar vi ställa rätt frågor. Alla de som inte ger lycka, möjligheter och kärlek till alla är felställda.

Här krävs alltså att vi börjar tänka logiskt i kärlekens tjänst. Detta borde ju tilltala alla människor. Både de som älskar forskning och logik, samt de som är humanistiska i sin läggning. Många har redan börjat ställa dessa frågor, inom filosofi, politik och inom kultur, nyandlighet mm. En del försöker leva efter de svar som de får. Det är endast de som lever efter de svaren de fått som verkligen försöker att verka för allas bästa. Motsatsen är att isolera sig vilket är det sämsta man kan göra.

Endast den som är verkligt vis, förstår vilka som har förstått i sin tur. Detta på grund av att verklig visdom bygger på prövningar i verkliga livet. Men visdom skapas inte på en dag. Allt och alla har sin plats i vår gemensamma utveckling mot visdom och frihet. Alla har sin plats i stjärnorna.

Ja. Det blev något agitatoriskt på slutet och jag ber om ursäkt för det. Kan bara avsluta med att säga att jag gör alla fel i livet som jag kan göra. Jag har bara skrapat på ytan då det gäller att vara verkligt vis. För jag befinner mig ännu bara på ett teoretiskt plan. Min visdom är delvis lånad. Men det som inspirerar mig är de människor som verkligen lever visdomen som de har i hjärtat och tanken. Det är de som är verkligt kärleksfulla.

Inspiration är det som jag tror vi alla behöver och inte en massa förmaningar. Inspiration som kommer från det verkliga livet.

Kanske kan du inspirera mig och jag inspirera dig. Kanske i den bästa av världar eller så gör vi det hela tiden.

Jaget bakom allt.

Skriver jag nu? Existerar jag ens? Vem styr fingrarna? Är det jag?

Nej, det kan det ju inte vara. Jag finns ju inte. Det som styr fingrarna är bara en klump materia som på något sätt uppvisar en vilja. Viljan går ju att förklara då den kommit till av biologiska orsaker i sitt möte med den omgivande materian.

Den omgivande materian är då de andra "köttklumpar" som också skapat sin vilja av den omgivande naturen. Den omgivande naturen består i första fall av föräldrarna och den direkta omgivningen. Som ett tomt blad så skrivs man på av andra före detta tomma blad som har kommit till från andra tomma blad. De har som en enda stor fysisk materia format varandra.

Men ...

Var uppstod då den första viljan? Ja, säger du naturligtvis. Den har gradvis utvecklats av en samling händelser som i en oändlig symmetri genom historien kallas evolutionen. Ja, allt pekar ju mot det (sluta inte läs nu för jag är totalt övertygad om evolutionen och allt som det innebär, bara inte med alla slutsatser som kommit till sedan).

Djur, resonerar du kanske, är ju beviset för det. De har en väldigt primitiv vilja. En amöba är ju ännu enklare. För att inte tala om växter. Där, menar du, finns ju beviset på att viljan är något skapat. Att jaget är det. Den och det har utvecklats liksom våra fysiologiska kroppar, från att vara nästan ingenting till att bli något mer komplext och intressant. Och det slutliga beviset för detta är naturligtvis "Big Bang". "Big Bang" visar ju på samma utveckling från det primitivt enkla till det mest underbart komplexa man kan föreställa sig. Vårt världsallt!

Ja. Och alla forskare har ju nästan enats om denna världsbild så tillsammans så hjälps ju världens mest intelligenta hjärnor till om att bygga den konstruktion där tanken om "Big Bang" och där evolution är det centrala.

Självklart säger du och lutar dig på dessa tankar och hjärnor, så finns inte jaget. Själén är en primitiv tanke som kyrkan har skapat. Religion är som magi för de primitiva, som Richard Dawkins med bestämdhet hävdar. De som är benägna att tro på religion är ju likt de som är benägna att tro på en trollerikonstnär. De vill inte avslöja trollerikonstnären för de vill hellre tro att magi finns i världen och att denna magi består av själar och gud.

Men Richard hävdar med bestämdhet att magi finns i vetenskapen och inte i fantiserande. För vetenskapen skapar saker som är bortom allt förnuft. Han menar att hade någon rest in i framtiden så skulle ingen religion på något sätt kunnat fantisera om det som då är möjligt. Han jämför dagens civilisation med den som var för några hundra år sen. Vem kunde ana att vi skulle kunna flyga i flygplan och kommunicera över hela jorden på några få sekunder. Det poetiska i världen finns i verkligheten, menar han.

Här kommer en något överraskande tanke för några kanske. Jag håller fullständigt med. Jag anser som han att vetenskapen är en fantastisk skapelse som vi med våra viljor skapat. Vi vill bevisa och motbevisa. Vi är så oerhört begåvade på att retoriskt tala för vår sak att vi till ock med skulle kunna bevisa för oss själva att vi inte finns och det är precis vad vi "lyckats" göra också. Den ultimata retoriken behövs för det. Vem hade anat att det ens var möjligt för några hundra år sen.

Vad kommer vi att bevisa i framtiden då? Vi har ju redan bevisat att jaget inte finns, att vi inte finns. För länge sedan bevisade Nietzsche att det inte finns några sanningar. Nu vet man med bestämdhet att gud inte finns.

Jag tror att den mest revolutionerande tanken som en vetenskapsman kan retoriskt slåss för idag är att gud finns. Finns gud så finns ju själen. I detta påstående så finns jagen naturligtvis också. På så sätt så finns viljan bakom jaget och med stöd av vetenskapen så kan man ju då också bevisa att vi finns, bortom allt tvivel.

Ja. Kanske är detta nästa landvinning för vetenskapen. Är jag provocerande här? Jag är medveten om det. Vetenskapen ska ju inte hålla på med primitiva saker som man sammankopplar med magiskt tänkande som härstammar från tron på gudar och myter. Nej, nej. Rickard Dawkins och Nietzsche säger ju att gud är död. Nietzsche att det inte finns några sanningar.

Men, säger Einstein med en något lågmäld, tyst röst. Han visste ju att han hade alla förnuftiga vetenskapsmän mot sig och att han började bli gammal och uträknad. Men, säger han i alla fall, tyst, lågmäلت. Ifall det är så att "Big Bang" är en verklighet så förklarar den ju inte alls vad som fanns innan "Big Bang. Hur kan "Big Bang" uppkommit ur ingenting? Ingen vilja, ingen rörelse. Bara stillhet.

Kan stillhet föda rörelse? Kan ett barn födas utan föräldrar? Kan en vilja skapas ur ingenting? Logiken snubblar ju här på sig själv. Ifall viljan inte kan födas ur sig själv sett ur ett stort perspektiv så kan man ju fråga sig denna fråga. För detta är kärnpunkten i mitt motargument mot vetenskapens syn på att viljan skapas genom evolution. Vad fanns innan evolutionen? Kan någon svara på det.

Tja. "Big bang" svarar någon snabbt. Den mänskliga viljan skapades av "Big Bang". Därmed så föddes evolutionen på jorden. Men säger jag, medvetet motsträvt, vad fanns innan "Big Bang"? För ifall tiden verkligen är relativ, som Einstein hävdade, så måste ju denna "lilla tidsrymd" som har funnits efter "Big Bang" (som man menar är världens och alltets upphov) vara så kort jämfört med evigheten att den faktiskt inte existerar. För jämfört med en evig tid så är ju all tid man kan föreställa sig (några futtiga miljarder år t.ex.) ingenting. Så kort är denna tidsrymd i jämförelse med evigheten att den inte existerar. Så obefintlig är vår tillvaro i tiden att vi faktiskt inte ens existerar.

Ja säger du. Något kanske fanns innan "Big Bang", men det kanske bara var några atomer eller nåt. Någonting som satte allt i gungning så att säga. Men var kom de ifrån i så fall? För ifall man jämför alla de stjärnsystem som är synbara för det mänskliga ögat och de man kan föreställa sig finnas så sätter man ju en gräns för var universum slutar. Men var finns denna gräns. Vad finns bortom denna gräns? En oändlighet av rymd finns då bortom denna gräns. Men det betyder ju att universum inte ens är lika stort som några atomer jämfört med denna oändliga rymd. All storlek är obefintlig jämfört med oändligheten.

Ja, men vad har det med atomer att göra? Bara det att det är samma tankefälla (är medvetet provocerande här) som det är att tro att tiden har en början och ett slut. Men vad är då själva vitsen med detta tänkande. Allt blir ju så komplicerat om man ska ta oändligheten i beaktande då man tänker sig viljans skapelse. Men vem har sagt att verkligheten ska vara enkel. Eller hur?

För, ifall vi tänker oss att det faktiskt inte kan finnas någon gräns för tid och rum, vilket jag med absolut bestämdhet hävdar (här är jag inspirerad av Martinus texter) så kan det inte finnas något ur vilket något kommit som en första enhet, utan att något funnits innan.

Tänker man så, har allting alltid funnits och allt kommer då alltid att finnas, för någonting kan inte komma ur ingenting. "Big Bang" är då endast en slags födelse ur en materia som alltid funnits och som det inte finns någon gräns för, för den är oändlig i sin storlek.

Ifall man tänker sig detta så finns vi. För detta ger möjligheten till ett jag att finnas. För hur kan annars någonting komma ur ingenting, en logisk motsägelse av den sorten som Einstein reagerade mot då han menade att "Big Bang" inte kan ha varit början.

Ifall jaget och viljan är skapad av biologin och naturens påverkan och då naturen (universum i detta fall) är oändlig både i tid och rum, så måste ju helt logiskt viljan och jaget alltid funnits. Det vore ologiskt utefter dessa premisser att anse något annat.

För det är ju logik som vetenskapen baserar hela sin tillblivelse och tillvaro på (med hjälp av observationer och teorier). Vetenskapen som även jag älskar. Så jag menar med bestämdhet att i vetenskapens namn så bör man inkludera mycket mer än man nu gör (år 2012).

Men herregud vilka möjligheter man nu har att gå framåt mot nya vetenskapliga sanningar. Ifall man bara inkluderar några variabler till som möjliga. Man behöver faktiskt inte heller ompröva särskilt många vetenskapliga "sanningar" som vi redan har.

Det är inte omöjligt att göra detta. Många av dagens vetenskapliga teorier är premisser och som det sedan byggs en vetenskaplig teori kring, där några av världens skarpaste hjärnor har hjälps åt. Strängteorin är ett exempel.

Jag ska sluta nu och låta dig tänka själv. Kanske vi i vetenskapens tjänst kan hjälpas åt här. Vår enda riktlinje är att hitta verkligheten bakom alla livets fysiska biologiska verkligheter. En sådan verklighet kan ha något med det att göra som många "förnuftiga" människor nu förnekar och det är att vi har ett jag och en vilja som är sprungen ur detta jag och att livet är det enda som existerar bakom dessa fysiska realiteter och att "döden bara är en tänkt motsats till livet" som Martinus (se även länkar) uttryckte det så vackert.

Ja, ifall verkligheten är så vacker borde detta vara en premiss att forska vetenskapligt kring.

Halvtomt glas

Att tänka positivt.

Att se ett halvtomt glas istället för ett halvfullt.

Men borde man inte istället fråga sig vad glaset innehåller.

Är innehållet det som man vill?

I annat fall så spelar det ju ingen roll ifall glaset är halvfullt eller halvtomt.

Texter 2013:

Funderingar kring staden

Staden, den perfekta staden. Hur ser den ut?

En sådan komplex skapelse av sand, hjärta och förstånd som växt fram inte på en människas bevåg och kunnighet utan genom samarbete både mellan många och i tid. Likt en dator så hade aldrig en stad kunnat komma till genom en människas geni utan enbart genom ett omfattande nät av samarbete, kunskap och uppfinningsrikedom men även av människor som bara försöker överleva bland andra människor.

En stad är i sanning komplex och dess unika ljud, doft och utseende är bara en sida av dess yttring. Ett komplext kommunikationssystem av gator, avloppssystem, elsystem och butiker ser till att människor får en möjlighet att överleva och att manifestera sig. Den har växt fram utifrån just dessa behov att överleva, manifestera sig och i att drömma. Ingen blir opåverkad av att leva i en stad. Dess personlighet är så stark att dess invånare utvecklar gemensamma personlighetsdrag.

Det finns brister i en stad som växt fram på detta sätt genom generationers samarbete, naturligtvis. Matematisk är den inte perfekt. Ju nyare kvarteren är desto mer funktionella är kvarteren men tittar man på gamla stan i Stockholm så förstår man hur krångligt det måste varit förr att frakta saker eller bara ta sig från en plats till en annan. Husen växte fram utan tanke på helheten och oftast bara för avsikten att överleva. Men som en del av viljan att överleva så var gator nödvändiga och även andra strukturer. Dessa strukturer blev på så sätt stadens intelligens. Denna intelligens har växt för varje generation även om den relativt ointelligenta stadskärnan ofta finns kvar.

Men helt intelligent har staden ännu inte blivit. En blandning av gammalt och nytt, tradition och gamla skönhetsideal gör att vi ofta omedvetet prioriterar det ofunktionella och i våra ögon vackra framför det som verkligen är funktionellt. Utan att ifrågasätta har vi t.ex. bestämt att husen ska vara fyrkantiga och att de gamla stadsskärnorna är synonymt med skönhet.

Sådana är vi människor även i livet, tycker jag mig ha märkt. Vi håller fast vid gamla ideal som i själva verket leder till olycka för andra och oss själva utan att vi är medvetna om det. Vi låter så att säga den ointelligenta staden definiera vem vi ska vara. Vi tror att militärmakt är viktigt för bevarande av freden och vi tror att vi behöver ett ekonomiskt system för att vårt samhälle inte ska gå under. Det är naturligtvis inte heller synonymt med sanningen, enligt mig, eller ens särskilt logiskt att tänka så.

Men vi har alla så att säga en gammal stadskärna i vårt inre som hämmar vår utveckling. Den är förknippad med gamla drömmar och traditioner och vi ifrågasätter den inte. Kanske den är nödvändig för att vi ska utvecklas?

Om man nu även jämför stadens utveckling med datorns utveckling så kan man konstatera att datorn aldrig behåller delar på grund av nostalgi, dels för att utvecklingen går så snabbt och dels för att ingen egentligen ser hur datorn ser ut inombords mm. Nej delarna byts ut lika snabbt som man kan effektivisera någon detalj av den och nu har vi en teknisk skapelse som i den mänskliga historien med råge saknar motstycke.

Datorn i sig är kanske inte vacker men den är intelligent på ett sätt som staden aldrig är.

Det samma gäller den mänskliga kroppen. Alla delar fungerar så oerhört väl tillsammans att det är omöjligt att byta ut ens den minsta del utan att påverka kroppens funktionalitet. Och ändå så är den så oerhört vacker. Lika så med djur och växtkroppar.

De som menar att staden blir ful ifall den skulle bli mer funktionell tror jag borde se sitt påstående i detta ljus. Utveckling och skönhet kanske just hör samman med den matematiska perfektion som en mänsklig kropp uppvisar. Varför skulle inte en stad kunna vara matematisk perfekt och effektiv i varenda detalj precis som kroppen men ändå med en möjlighet till samma utrymme för personlighet, dofter, kreativitet och utseende som en människa har. Kanske är det så att tradition är bra ibland men att man borde ifrågasätta mer om traditionens värderingar och även vad de leder till i längden.

Men staden har just nu samma grundproblem som datorn till varför den inte utvecklas ännu snabbare, enligt mig. Varför inte ens de nya stadsskärnorna är helt funktionella för dess invånare. Detta är ett grundproblem som den mänskliga kroppen och där med människan också har. Det är den inre konflikt som då det gäller staden och datorn yttrar sig i konkurens. Istället för att fråga sig vad man vill ha och sedan gemensamt försöka uppnå det så konkurrerar olika företag om att tillverka samma del av datorn och onödig arbetskraft går till spillo. När det gäller stadens utveckling så är det ofta själviska företag som bestämmer vad det ska bli för nya hus och inte vad vi gemensamt gynnas av som bor i staden. Bostadsbrist och annat blir problem som skapas av detta och även så tar ju stadens effektivitet skada samt så blir det mer arbete för andra än vad som behövs.

Jag tror att vi kan lära en del av människokroppen här som aldrig tillverkar något som är onödigt så vida den inte är sjuk. Alla detaljer i den samarbetar för helhetens bästa. Staden har också en självreglerande kraft men denna kraft bidrar inte alltid till stadens matematiska skönhet och funktion.

Hur lyckas man nu skapa denna intelligenta stad som jag menar är idealet och där människans kropp är en förebild. Ska man riva allt det gamla och bygga nytt. Nej! Det tror jag inte är lösningen. Det finns en orsak även till varför de gamla ganska ofunktionella stadsdelarna finns kvar och även allt annat i en stad. För staden är en drömmaskin. De som har en nostalgisk känsla eller gillar historia kan ju besöka gamla stan och den är ju på många sätt vackrare än ett höghus. Den som vill öppna en butik och satsa på att bli rik kan ju sträva efter detta och den som vill vara en visionär kan som arkitekt vara med om att skapa nya stadsdelar eller arbeta politiskt.

Min poäng är enbart denna. Idealet och det vi strävar efter med staden borde vara det som är bäst för alla och det är också då som resultatet blir funktionellt vackert med möjlighet för alla sorts uttryck i harmoni med varandra. Precis som fallet är med den mänskliga kroppen.

Staden kommer att fortsätta att utvecklas! Hur den framtida staden ser ut är lika svårt att sia om som det är att försöka förstå hur datorn kommer att vara om femtio år. Men som utvecklingen ser ut så kommer staden att bli allt mer fantastisk men även allt mer funktionell och intelligent. Ifall den kommer att bli allt mer vacker beror enbart av i hur fria vi kommer att vara i denna vår stad i att uttrycka oss själva.

Att göra en tavla, detaljer och helheten.

Då jag arbetar på en tavla, säg ett porträtt, så märker jag att det är lätt att missa helhetsdragen då jag börjar arbeta med detaljerna. Då jag arbetat ett längre tag med detaljer så krävs det nästan någon annans objektiva syn för att se att helheten inte är lik. Att näsan eller ögonen sitter lite fel i förhållande till resten av ansiktet. Detta har jag varit med om några gånger.

Hur kommer det sig? Jag skulle tro att det kommer sig av flera orsaker. En av orsakerna är att då man lagt ner ett bra tag på att arbeta med detaljerna kring t.ex. ögonen så vill man inte se att ögat sitter fel. Då får man ju göra om hela arbetet igen. Ett slags självbedrägeri inträffar och man ser inte felen på grund av det. En annan orsak till att man inte ser felen i proportionerna kan vara skickligheten i att måla kombinerat med den mänskliga viljan att skapa skönhet och logik som gör att man ser en tavla som ändå är på sitt sätt är lik motivet trots att proportionerna är fel.

Varför funderar jag kring det? Jo, för jag fick tanken att detta sätt att rationalisera kanske finns inom alla yrkesgrupper. Ingen människa är ju en dator och alla yrkesområden i vårt avancerade samhälle kräver ju ett större mått av detaljarbete. En jämförelse där systembygge in i minsta detalj gör sig gällande är ju vetenskapen och då främst den teoretiska vetenskapen. Här finns det system där människor över hela jorden gått samman för att skapa en så detaljerad struktur att det är ofattbart för en enda människa att förstå.

Nu är frågan, är det inte lätt att man missar helhetsproportionerna i ett sådant bygge precis som en konstnär kan göra med en tavla. Exempel på sådana komplicerade vetenskapliga teorier är strängteorin och ett annat exempel är teorin om att universum uppstod ur det som vi kallar "Big bang".

Här finns många människor som offrat hela sitt yrkesliv och hela sin forskargärning på att dessa teorier ska utvecklas. Faran för självbedrägeri är naturligtvis stor, som i exemplet med proportionerna på tavlan. De kommer med sin stora skicklighet i att tänka logiskt och i att rationalisera dels för sig själva och dels för andra att kunna överbrygga skönhetsfläckar och fel i proportionerna just på grund av sin stora skicklighet i att vara vetenskapsmän och i använda matematisk logik. Och detta utan att ens försöka lura någon utan bara genom att försöka agera som den skickliga vetenskapsman som hen är.

Men, kan man fråga sig i detta tankeexperiment, hjälper inte vetenskapsmän varandra att se objektivt på en teori och på så sätt undviker att omedvetet lura vare sig själva eller andra.

Jag tror faktiskt inte det. För dessa teorier som jag tog upp som exempel, Big bang teorin och strängteorin, är så komplicerade att det krävs ett oerhört studium i detaljer för att ens få kalla sig forskare inom förgreningar av dessa vetenskapsteorier. Det blir lite som att gemensamt äntra en båt med en samling andra vetenskapsmän. Med den båten så seglar man gemensamt så långt att båtens storlek i förhållande till t.ex. det land de lämnar i jämförelse förefaller vara minimal. Det är inte svårt att förstå att det är lätt att gemensamt förlora perspektivförhållandet i sin teori och även att förstå att det kan vara omöjligt för någon novis som inte är insatt i detaljerna och logiken kring det som de forskar kring att komma med någon synpunkt som de på något sätt kan ta till sig ifall det inte enbart är en synpunkt som de redan håller sig till i sin forskning. De är på ett allt för stort avstånd från land för att höra andra människors röster ifall inte dessa människor råkar befinna sig i andra båtar med angränsande vetenskapsgrund och teoribyggnad så att deras båt befinner sig på ett hörbart avstånd.

Men faktum kvarstår. De har för länge sedan tagit risken att gemensamt förlora perspektivet och helheten i sin forskning. Likt exemplet med konstnären och hans problematik att inte se bristerna i sin tavla så kan det mycket väl vara så att de inte heller kan se bristerna i sin tavla. Men problemet är att det i sådana fall är deras egen begåvning som blir deras fall. För man kan nästan enbart bidra till att deras världsbild utvecklas genom att tala det språk som de lärt sig och som tar många år att studera, vilket då nästan kräver att man redan har accepterat helhetsbilden av deras teori.

Och naturligtvis så är det dessutom lätt att precis som konstnären i exemplet ovan få lite hybris över sin egen skicklighet och därigenom inte kunna tala med andra som man inte anser ha samma skicklighet. När någon novis då står lite vid sidan av och säger, ursäkta, näsan sitter visst lite fel men jäklar vad bra målad den är så fnysar de bara lite och vägrar ta till sig kritiken. Den som står jämte är ju bara en amatör i deras ögon.

Så kan den ologiska men tillsynes vackra logiken skapas.

Men hur överbrygger man då ett sådant avstånd som detta hav skapar och som skiljer vetenskapens båtar åt. Ifall man seglar tillbaks igen så går man tillbaka till det gamla, till den tiden då vetenskapen inte var så utvecklad som den är i dag och då känslan ofta styrde över kunskapen. Nej, det tror jag ingen vill. Ska man då vänta tills övriga båtar kommer ikapp? Nej, det tror jag inte heller är en bra ide.

För alla resor som tar sin början är, enligt mig, predestinerade att nå sina mål. Men det övergripande målet är naturligtvis inte att befinna sig ensam i ett hav. Precis som en konstnär inte kan utvecklas oberoende av omvärlden så kan inte heller vetenskapen det.

Nej, vetenskapen är naturligtvis beroende av omvärlden, för att få en relevant bild av verkligheten. Vetenskap som avskärmat sig från övriga kunskapsfält inom t.ex. filosofi, psykologi och liknande kommer att utveckla sig till hybrider av kunskap där många detaljarbetare tillsammans försöker arbeta fram en helhetsbild och ibland missa helheten. Resultatet blir naturligtvis ibland en oproportionerlig bild av verkligheten. Därför kan en fråga som är relevant för de flesta människor vara totalt orelevant för en Big bang teoretiker. Man kan försiktigt fråga vetenskapsteoretikern hur den enorma energi som satte igång Big bang bara kan komma tillsynes ur ingenting eller om vad som omger resultatet av Big bang. Är det en oändlig rymd av ingenting? Det verkar ju inte logiskt. Ifall man sedan påstår att Big bang faktiskt sett ur ett perspektiv nästan framstår som en karikatyraktigt enkel bild av den möjliga verkligheten så tar man troligtvis risken att själv bli förlöjligad av orimliga proportioner så att man sedan sitter där med lång näsa.

Ja, proportioner är verkligen viktiga och vi hjälps alla åt att skapa dem. Vare sig en konstnär eller en vetenskapsman kan utvecklas till att bli just en konstnär eller vetenskapsman utanför världens påverkan och inga discipliner och inriktningar kan utvecklas på ett relevant sätt utan att lyssna på andra discipliner och inriktningar. Detta är självklart då det gäller oss människor emellan och det borde vara lika självklart för vetenskapen. Annars så riskerar de att göra en karikatyr av den värld som de så innerligt och vackert längtar efter att sant skildra och beskriva.

Marknadsföring och den döende sfinxen.

Föreställ dig en flock med lejon. De respekterar obeveklig styrka och dominans. De vet att hanen som styr flocken i övermått har dessa egenskaper och det är ingen mening med att tjafsas med honom. Plötsligt så, som från ingenstans så dyker en ny hanne upp. Honorna är först skeptiska men han verkar totalt respektlös. Ryktet i flocken börjar sprida sig och ledarhannen känner sig hotad. Den nya hannen har börjat sätta sig i respekt och hans marknadsföringskampanj som den nya ledaren har inletts. En strid är oundviklig. Då den nya hannen är ung och stark så vinner han striden och varumärket om hans obevekliga styrka och dominans skiner lika starkt som solen för de andra i flocken. Flocken har en ny ledare. Den gamla ledaren har gått i konkurs.

Vad jag vill säga med detta är att marknadsföring är lika gammal som jorden. Dess principer sitter lika djupt rotade i oss människor som längtan att överleva. Då man ser barn leka på skolgården och några av dem verkar vara ledare så är det för att de lyckats marknadsföra sig själva bättre än de andra. Det är de som verkar veta vad som gäller, det är de som

bestämmer vilken musik man ska lyssna på och vilka kläder som är ok. Det finns alltid barn som revolterar mot dem men de gör det oftast för att de själva vill vara den nya ledaren i gänget. Därför slås alltid avvikande beteende och uppfattningar ut hårdast och det är därför som mobbing är relativt vanligt.

När man nu ser till samhället i stort så pumpas vi just nu fulla med reklam. Företagen är inte särskilt intresserade av vad vi egentligen behöver för produkter utan de vill visa oss att det är de som är coolast i stan samt är de nya ledarna och trendsättarna.

Vad för slags medel använder man sig av för att uppnå detta? Man använder sig av rå styrka precis som lejonhannen, påstår jag. Med hjälp av all kunskap vi människor har i form av psykologi och marknadsundersökningar så använder företagen alla tillåtna medel för att påverka massan om att det är just deras produkter som är bäst. På tv kan man se reklam där Ica Stig är lika familjär som en familjemedlem och man känner att det är ok att handla på Ica. Andra företag vill spela på det som är trendigt och genom flashiga bilreklamer där alla är coola, snygga och lever spännande liv så odlas myten om hur vi tror att vi vill leva våra liv. Det enda man behöver är en ny bil. Eller en ny telefon. Eller en ny smak av framgång ...

Dessa reklamer sänd så ofta i tv att en normal människa kanske sett samma reklam fyrtio, femtio gånger utan att ens reflektera över det. Vi är så vana. På så sätt så använder reklamföretagen, de stora lejonhannarna, alla sina muskler för att påverka och prägla oss ända in i benmärgen så att vi ska gilla just deras produkter. Ifall deras marknadsundersökningar visar att många människor bryr sig om miljön så väljer de att appellera till denna känsla i sin reklam. För att det är vad som säljer. Ifall det hade visat sig att alla människor vore emot miljön så skulle de troligtvis välja den infallsvinkeln på sin reklam.

Men det är inte företagen som uppfunnit marknadsföringsprincipen. Nej, inte alls, menar jag. De bara använder den. För precis som den alltid funnits bland djuren så finns den fortfarande överallt i våra dagliga liv. Den finns som sagt på skolgården. Den finns på facebook där alla försöker presentera en så bra bild av sig själv som möjligt genom coola texter och foton. Målet där är precis som för lejonhannen att bli populär. Popularitet hos oss flockdjur är den starkaste överlevnadskraften i våra liv.

Man kan nu säga att ok, våra lägre tendenser gör sig gällande då vi startar stora eller små företag eller då vi på skolgården, vid middagsbordet, på arbetsplatsen eller på facebook försöker bli en vinnare genom popularitet och marknadsföring, men vi har andra egenskaper också. Vi har även goda värderingar genom filosofi, andlighet, vetenskap och altruism som vi också ger uttryck för.

Men är verkligen dessa goda sidor hos oss människor fria från denna marknads och självhävdelse princip som bland annat gör att vi tävlar om att bli populära och att bli vinnare. Jag skulle tyvärr säga nej.

Varför nej, undrar någon kanske? Jo, för tittar man på kulturen så är det samma ansikten man ser i tv:n gång på gång och hör på radion. Dessa kändisar är de kulturutövare som har eller är duktiga marknadsförare. Precis som företagen är beredda att ändra sina värderingar efter vad som säljer, så är även artisterna beredda att ändra sin image. De blir precis som varumärken exponerade i oändlighet och precis som de coola ledarna på skolgården så är det de som visar oss andra vad som gäller i modevärlden och liknande. De kända kulturutövarna och idolerna visar precis som företagen oss hur vi tror att vill leva våra liv och i våran trista vardag så lyser de upp vår tillvaro. Det handlar aldrig bara om musiken för en känd musiker. Det har gjorts massor av bra musik som nästan ingen har lyssnat på, bara för att hen som gjort låten inte vet hur man marknadsför sig.

Altruistiska företeelser i vårt samhälle är bra och vi har Amnesty international, Röda korset och liknande. Men inte heller de verkar stå utanför denna företagsprincip. Man kan inte gå fram på en vanlig gågata utan att bli påmind om att man borde skänka ytterligare en krona till välgörenhet av en slags välmenande försäljartyp. Precis som telefonförsäljarna så har de mänskliga rättigheternas förkämpar lärt sig att det finns inga nej. De fortsätter ibland så att situationen urartar till att bli en slags mental våldtäkt där man hela tiden ifrågasätts och får följdfrågor. En del orkar inte stå emot och skänker ytterligare en krona. Telefonförsäljare är naturligtvis ännu bättre på detta då de i grunden inte har några principer annat än att sälja. De som säljer dörr till dörr eller på telefon är dessutom oftast fattiga unga människor som jobbar på provision och det är ju även svårt att vara arg på en sådan människa.

Jag är heller inte arg på tiggare även om de precis som telefonförsäljare kan alla knepen för att få dig att reagera. De appellerar till din medkänsla eller till din fåfånga beroende på vad de läser in i situationen. De strävar efter att få kontakt med just dig och de försöker känna in och lära sig vem du är. Det handlar om, precis som då lejon slåss, att hitta svagheter och luckor i den andras försvar. En god marknadsförare vet att förr eller senare faller alla dit ifall de bara utsatts för tillräckligt mycket påverkan.

Men filosofi, politiska partier och goda andliga värderingar är väl ändå fria från denna marknadsföring som även konstnärer och musiker verkar vara experter på, kan man ju tycka. Med eftertryck skulle jag vilja säga nej här! Politiska partier har stor koll på vad vi människor värnar om i form av marknadsundersökningar och de vet att alla människor längtar efter att höra till en grupp med liknande värderingar. Med hjälp av gruppträck och likformig

propaganda kring vård, skola och omsorg så får de över just dig på sin sida. De appellerar dessutom till dina drömmar om en bättre värld. Då det gäller filosofer så räcker det naturligtvis inte med att ha en filosofi. De måste även ha rätt vänner inom filosofikretsar som kan marknadsföra dem som just den nya intressanta filosof de vill vara och de måste hålla sig vän med förlagen.

Förlagen i sin tur vill inte publicera dem bara för att de är intressanta. De vill ha en image som säljer. Därför är det inte ovanligt att filosofen odlar myten om sig själv med olika provocerande uttal samt med en cool image och en unik look. Inte ens Jesus, som troligtvis fanns även om alla inte tror på honom, kunde nå ut till människorna ifall han inte haft en bra marknadsförare. Han tog hjälp av Johannes döparen som redan hade en cool image. Johannes hade ett rykte om sig att sätta sig mot övermakten (precis som den unge utmanande lejonhannen) då han döpte människor. Han tog de sociala riskerna så att Jesus slapp det. Det enda Jesus behövde göra var att gå fram till Johannes och få honom på sin sida. Tack vare Johannes fick Jesus sin första krets med följare.

Ja, så stark är denna marknadsföringsprincip i oss människor att inte ens Jesus kunde slå igenom hos den stora massan utan att bli marknadsförd. Sedan så var det bara för honom att omge sig med människor, de tolv lärjungarna, som efter hans död var beredda att gå in i döden för att omvända människor vilket Petrus även gjorde. Jesus utnyttjade naturligtvis ingen, tror jag, men han visste att det var omöjligt att nå ut till den stora massan utan just marknadsföring.

För denna marknadsföringsprincip är så djupt rotad i oss människor. Långt, långt tillbaka då vi bara var djur, så höll vi liksom lejonet på med marknadsföring. Bara för att få para sig så måste ju hanen eller mannen visa sig vara en ledare. Han ska dessutom vara snygg och på så sätt signalera för honor att han är en stark överlevare. Han ska våga ta risker och vara beundrad av andra män och kvinnor. Honor i sin tur skulle vara åtråvärda. Vilka är förresten våra alfahannar idag om inte alla de kändisar som har dessa beskrivna egenskaper vilka blir exponerade i media som högsta ideal genom dem.

Nackdelen med denna urgamla inställning till livet får naturligtvis alla de som inte är populära, snygga och duktiga på att marknadsföra sig själva eller sin produkt uppleva. Dessa är samhällets stora förlorare. I ett samhälle där vartenda gatuhörn är fylld av marknadsföring så blir de människor som inte kan eller orkar leva upp till dessa ideal allt mer utanför och ensamma. I ett samhälle där så många röster måste höras så högt för att ens höras så blir de tysta rösterna allt tystare.

I en kakofoni av höga röster i form av reklam och självhävdelse så finns det ingen som till slut hör något annat än just dessa höga röster. Många blir nästan döva då de bara hör de som skriker högst tillslut. De som är tystare, ja de finns tillslut inte för de allra flesta.

Det finns de som inte orkar hävda sig själva mer och det finns de som inte vet hur man gör. Det finns också de som vet att för att en ny lejonhane ska göra sig gällande i gruppen så måste en annan lejonhane förlora. För dem känns det helt enkelt inte helt riktigt att bekämpa och besegra andra bara för att de själva ska vinna och lyckas.

Dessa tysta människor, oavsett varför de är tysta, blir som sagt bara tystare i en värld där marknadsföring är allt viktigare. Det spelar ingen roll ifall de har något viktigt att säga. Det som människor värderar i ett marknadsföringssamhälle är inte vad en människa säger utan hur högt och tydligt en människa säger det.

Var finns då hoppet i ett sådant samhälle och för sådana tysta människor? De kanske sitter ensamma i sina lägenheter just nu utan att någon ens vet att de är ensamma. Alla blickar vänds uppåt där kändisar och företag lyser allt starkare och där alla tror sig vilja vara. Ingen blickar nedåt. Inget ljus fallet åt det hållet. Det är där som de tysta sitter och de hamnar allt mer utanför samhället. De som är tysta och dåliga på att framhäva sig själva vet inte ens om att det finns flera som är ensamma som de är. För i deras mörker så syns ju bara, likt julgransbelysning och pråliga dekorationer, kändisar, glitter och glamor långt där uppe. De som är tysta, trötta och ensamma blickar åt samma håll som alla andra för mörker och ensamhet vill man ju inte se. Ingen vill det.

De som inte orkar marknadsföra sig själva blir bara mer ensamma. Datingsidor och andra träffpunkter är även de fyllda av människor som är duktiga på att just framhäva sig själva. Det är de som, likt resultatet av marknadsundersökningar, vet vad man ska säga och hur man säga det och vad man ska tycka om olika saker samt de som ser rätt ut som lyckas även på datingsidor. Så är det överallt i vårt samhälle. På arbetsplatser eller i kultursammanhang så är det även på amatörnivå de som tycker och säger rätt saker som är de som är välkomna. Att se rätt ut är även där en fördel.

I ett samhälle där alla från tidig ålder får lära sig att på olika sätt hävda sig själv så att man står över andra så kommer det alltid att finnas ensamma lejon som tidigt blivit uteslutna ur flocken. De kommer troligtvis att vandra ensamma tills de dör. Ibland så hittar de en annan olycksbroder och de vandrar då tillsammans ett tag. Detta ser man ofta bland människor som är utanför samhället. Man ser det även bland andra flockdjur, som lejon.

För att det ska finnas vinnare så måste det finnas förlorare. Detta är något som aldrig vinnarna behöver reflektera över. Varför skulle de det? Vad har de att vinna på det?

Men till detta vill jag bara säga att även om det alltid varit på ett visst sätt så måste det inte vara så, i all framtid. Men för att en förändring ska ske så måste man först förstå att det finns ett problem. Jag tror inte att det finns någon genväg här, tyvärr. Marknadsföringsprincipen och även kapitalismen som princip kommer att leva så länge som vi människor tillägnar oss framgångar och kapital på andras bekostnad. Men då majoriteten av mänskligheten blir mätta på detta ständiga ägande, självhävdande och detta ständiga jagande efter framgång samt kanske även på sin egen röst så kommer det, tror jag, ske en förändring. Det är först då som vi kommer att skapa ett samhälle där alla är välkomna. Där kommer reklam och marknadsföring inte vara nödvändig vare sig i det stora eller i det lilla och vi kommer i ett sådant samhälle lyssna på varandra oavsett hur högt eller lågt vi hörs. Då majoriteten av oss börjar drömma om ett sådant samhälle där omtanke och kärlek till alla är vår innersta drivkraft och inte där vi på olika sätt marknadsför oss själva så kommer vår vandring åt det hållet att ske.

Vi kommer då att vara så trötta på reklam och marknadsföring, vår egen röst och våra egna behov att vi längtar efter att göra andra lyckliga istället. Lejonet i vårt inre har då dött för alltid. Vi är inte längre en sfinx liknande varelse som är hälften lejon och hälften människa. Nej, vi är nu helt den människa vi ska vara. Öknen som omger oss, som den omger sfinxen i Egypten, har nu förvandlats till en grönskande ocean och harmoni finns överallt. Det är i alla fall min övertygelse och förhoppning att det ska bli så.

Avveckling av arbeten som inte är utvecklande och även ointressanta för många människor att utföra.

Brevbärare

Allt mindre brev skickas så en avveckling kommer nog att ske ändå och därför är dessa lösningar kanske inte nödvändiga. Men ett förslag är en rörkonstruktion av en billig variant kopplat till de större byggnaderna såsom höghus, trevåningshus mm. Man kopplar säcken vid ändan av detta hus. I varje enhet som skickas i rörsystemet och som innehåller breven så finns ett chip och vid angiven tid så skickas enheten med post genom det billiga rörsystemet ut till varje avsedd lägenhet. Frakt till byggnaden sker enligt senare beskrivet system. Alternativ är ha mailboxar vid trappuppgången som gör att brevbäraren åtminstone slipper

springa i trapporna (vilket också blir allt vanligare i nya hus) även om sorteringsarbetet fortfarande finns kvar då.

Lastbilschaufför

Frakt av varor runtom på planeten i form av lastbilar, flyg, båt och tåg är ett av våra största hot mot miljön och därför krävs en ganska stor reformation här. Det jag föreslår är kostsamt och tidsödande men kanske även nödvändigt. Jag föreställer mig ett rörsystem med hjälp av ny teknik som ligger under jorden. Förutom miljöaspekten så minskar även olycksfall enormt mycket med denna lösning. Även så minskar trafikolyckor samt så slipper vi se alla dessa lastbilar och liknande på vägarna och höra dem vilket ökar vardagstrivseln för många.

Rörsystemet går som sagt under jorden eller över jorden ifall det underlättar. I slutändan ska det vara internationellt omfattande och det behöver bara byggas en gång. Allt miljöavfall som eventuellt bränslet avger i röret filtreras i detta rörsystem eller kanske återanvänds på något sätt då rörsystemet blir ett slutet system samt på ett sätt ett kretslopp. Det är med andra ord totalt miljövänligt. Det ideala med transport av produkter är naturligtvis ifall det går så snabbt som möjligt och i detta system så kan man garanterat komma över hastigheter som är 1000 km i timmen. Kanske magnetremсор, likt tåget i Tokyo kan användas med hjälp av vakuum och tryck. Luftmotståndet finns inte heller i ett sådant system vilket bidrar till hastighetens ökning.

Varje land som vill bidra till miljön på detta sätt är själva skyldiga att inom sitt lands gränser bygga en standardiserad variant av detta rörsystem men en form av fattighjälp till exempelvis Grekland är bra för miljön, dvs. till de som inte har råd själva.

Städning och annat hemarbete

En robot med mänsklig rörelseförmåga finns tillgängligt för varje hem och den sköter allt det som har med hushållsarbete att göra. Arbeten i hemmet som människor tycker är tråkigt sköts därför av denna robot. Dessutom så avskaffas på detta sätt vissa typer av hemtjänst, hembiträden, städarbeten och liknande.

Denna robot kan styras dels via instruktioner från heminnehavaren och dels så att den via avancerade program i datorn och med fjärrstyrning och timer utför arbeten som är högljudda och då heminnehavaren därför föredrar att inte vara hemma. Bekvämligheten ökas för alla i hemmet då den kan servera, massera och liknande. Varje hem behöver

naturligtvis inte ha en sådan i början utan den kanske bara behövs några timmar om den vilket gör att man kan turas om i ett boendeområde.

Trädgårdsarbete

De enkla och monotona trädgårdsarbetena kan även utföras av robotar med mänsklig rörelsekapasitet. Dessa kan arbeta utan belastningsskador som människan får av tunga lyft och allt man behöver göra är att programmera den. De kan dessutom arbeta dygnet runt och effektiviteten ökar oerhört jämfört med en människas. Till detta så kan även de som bor i boendeområdet samarbeta någon timme i veckan med sådant som dessa maskiner inte kan utföra och oerhört mycket blir då gjort samt även så gynnas grannsämjan av detta.

Börsmäklare, bankman mm

Börsmäklare, bankmän och andra spekulanter kring valuta och ekonomisk vinst kan lätt avskaffas om vi ändrar det ekonomiska systemet. Det plus att man kan avveckla enormt många andra arbeten som inte heller egentligen behövs som t.ex. olika mellanhänder och spekulanter kring varor.

Ifall det inte finns någon personlig vinst i att arbeta förutom den att alla människor får ta del av alla fördelar vår mänskliga utveckling ger oss i form av t.ex. boende, tekniska apparater och mat (vilket då är en garanti man får enbart genom att arbeta de få timmar man behöver arbeta per dag) så kommer dessa ekonomiskt drivna arbeten avvecklas. Dessutom så kommer moralen och medkänslan få en chans att utvecklas hos de människor som egentligen inte vill spekulera ekonomiskt men som ändå i dagens samhälle tvingas göra det. Vi blir alla vinnare på detta i längden.

Om man dessutom ändrar systemet så att alla är vinnare på det sätt jag nyss nämnde och då därför ingen konkurrens är nödvändig så kommer vår överproduktion och överkonsumtion av varor att minska. Det behövs då inte längre tio företag som tillverkar samma produkt till allt bättre priser. Många arbeten som är monotona och tråkiga i fabriksstillverkningen kan då avvecklas och de som finns kvar kan övertas av maskiner som både är mer precisa och snabbare. Det är även bra för miljön då vi minskar på vår överkonsumtion.

Förutom detta så är inte reklamarbetare och liknande nödvändigt. Reklam ersätts med information där alla har rätt att få reda på vad som är nytt vilket är en form av rättighet alla har bara genom att vara människa. Alla stackars ungdomar som nu tvingas arbeta på

provision som telefonförsäljare och dörrförsäljare slipper att arbeta med dessa saker och flera yrkeskategorier som inte behövs blir avvecklade.

Vägarbetare

Detta är en tuff nöt att knäcka för det är svårt att inom en överskådlig tid se att dessa tunga fordon som bilar är kommer att bytas ut. Därför kommer detta arbete med vägar som i vissa fall är svårt att helt göras av robotar finnas för människor vilket både är tungt, oinspirerande och tråkigt och på många sätt påfrestande för hälsan.

Men är det verkligen en tillgång att se alla dessa asfaltsvägar överallt med högljudda bilar som sprutar ut avgaser och som förorsakar olyckor. Är det verkligen roligt för människor att stå i kö kanske en timme om dagen. I vissa storstäder så är en del redan nu tvungna att cykla eller ta tunnelbanan. Men vare sig bilen eller asfalten finns i första hand för att tjäna mänskligheten utan för att de behövs i ett samhälle där man allt snabbare måste ta sig från en plats till en annan.

Bilen och andra tunga fordon som drivs på bensin kommer inom tvåhundra år ändå att bytas ut mot något annat då oljan långsamt nu håller på att konsumeras och försvinna från jorden. Fram till dess så borde man redan nu tänka på alternativ.

Ett slags tunnelsystem, ovan eller under mark, borde vara en sådan lösning även i storstäder. Detta tunnelsystem blir helt miljövänligt och de blir snabbare än en bil kan vara, ljudlösa och kanske till och med vackra (ja, vackrare än asfalt i alla fall). Detta tunnelsystem bidrar inte bara till effektiviteten utan även till trivseln. Då de till viss del är standardiserade i sitt utseende så är de även enkla att reparera med robotar.

Det kunde ju även vara oerhört inspirerande att leva i en sådan stad. Titta bara på Liseberg så förstår man att fantasin är gränslös när det gäller utförandet av sådana system. Kunde man bygga tunnelbana för hundra år sedan så borde ju detta nya projekt som jag föreslår inte vara omöjligt idag. Och kanske vi ändå är tvungna att göra något inom en snar framtid så varför inte börja nu.

Om detta sker så kommer vi få ännu mer tid över då det går snabbare att ta sig från en plats till en annan och yrken som busschaufför, taxichaufför och liknande blir även de avvecklade.

Åldringsvården

Här finns många tunga och ibland monotona arbeten som inte är värdiga eller roliga vare sig för den gamle eller för arbetaren som att ta hand om hygien, lyfta dem, städa och annat. För att de humanistiska krafterna inom de som jobbar med gamla ska få ännu mer utrymme vilket är att ta hand om, ordna med saker och att umgås med vårdtagaren så behövs robotar med mänsklig rörelseförmåga även här. Dessa tar hand om städning, tunga lyft, servering och hygien. Då kan till ock med vården vara inspirerande både för vårdtagaren och vårdgivaren samt den gamles liv mera värdigt och lyckligt. Det samma gäller inom hela den övriga vården med sjuka, handikappade och gamla.

Läraryrket

Behövs verkligen så många lärare som dag efter dag tragglar med eleverna vilka ändå ofta inte är intresserade. Här tänker jag mig en stor reform. För elever har drömmar och talanger redan då de börjar i skolan och ändå så ska de strömlinjeformas till att kunna samma saker som alla andra elever. Allmänbildning är bra och i vissa fall nödvändigt men har vi inte tagit detta till överdrift. Skolgång har blivit likt värnplikt för de unga och inte till den inspiration och glädje som vi vuxna vill att unga ska uppleva. Många lärare trivs verkligen inte som lärare och detta enbart för att de tvingas lära ut saker till elever som egentligen vare sig har talang eller intresse att ta till sig det läraren säger.

Handlar inte utbildning i grunden om att skapa lycka, talang och levnadsförutsättningar för de unga. Är det inte detta en lärare ska göra. Lycka som skulle kunna få sitt uttryck i elevernas olika talanger och intressen och som de får möjlighet att utveckla redan från första klass. Allmänbildning inom t.ex. naturorientering och matte behövs naturligtvis för alla men har vi inte tagit denna allmänbildning till extrema former i vår kultur på bekostnad av vår personliga frihet samt även till bekostnad av utveckling av både kreativitet och de ungas frihet.

Vi tvingar elever som inte vill sitta i skolor att år efter år göra det och vi tvingar dem ta till sig information som de vare sig vill ta till sig samt som de aldrig kommer att behöva. En del elever tvingas vara i skolan och ibland med andra elever som är så annorlunda mot dem själva att de blir både utfryssta och mobbade. Vårat nuvarande skolsystem skapar mycket lidande både för elever och lärare och jag tror inte det behöver vara så. Här behövs som sagt en stor reform.

Reformen inom skolväsendet ska främst handla om att låta eleverna redan tidigt utveckla sina intressen och att de ska få umgås med andra som har liknande intressen. De kommer då att se fram emot varje ny skoldag och älska och respektera sina lärare för de nya kunskaper de får samt mer trivas med sina klasskamrater. Skolan blir då inspirerande och rolig för alla.

Det vi är rädda för nu tror jag är att vi i allmänhet kommer att bli mer okunniga ifall skolan skulle vara fri på detta sätt men skulle det verkligen bli så. Ifall t.ex. Einstein tidigt fått utvecklas i en sådan skolmiljö så skulle han troligtvis långt tidigare i livet kommit fram till sina teorier som nu revolutionerat vetenskapen och en Mozart skulle inte vara tvungen att resa runt och uppträda som ett underbarn för att få syssla med det som var hans stora intresse redan från tidig ålder osv. I en sådan skola så skulle vi dessutom växa upp till fria varelser och inte till de känslomässiga krymplingar som skolväsendet idag ibland producerar.

Läraryrket kanske inte kommer att avvecklas på samma sätt som andra yrken men däremot utvecklas till att bli inspirerande och roligt för både elever och lärare och det vare sig på bekostnad av vare sig samhället eller eleverna.

Avskaffandet av arbeten

Det finns många fler yrken som man kan avveckla och utveckla på detta sätt men jag vill nu bara slutligen fundera kring varför jag vill avskaffa vissa arbeten. Min vilja och avsikt är att fler ovärdiga, meningslösa och outvecklande arbeten ska avskaffas. Man borde fråga sig, tycker jag, varför vi lever i ett samhälle där vi försöker göra tvärtom. Varför försöker regeringen skapa fler arbeten som egentligen inte behövs i så kallade arbetsmarknadsinsatser och liknande och varför får sjukskrivna uppleva liknande arbetsrehabilitering. Ofta blir man som sjukskriven och arbetslös tilldelad monotona och tråkiga arbeten som inte fyller någon funktion förutom att personen ska känna att han har ett arbete.

Jag tror att den största anledningen till detta är att arbete är ett sätt för människan att känna sig behövd, lyckad och även ett sätt att träffa andra människor förutom då att man tjänar pengar på det. Arbete gör att man känner gemenskap och en känsla av tillhörighet.

Om det nu är så att man verkligen vill känna sig behövd, lyckad och träffa människor så borde det finnas massor av möjligheter till det ifall alla människor just inte arbetade övertid och tillbringade all sin tid på arbetet. Då skulle vi alla ha tid till att utveckla just våra intressen och träffa många andra människor som också bara arbetar några timmar om dagen. För

någon eller några timmar om den räcker för att samhället ska gå runt och inte som nu åtta timmar om den plus övertid.

Vi människor har fastnat i ett system där det enda sättet att känna sig just behövd, lyckad och att träffa andra människor är genom ett arbete. Ett arbete, vilket som helst, är bättre än att inte ha något, verkar vi tänka. Tanken med denna text är annorlunda. Min text handlar om att alla ska ha ett arbete och en utbildning som passar just dem och som är utvecklande för dem samt skapar trivsel för alla. Ett arbete som dessutom är värdigt och som man längtar efter att utföra. De outvecklande och monotona arbetena avvecklar vi, låter maskinerna utföra eller som sista åtgärd så gör vi dem tillsammans.

Mannen och kvinnans maktspel genom historien.

Det är inte svårt att få medhåll från de flesta kvinnor och även män ifall man påstår att mannen har skapat mycket lidande i det förflutna. Det är mannen som startat och dragit ut i krig med sina vapenbröder. Det är mannen som våldtagit kvinnor och som stått för de flesta andra övergreppen. Det är mannen som förtryckt kvinnan i olika diktaturer genom historien och det är mannen som tillverkat vapen samt oftast använt dem. Det är nästan alltid mannen som suttit högst upp i makthierarkin tillsammans med andra män i form av nationer och företag och det är mannen som varit mest brutal genom historien och skadat andra män i slagsmål och liknande.

Det är med andra ord svårt att inte få medhåll från nästan alla då man utmålar mannen som den stora skurken i vårt gemensamma drama som är historien. Men, och detta vill jag betona väldigt starkt, det är inte alla män som varit sådana förtryckare. För det är också män som mest av alla drabbats av andra mäns förtryck. Det är nästan bara män som dödats under krigets fasor då de tvingats försvara sig själva och sin familj. Det är också främst män som varit tvungna att försörja sin familj och då de gjort det blivit förtryckta av de män som stått högst upp i makthierarkin i nationer och företag. Dessa hårt arbetande män har slitit ut sina kroppar under de mest fruktansvärda förhållanden och de har även tvingats att ibland med mössan i hand för sin egen och sin familjs skull och under förödmjukande förhållanden be den manliga despoten om nåd.

Män har skapat oerhört mycket lidanden genom historien men har också gått igenom oerhört mycket lidanden genom historien. Naturligtvis är det så att även kvinnor har gått igenom mycket lidanden genom mäns förtryck. Under krig så har många kvinnor som sagt blivit våldtagna. Genom historien så har kvinnor inte haft samma frihet i samhället och de

har haft vare sig rösträtt eller frihet att förverkliga sina drömmar. De har istället tvingats stanna hemma och ta hand om barnen. All framgång de upplevt i samhället har nästan alltid varit genom deras män. Men, och här tror jag många vill säga emot mig, män har genom historien utsatt andra män för mycket mer lidande än vad män har utsatt kvinnor för. För ifall man ser världen ur en brutal mans ögon, vilka är de män som genom historien har skapat mest lidande, så är kvinnan sällan ett hot. Hon behöver sällan bekämpas av en manlig despot. Hon befinner sig sällan i krigszonen, så att säga.

Är då kvinnan genom vår gemensamma historia en ängel medan mannen är en skurk? Jag tror faktiskt inte det. För kvinnan har haft en enorm makt precis som mannen fast den yttrat sig på andra sätt och hon har precis som mannen ibland missbrukat denna makt. För det finns ingen man som inte kan bli en man förutom genom kvinnan. Det är kvinnan som föder de barn som sedan ska bli män och kvinnor. Barnet är totalt beroende av sin moder och inte bara fysiskt utan även känslomässigt. Det fysiska beroendet går över då barnet börjar bli vuxet och kan klara sig själv men det känslomässiga beroendet kan i många fall fortsätta hela livet. Som mor är kvinnan lika maktfullkomlig inför sina barn som en diktator är för sitt land.

Visst kan även denna makt missbrukas. Naturligtvis finns det oändligt många exempel på hur god och värdefull en mor varit för sina barn men det finns också många exempel på där en mor missbrukar denna sin makt.

Förutom barnen så har kvinnan även haft en stor makt över män. Visst är det så att mannen ofta blivit ett slags överhuvud och en maktdespot även i hemmet men jag tror inte det är allt för ovanligt att det ibland varit tvärt om. För det är inte bara kvinnan som kan bli kär utan även en man. I ett harmoniskt kärleksförhållande så förtrycker vare sig kvinnan mannen eller tvärt om men ifall kärleken är större från ena hållet så finns en enorm möjlighet till maktutövande både för kvinnan och för mannen över den som älskar mest. Eftersom kvinnan vanligtvis varit den som attraherar och mannen den som åtrår så har kvinnans maktvapen i detta maktspel många gånger varit skönhet. Visst är det så att många kvinnor varit förlorare i detta spel precis som det funnits många män som varit förlorare i krig, men de kvinnor som verkligen väckt många mäns åtrå har kunnat få män att utföra alla möjliga sorts handlingar som att döda andra män. I vissa fall så har de kunnat driva män till självmord för deras obesvarade kärleks skull. En sådan maktutövning är på många sätt inte alls annorlunda än den som en general eller krigsherre utövar även om maktutövningen sker på ett annat sätt. Kvinnans makt har ofta varit mer subtil men även denna styr ibland över liv och död.

I ett hem där mannen är mer kär än kvinnan så har naturligtvis kvinnan många gånger makten och mannen är då ofta beredd att göra allt vad kvinnan begär enbart för han är livrädd att förlora henne. Ifall en kvinna precis som en despotisk man vare sig bryr sig om män eller andra kvinnor särskilt mycket så kan hon driva de män som är beroende av hennes

kärlek till alla möjliga sorters handlingar och ibland som sagt även till våldsamma sådana. Känner hon sig förorättad så har även hon i en patriarkatisk samhällsordning tillgång till stora maktmedel, precis som mannen har.

I de flesta samhällen så har männen stått högst i hierarkin, det är sant, och han har ofta inte varit sen att missbruka denna makt. Men vem har nästan alltid stått som tvåa i en sådan hierarkisk ordning. Jo, det är hans fru eller älskarinna. Det är ofta drottningen som har haft näst mest makt i landet och då även över alla andra män och kvinnor. Det finns lika många exempel genom historien på kvinnor som det finns män som vältrat sig i lyx på fattiga människors bekostnad. Det är lätt ifall man tittar ytligt på historien att säga att det är mannen som är den stora maktmissbrukaren genom historien och kvinnan som är den oskyldiga betraktaren men gräver man lite djupare så ser man att ingen människa, vare sig man eller kvinna, varit en ängel eller helt god och därför en martyr.

Förutom att män är uppenbara maktutövare både mot varandra och mot kvinnor så är kvinnor maktutövare inte bara mot män utan även mot andra kvinnor. Då mannen har använt brutalt våld kombinerat med intelligens och list så har kvinnan i brist på fysisk styrka utvecklat sin sociala förmåga vilket också är ett sätt att utöva makt. Det har ofta varit kvinnan som stått för de sociala tillställningarna i familjen och mannen blir på så sätt beroende av kvinnans sociala färdigheter för att få vänner och allierade. Även om kvinnan saknat fysisk makt så kan en kvinna ofta manövrera ut både män och kvinnor socialt. Det är mestadels kvinnor som är bäst på att skvallra, mobba och på att frysa ut. Det är oftast de som bestämmer de sociala koderna såsom kläder och vilka som är inne och ute. Kvinnor kan precis som män manövrera ut varandra och de kan manövrera ut män men istället för fysisk makt så använder de det mer subtila sociala maktspelet.

Jag vill inte med denna text säga att det nu är kvinnan som är skurken istället för mannen. Nej, absolut inte det! Jag vill istället säga att det finns få helgon vare sig bland män eller kvinnor.

Det jag är orolig för är att en del kvinnor hamnar i ett slags martyrium då några av dem så att säga målar ut världens ondska enbart på mannen. De menar att det nästan bara är mannens fel att kvinnan har lidit och varit förtryckt. Jag tror att detta sätt att tänka skapar ett sorts martyrskap som inte är bra vare sig för dem själva eller för män. Men naturligtvis så tycker jag precis som de flesta att feminism är en bra sak då jag där ser en befogad kamp för att kvinnor naturligtvis i allt ska vara lika mycket värda som mannen.

För det jag egentligen vill säga är att inget är beständigt. Vi är inte de vi har varit. Vare sig kvinnor eller män är i allmänhet lika råbarkade och själviska som de en gång har varit. De flesta av oss, både män och kvinnor, vill att alla ska ha det så bra som möjligt.

Jag tror att det finns sanning i orden att det är på sig själv som man känner andra. Ifall man är villig att älska, glömma och förlåta samt också att se det goda hos varandra så kan vi tillsammans skapa en bättre värld där män och kvinnor som en självklarhet är värda lika mycket. Att hamna i ett martyrskap eller för den delen att hamna i en djup känsla av skuld är inte bra för någon. Jag tror vi kan hjälpas åt där. Kvinnor och män. Vi kan så säga tillsammans lyfta bort den tunga mantel som vi alla varit med om att skapa och om att bära. Ingen människa behöver bli förtryckt.

Förövrigt så tror jag att Julia Kristeva (känd feminist och författare mm) har hittat en sanning i då hon menar att det finns lika många kön som det finns människor. Det finns inga renodlade män eller kvinnor utan vi har alla både manligt och kvinnligt i oss. Men vi har det i olika grad.

Precis som det handlar om att hitta en balans inom oss mellan det manliga och det kvinnliga så handlar det även om att hitta denna balans i samhället mellan kvinnor och män. För att göra det så måste vi glömma det gamla och tillsammans bygga upp det nya. Det nya är att alla människor är lika mycket värda.

Det är min förhoppning och längtan att vi ska kunna skapa en sådan värld. En värld där alla utan undantag är lika mycket värda.

Machiavelli och Martinus möts i ett samtal.

(Obs. Denna text är en ren fantasi men i den föreställer jag mig att ett möte mellan dessa två skulle kunna se ut på följande sätt. De två är Machiavelli som skrev boken "Fursten" och Martinus Thomsen, dansk författare som skrev "Livets bok". Jag förstår naturligtvis det orealistiska i detta möte då de levt i olika tidsåldrar och stod för så olika idéer och tankar).

Vid ett middagsbord någonstans i världen. Machiavelli går långsamt fram och tillbaka. Han ser ut att resonera med sig själv. Dels innesluten i sina egna tankar och dels som i en slags

dialog så går han fram och tillbaka och talar växlande lågmält och växlande mer intensivt. Jämte honom sitter en tyst och lugn gestalt (Martinus). Han ser vänlig ut. Machiavelli säger:

-Men min kära Martinus, du förstår inte. Du är naiv i din blinda tro på människan. Du förstår... Människan är svekfull till naturen. Människan är självisk. Ge dem ett finger och de tar hela handen. Därför så måste de hållas på avstånd och de måste styras. De behöver likt ett barn tuktas och det är först då de känner respekt för dig som du kan ge dem kärlek.

Martinus skrattar kärleksfullt.- Ifall det är din åsikt så ...

-Ja! (Machiavellis glöd verkar bara starkare. Han knyter ena näven mot himmelen). –Det finns bara en makt här i världen och det är människans vilja. Det fina med det är att den är fri för alla att ge uttryck för. Ser du denna hand. Allt en människa behöver är en vilja, två händer och en stor portion med mod. Men att styra människan med enbart mod går naturligtvis inte. För ifall du är hatad så förlorar du din makt. Men är du enbart älskad så blir du lätt maktlös då människans kärlek är flyktig. Alla människans handlingar styrs av själviska motiv. Därför är det bäst att vara fruktad. Frukten är maktens fader och moder. Alla tjänares avgud. Även för en välmenande ledare så är det nödvändigt att styra med både list, slughet, frukten och kärlek.

Martinus. (ser vänligt ut men med en skarp blick). -Nåh. Säger du det så är det ju så för dig. Varför vill du berätta detta för mig?

-Därför att jag vill dig väl Martinus. Jag tycker du verkar vara en välmenande och ärlig man och jag gillar dig. Men du måste förstå att du aldrig kan överleva i denna värld ifall du inte har lärt dig människans innersta natur. Du kommer att bli utnyttjad.

-Det var mycket vänligt av dig.

-Får jag fråga dig Martinus. Varför verkar du så oberörd då världen omkring dig stormar?

-Vill du det veta, säger Martinus leende.

-Ja. (Machiavelli sätter sig ner. Glöden har släckts lite i hans ögon och han verkar genuint nyfiken).

-Det jag säger är inte tänkt som en kritik till dina åsikter. Jag vill dig väl precis som jag vill alla väl. Du må förstå att kärleken är den största gåvan man kan ge andra. Jag inser, precis som du, att människan i det förflutna och till viss del även idag i nästan allt hon gör har en självisk drivkraft. Men ifall man själv utgår från detta i sina egna handlingar och på så sätt rättfärdigar ens egen vilja att vara självisk så bidrar man ju bara ytterligare till det som skapar denna själviska maktkamp som du beskriver. Den storm som mänskligheten måste uthärda kan bara finnas så länge själviskheten styr över kärleken.

-Men hur kan du säga så Martinus! Titta på alla civilisationer som mänskligheten någonsin har visat upp. De har alla styrts av denna kontroll som dels tuktar och dels lär. Det är i denna kontrollerade miljö som riktig kärlek kan frodas. Det behövs både kontroll och struktur. Man kan se på trädgården som ju är en mänsklig skapelse. Skönheten kan få utrymme i den men bara då man först tuktat naturen. Se även på en konstnär. Det är först då han behärskar tekniken, vilket kräver mycket viljekontroll, som han kan skapa mästerverk.

- Nåh. Det är kloka tankar du har. Jag anser precis som du att all talang behöver föregås av övning. Övning som inte alltid är helt smärtfri och glädjefull ibland. Men vad är den ultimata talangen och hur övar man upp den?

(Machiavelli ser plötsligt något trött ut. Han gör en viftande nonchalant gest med handen och något suckande säger han) – Hur menar du, Martinus?

-Det låter på dig som du vill samma som jag i grunden. Vi vill båda ha civilisation och vi vill båda att den ska bestå. (Martinus ställer sig upp och går fram till ett stort block som råkar vara uppställt mitt på golvet). -Låt mig illustrera. (Han drar en linje mitt över blocket. Sedan en till. Och så ytterligare några till. Så till alla dessa linjer som går åt olika håll så ritar han riktningspilar). -Föreställ dig att pilarna representerar olika viljor och blocket en civilisation. Föreställ dig att viljan har ett mål och att den inte slutar förrän den nått sitt mål. Viljan består av människors drömmar och önskningar.

-Jag lyssnar, säger Machiavelli och låter lite som om han talar till ett naivt barn. Han lutar huvudet lite slött i ena handen med armbågarna på bordet.

-Nåh, säger Martinus roat. –Målen som dessa pilar strävar mot är oftast inspirerade av andra människors framgång. Många människor vill enkelt uttryckt vara som sina förebilder och uppleva det vad deras förebilder upplever. För att ändra riktning på pilarna så måste du först

ta död på dessa människors drömmar och deras längtan eftersom det är bränslet som får deras pilar att gå framåt. Du menar att en trädgård är en bra liknelse på en vacker civilisation och som jag förstår det så menar du indirekt att det behövs en trädgårdsskötare som styr civilisationens utveckling. Men jag frågar dig, har någonsin en trädgård utvecklats och skapat de blommor som är dess prydnad och skönhet. En ros är en ros oavsett om den finns i naturen eller i en trädgård. Visst har vi människor utvecklat nya spännande sorter utifrån de som redan finns men grundmaterialet är ändå det som redan finns. Får jag fråga dig ytterligare en sak? Kan en trädgård leva för alltid. Mitt svar skulle vara att alla trädgårdar går under tillslut och att naturen alltid tar över för trädgårdsskötaren och de som eventuellt tar över skötseln av trädgården kan ju inte leva för alltid. Dessutom så ändras ju idéerna hur den ideala trädgården ska se ut genom tiden. Ifall du som trädgårdsskötare bara tillåter sådant som du själv tycker är vackert och tar bort sådana växter som du själv inte gillar så försöker du styra naturen och samtidigt berätta för andra vad som är vackert och vad som inte är det. Har du då vunnit över naturen?

-Jaja. Säger Machiavelli. Men vad har det med pilarna att göra?

-Allt! Säger Martinus med en något intensivare blick. –För du förstår, Min käre Machiavelli, du vill precis som trädgårdsskötaren få alla pilar att rikta mot samma håll. Riktningen på människors längtan och önskningar kan du inte styra över. Du kan bara styra tillfälligt över dem genom fruktan, manipulation och liknande och på så sätt få människor att glömma det de känner. Då naturen alltid vinner så kommer trädgårdsskötaren alltid att förlora. En diktatur, hur väl den än vill, kan inte vinna i längden.

-Jag förstår vad du vill säga. Men kära Martinus, din enkla liknelse med pilar förklarar inte allt. För det finns andra drivkrafter än de att vara som sina förebilder. Jag har till exempel alltid strävat efter sanningen, hur jobbig och hård den än kan vara ibland. Oavsett hur vindarna blåser och hur andras kappor har vänt så har jag alltid försökt uttrycka sanningen. Oavsett hur jobbigt det blir för mig i slutändan så är sanningen mitt största mål och min enda kärlek.

-Jag förstår. En mycket fin drivkraft säger Martinus leende då han går till bordet och sätter sig framför sin kaffekopp. Han smuttar på sin kopp och tar en bit av bullen som Machiavelli själv bakat. Han ler menande och säger att den var mycket god.

-Aha, säger Machiavelli skämtsamt som om han kommit på Martinus med att ljuga.

-Vad menar du, säger Martinus förvånat.

-Även om jag tycker om det du säger så finns det en lucka i ditt resonemang, säger han leende och lite slugt. -Lite charmigt på något sätt.

-Haha. Kanske det. Men sanningssökare passar också in i bilden. För du glömmer ju att pilarna, vilket vill säga människornas önskningar och viljor, inspireras av andra människor. En sanningssökare försöker tänka själv precis som du gör och ibland så kan dessa sanningssökare påverka många människor, också genom längre tidsrymder, precis som du själv har gjort. Men då pilen en gång nått sitt mål så finns det ju nya krafter som lockar dess färd till nya mål. Nya inspirationskällor. Detta är vad som får utvecklingen att gå framåt. Du precis som många andra genom historien har bidragit till denna utveckling men precis som med naturen i jämförelse med trädgården så vinner alltid naturen. Så är det med utvecklingen också. Många människor håller redan på att tröttna på de maktfullkomliga despoter och företagsledare som försöker bestämma över vad de ska tycka om och längta efter. Som ofta tvingar dem att arbeta för hårt och med för lite i lön. Dessutom så åter företag andra företag och offren som detta maktspel skördar är människors livsglädje ...

-Sluta! säger Machiavelli något argt. Så vad menar du skulle vara alternativet. Va!!

-Det är verkligen inte min mening att förarga er, min bäste herre. Jag svarar bara på de frågor som du ställde. Jag tänkte att du frågade för att du var intresserad av mina tankar.

- Förlåt. Jo. (Machiavelli reser sig och går tankfullt fram och tillbaka igen. Ironin och överlägsenheten har byts ut av mild sorgsenhet och en äkta tankfullhet). -Förlåt, jo ... (Tankfullt och inåtvänt går han fram och tillbaka, en kortare paus) –Jag har så länge levt med denna min syn på människan och jag är så trött, så trött. Jag vill bara vila. Många ser mig som en auktoritet men jag är så trött på misstänksamhet och strategi. (Han sätter sig åter vid bordet. Han gömmer händerna i ansiktet och kroppen skakar av snyftningar).

Martinus reser sig bestämt och kärleksfullt med en stadig blick på Machiavelli. Han sätter sig vid sidan av honom och lägger sin arm milt om Machiavellis axlar och talar vänligt och varmt till honom.

Resten av kvällen så pratar inte Martinus mer om sina tankar utan lyssnar på allt som Machiavelli har gått och burit på så länge. Sent på kvällen så skiljs de åt som vänner och Martinus tackar varmt för det fina sällskap som Machiavelli varit. Machiavelli ler vänligt

tillbaka och frågar ifall de kan träffas någon mer gång. –Självklart, säger Martinus. -Vi är ju vänner. Är vi inte det?

Människans kamp

Jag tycker mig se ett tema i alla människors liv som utan undantag lever på den här planeten och då även i mitt eget liv. Detta tema är kamp. Alla människor kämpar mot något och för något annat. Detta tema är så vanligt förekommande i våra liv att vi inte ens ifrågasätter om det är nödvändigt.

Jag ska ta några exempel på att det verkligen är så. I nästan alla filmer som någonsin gjorts, alla sagor som skrivits och de flesta andra berättelser så finns det en sida som inte står för det goda och som berättelsen väljer att partiskt inte följa. Denna sida ska vanligen bekämpas och det är mestadels andra människor som står för de onda värderingarna.

Hela vår världs principer verkar bygga på samma kamps struktur i form av kapitalism. Man ska tävla inom systemet mot andra människor som också vill ha en bättre ekonomi och det är mot de andra man ska vinna den livsstil som nästan alla verkar drömma om.

Våra samhällens värderingar verkar dessutom behärskas av dessa maktens principer då nästan alla människor gillar sport och tävlingar där man hejar på ett lag eller en människa som är en vinnare mot andra människor. Dessa vinnare identifierar många sig själva med och vill vara som dem. På tv så tävlas det på alla möjliga och omöjliga sätt. Det görs i princip nästan inga tv-program där inte människor kämpar mot andra människor om olika priser eller att bara vara bäst på olika sätt. Inga områden är heliga i detta tävlande. Vi tävlar i musik, konst, matlagning och allt vi kan tänka oss och sport är vår planets mest populära underhållning.

Förutom det här så kämpar vi mot varandra med våra olika politiska åsikter och värderingar. Ibland kan politiska debatter urarta till försök att angripa motståndaren och ibland kan till och med krig bli följden. Detta medan reklam vill få oss att göra just deras företag rikare på andra företags bekostnad. Nationer kämpar mot andra nationer om både tillgångar och om olika värderingar. Inom nationerna så kämpar politiska krafter och företag mot varandra och vi är alla delaktiga i denna kamp.

Vi är så vana vid den här kampen mot varandra att vi tror att det är det enda naturliga och den verkar kunna ta oändligt många olika former och uttryck i våra liv. Till och med humanistiska krafter som kämpar för minoriteters rättigheter eller för djurs rättigheter kämpar mot andra människor och ibland helt utan pardon.

Vad håller vi på med, vi människor? Själv är jag så oerhört trött på denna kamp. Vad håller vi på med och varför är vi så snabba med att döma ut andra människor och försöka besegra dem.

Varför denna ständiga kamp? Varför förstår ingen att på andra sidan av våran kamp så finns det andra människor och precis som vi så tror även de att de kämpar för det goda och det rätta. För de goda värderingarna.

Varför kan vi inte förstå att människor inte kan vara på något annat sätt än vad de är? Varför försöka kämpa ner människor bara för att de har ett annat inre än vi själva? Hudfärg är för de flesta fel att döma människor efter, det är många av oss överens om nu i våra upplysta tider. Så även med att förtrycka människor för deras sexualitet. Men varför är det rätt att bekämpa människor för att de har ett inre som inte är helt likt vårt eget.

Vad tror vi att vi kommer att lära andra genom att dunka in våra värderingar i deras huvuden? Kommer de att lära sig genom de hårda och dömande ord vi ger dem? Kommer de vara särskilt benägna att ens lyssna på oss efter våran tuffa framfart. Vad är då kampen värd, kan man fråga sig, ifall den inte ger önskat resultat.

Men på ett sätt så är det ju smart att ansluta sig till olika grupperingar som står för värderingar som kämpar mot andra värderingar. Om man inte gör det så är man nästan helt ensam i världen. Världen är tyvärr så uppbyggd att det nästan enda sättet att få vänner och förövrigt ett liv överhuvudtaget är genom att gå in i denna kamp om ideal och tillgångar och på så sätt konkurrera med andra.

Därför blir det ensamt ifall man väljer att inte kämpa denna kamp mot andra och det finns då ingen som hör ens röst för det finns ingen på ens sida. Nästan alla andra har ju valt sida och de är på så sätt för något och därmed emot något annat. Att välja att inte kämpa gör en människa nästintill totalt ensam. Lite som om hen vore i ett vakuum.

Inte ens de humanistiska krafterna som kämpar för kvinnans lika värde och de som kämpar för en sexuellt likaberättigad värld är helt utanför denna angreppskultur. De angriper ofta

verbalt de människor som de anser är upphov till världens ondska och använder sig även av gruppträck för att påverka dem som ännu inte valt sida. På så sätt så tror de att de kan bekämpa denna okunskap som de vill befria världen från.

Vi hyllar människor som Nelson Mandela som trots stora lidanden i fängelse och under förtryck valde att försöka sluta fred mellan de vita förtryckarna och de svarta. Vi hyllar på samma sätt Mahatma Ghandi för att han valde en fredlig lösning i Indien framför hat och krig. Men nästan ingen människa verkar förstå att det inte bara är dessa mänsklighetens stora förebilder som kan agera på det här sättet. Nästan ingen verkar förstå att detta är vad som krävs av oss alla ifall vi ska få fred på jorden och ifall vi verkligen ska bli av med fördomar och förtryck. För hur ska en människa som själv väljer att förtrycka någon, hur humanistiska deras åsikter än är, kunna övervinna förtryck. De blir ju själva en slags förtryckare. Det är därför som Nelson Mandela och Mahatma Ghandi är just så stora förebilder. De valde en annan väg än förtryckets och förtryckarens väg.

Använder man sunt förnuft så tror jag de flesta kan se att bakom varje åsikt som försöker göra sig hörd i världen så finns det en människa. Denna människa är på många sätt lika ofullkomlig som oss själva men nästan alla av oss väljer att bekämpa dem istället för att förstå och lyssna på dem.

Men det är som sagt en ensam väg, den att välja att inte kämpa mot andra människor. För väljer man att stå utanför kampen så väljer man att stå utanför nästan alla grupperingar som vi människor skapat och där med utanför mänskligheten.

Men i min idealvärld så finns inga pengar. Där delar vi på alla tillgångar och ingen kämpar därför om ekonomiska värden mot andra. I min idealvärld så finns inga stater. Där finns bara en stat och det är mänskligheten. Där är alla som är födda människor automatiskt en del av denna stat. I min idealvärld så finns det utrymme för alla och alla utan undantag är lika mycket värda.

Ingen kämpar mot någon annan. Vi är kreativa tillsammans och hjälper varandra. Vi fördömer inte okunskap utan delar med oss av det vi kan. Vi hjälper varandra. Vetenskapen och konsten är allas att ta del av. I min idealvärld ska ingen behöva marknadsföra sig själv och där med konkurrera med andra. I min idealvärld så ska ingen förtryckas för att de har en viss sexualitet eller tillhör någon annan minoritet. Men för allt del, ingen ska förtryckas för att de är okunniga eller ointelligenta heller. För i min idealvärld så finns det utrymme för alla.

Jag skriver denna text för att jag är känslomässigt något i obalans och lite besviken och trött. Jag är trött på att människor kämpar mot andra människor. Jag tycker att de som är utsatta för fördomar och förtryck borde vara lite mindre benägna då det gäller att förtrycka andra men det verkar de inte alltid vara.

Men nu i skrivande stund så förstår jag att jag även är kritiskt mot mig själv. För jag gillar både frågesportsprogram och melodifestivalen och liknande. Jag gillar att titta på en bra fotbollsmatch ibland eller på simhopp. Jag skulle inte ha något emot att vara bäst på något om så bara för en kortare stund och ha lite mer pengar än jag har nu. Dessutom så älskar jag hjältefilmer där de onda får på käften, så att säga.

Så då jag skriver så är jag även kritisk mot mig själv. Och då jag dessutom kritiserar alla som kämpar mot varandra så kämpar ju även jag med mina ord mot deras värderingar.

Ja, det är sannerligen inte lätt att vara människa!

Texter 2014:

Den enda hållbara filosofin

Problemet för tänkare och filosofer är att någon annan alltid får sista ordet. Texterna finns kvar men inte den som skrivit dem. Om man inte lyckats producera en optimal världsbild utan motsägelser och luckor i sin text och i sitt liv så kommer man alltid att bli sågad utmed fotknölna av någon annan tänkare eller filosof. Orsaken till filosofins uppkomst är därför också dess största problem vilket leder till att dess utövare ständigt kritiserar varandra. Den största och mest hållbara filosofin måste alltså vara sådan att den bejakar alla och utesluter ingen. Endast en sådan filosofi kan hålla genom tidens kritiska prövningar. Filosofins nödvändiga moder är därför kärleken självt och kärlek är också den enda och mest hållbara filosofin.

Nya yrken som kan avskaffas (Fortsättning på min text "om yrken som kan avvecklas" (se texter 2013)).

Kläd och skofabriksarbetare

Fabriksarbetare som billigt tillverkar kläder i andra länder för underpris och samtidigt sliter ut sina kroppar kommer inte att behöva arbeta mer ifall man uppfann en maskin som likt en 3-D printer kan skriva ut skor och kläder. Alla sopor, plastpåsar och liknande från klädaffärerna skulle lätt kunna återvinnas vilket nu gör att sopbergen växer ständigt. Dessa sopberg skulle av denna uppfinning minska dramatiskt.

Dessa maskiner skriver ut i material som då man har använt skon eller klädesplagget lägger tillbaka dem i maskinen. Elektricitet går åt men istället så återanvänds hela materialet och kan återskapas hur man vill ha det. Från gamla skor och kläder tillverkade av samma maskin så får man nya skor och kläder. Man kan sedan designa sina egna kläder hur lätt som helst. Man skriver in färg utseende osv eller så använder man färdiga mallar som riktiga proffs gjort för att skriva ut just de kläder som man vill ha. Då det gäller skor så blir effekten dessutom att de blir specialtillverkade för just det syftet man ska använda dem till, om det nu är att klättra i berg eller gå omkring på stan. Fördelen är även att kläderna och framförallt skorna kommer att vara vetenskapligt helt perfekt tillverkade efter hur just ens egen fot ser ut så att man undviker skoskav och liknande samt att kläderna blir perfekt skräddarsydda för just individen. I längden så minskar man ju även belastningsskador för människor vilket gör att vården blir mindre belastad. Förutom att man avskaffar dessa onödiga och för fysiken oerhört krävande fabriksjobb så avskaffar man dessutom alla klädaffärer och all den personal som jobbar där. Förutom det så krävs det oerhört mycket mindre frakt mellan länder då många kläder är en importvara vilket minimerar behovet av lastbilschaufförer samt minskar rejält på avgaser i naturen. Kvar finns kläddesigneryrket vilket är stimulerande för många samt är livsbejakande och utvecklande. Det finns ju även möjlighet för användaren av maskinen att specialbeställa kläder designade av en duktig designer om man vill och denna yrkeskategori kan på så sätt blomstra. Förutom de nämnda yrken som avskaffas så kommer ju även de oerhört omfattande reklamkampanjer där kläder och skor exponeras omfattande i media och liknande försvinna vilket gör att ytterligare arbeten kan avskaffas som i längden inte är bra vare sig för den som utsätts för det eller de som producerar dessa manipulerande reklamkampanjer.

Matförsäljare

Man kan ytterligare avlasta jordens tärande på resurserna som vi får genom lastbilsfrakt av mat genom att odla i närheten av eller i staden vilket även avskaffar en del jobb sett till det stora hela. Dessa odlingsområden är naturligtvis öppet för alla människor som en slags parker och eftersom pengar är avskaffade så kan alla som vill vandra där och äta av dess frukter. Förutom det så kommer frukter och grönsaker lätt att kunna fraktas ut till alla hushåll.

Man kommer naturligtvis även att genom forskning utveckla nya och mer fantastiska frukter som är godare och som tar mindre plats att odla och genom upplysning främja för att fler blir vegetarianer av egen fri vilja. Men om man inte vill så behöver man inte.

Detta kommer att skapa en mer harmonisk stad som både är vackrare och mer livsbejakande för alla. En ytterligare effekt av detta är att människor som svälter av utanförskap och liknande inte behöver svälta mer i de stora städerna. Man kan ju även odla på hustak och i staden men man får där begränsa sig till vad som är estetiskt, funktionellt och till vad som inte stör allmänheten.

De frukter och grönsaker som fortfarande blir godare och bättre av att odla utomlands kan man frakta genom de tubsystem som jag tidigare beskrev (texter 2013). Genom att odla i närmiljö och släppa allt fritt tillgängligt till stadens invånare gör också att all den grossisthandel med mat som import och den ensamrätt till varor som detta leder till att dessa mellanhänder får, inte är möjlig längre och ytterligare yrken kan avskaffas. Även många av de som är anställda för att sälja dessa varor behöver inte längre jobba i affär och då ofta på obekväma tider. Reklamarbetare behövs heller inte till detta och liknande insatser och den konkurrens som ju ofta är slitsam och utmattande i längden kan avskaffas samt de arbeten som är förknippade med detta.

Förutom det här så är jag övertygad om att sjukdomar kommer att minska samt andra relaterade och för människokroppen traumatiska upplevelser, om vi äter mindre kött och mer frukt och grönsaker vilket leder till att de nu överfulla sjukhusen kommer att få allt färre patienter. Detta i sin tur kommer att leda till att många arbeten inom sjukvården inte behövs längre. Och dessutom så har ju upplysning om vegetarismens fördelar en positiv effekt för miljön, mot världssvälten och för djurens välbefinnande. Bönder som försörjer sig på att producera djurprodukter, dessa yrken kan också då avskaffas och troligtvis så kommer en stor andel människor må bättre både psykiskt och fysiskt då den moraliska biten med att slakta, utnyttja och äta djur troligtvis är mer påfrestande för människan (och naturligtvis även för djuren) än de flesta kan förstå eller ana. Så förutom att vi avbelastar den rent fysiska sjukvården med denna övergång och upplysning om vegetarismens fördelar, så avbelastar vi även psykvården och på så sätt minskar vi även antalet arbetare där.

Teknikutvecklare, samordningscentral kring teknisk utveckling

Då företag konkurrerar kring all teknisk utrustning och då de inte delar med sig av sin forskning på grund av denna konkurrens så leder detta dels till en överproduktion av tekniska prylar samt även till att ett antal onödiga jobb skapas inom både produktion och forskning. Detta skulle undvikas ifall staten skapade en samordningscentral kring den tekniska utvecklingen. Denna skulle då se till att företag samarbetar så att inte all forskning görs många gånger kring samma ämne och i hemlighet, som nu är fallet. Forskningen och även tillverkningen av teknik skulle bli mer effektiv och mindre arbetskrävande. Dessutom så skulle de behov som människan har som inte är vinstgivande för företagen men som ändå behövs bli tillfredsställda på ett bättre sätt än vad som nu är. I längden då konkurrens förhoppningsvis inte är nödvändig längre i framtiden så skulle denna samordningscentral övergå till att tjäna mänskligheten med ett enda mål och det är att skapa lycka och glädje för alla.

Övrigt

Som du ser så är målet inte att avveckla alla arbeten utan bara de som är outvecklande, monotona och som sliter på kropp och själ. Dessa arbeten kan maskinerna ta över. Genom att vi samarbetar istället för att konkurrera så kan vi tillsammans skapa en värld och ett arbetsliv som vi alla mår bra av. Denna text och min förra (se texter 2013 "om yrken som kan avvecklas") är ett försök att bidra till ett nytt sätt att tänka kring arbetslivet. Istället för att ständigt försöka skapa nya arbeten för att alla ska få arbeta 8 timmar om dagen så skulle vi kunna göra oss själva en tjänst genom att faktiskt tänka tvärt om. Inte bara världen skulle må bättre utan det utan även individen. Ett samhälle där man tänker på allas bästa och där det naturliga målet är att alla inidividers livskvalite och livsutvecklingsmöjligheter är så stora som möjligt. Där harmoni, omtanke och medmänsklighet är de viktiga orden.

Maskinerna och det färgläggande barnet.

Vi lever i en konstig värld. Samtidigt som vi får fantastiska maskiner som ska underlätta i vårt dagliga liv så försöker politiker och samhället skapa ständigt mer onödiga jobb. Allt för att ingen ska vara arbetslös och för att alla ska få jobba 8 timmar om dan. Detta samtidigt som vi kanske har vi de mest kultiverade tonåringarna i världen. Dessa tonåringar med massor av talang inom t.ex. fotografering, musik, teater, konst mm ska sedan förväntas

arbeta i affär, som telefonförsäljare eller som underbetalda restaurangarbetare med osäkra arbetsvillkor och låga löner.

På samma gång så finns det vuxna som klagar på att de unga idag är bortskämda och att de tror för mycket om sig själva. Jantelagen och en slags gammaldags syn på vad som är riktigt arbete dominerar vårt samhälle idag och vi hittar ständigt nya sätt att trycka ner talang och med det en naturlig vilja att bidra till världen med kultur, konst och skönhet. Varför ser man bara barn som med stor lust gör färgglada teckningar och som glatt sjunger på gatan. Varför sticker en vuxen ut från mängden som sitter och ritar i ett block på t.ex. spårvagnen eller som sjunger en sång på väg hem från jobbet. Kan det vara så att vårt samhälle har något att lära av barnen?

För ifall vi inte ständigt försökte konstruera ständigt nya sätt att tjäna pengar på, och på så sätt skapa ständigt nya onödiga arbeten så skulle vi ju redan nu kunna leva i den värld där kulturen skulle blomstra. Inte bara på museum och offentliga platser utan i oss alla. Vad är det som är så farligt med det och varför skulle det vara flum? När ska vi sluta låta de som bara har talang för att skapa pengar bestämma över våra liv. Varför skulle de vara smartare än vi?

Nej, vi måste kasta bort våra gammaldags ideal och lyssna på vårt inre, för där finns alla svaren. Reinfeldt har dem inte och inte heller Ingvar Kamprad. Det har historien nu bevisat. Ni är smartare än dem om ni bara lyssnar. För där inne finns ett kreativt barn som vill skänka världen glädje, färger och kärlek. Där finns bara liv. Ni behöver inte leva upp genom ikoner och kändisar. Ni kan själva leva samma lekfulla liv som de gör i tv:n och som ni nu så långtansfullt följer. Hur ofta ser ni Ingvar Kamprad eller Reinfeldt leka och ha kul? De kan lära sig av er om ni bara lyssnar. De har också varit ett barn en gång som haft fantasi och som kanske färglagt stora bilder med krita.

Samma sak som vi beskyller Mao och Stalin för med sina reformer som skulle göra deras land modernare och bättre än alla andra länder, samma misstag gör vi i västvärlden fast på ett annat och lite mildare sätt. Men vi verkar vara blinda för våra egna misstag samtidigt som vi förstör andras. För på vilket sätt behandlar vi i västvärlden Afrika annorlunda än Sovjet behandlade de som bodde i Sibirien. På vilket sätt är det mer ok att några hundra människor i världen äger nästan alla världens tillgångar än att Stalin och hans partivänner var kungar i sitt eget land. Vi förstår inte att jakten på tillgångar och värden bara skapar nya obalanser oavsett hur väl makthavarna lyckas kamouflera sin själviskhet.

Jag förstår att Reinfeldt och även Kamprad faktiskt är ganska välmenande människor som vill att många ska ha det bra. Däremot är den principen som de står för en gammaldags moral

som gång på gång genom historien visat sig inte fungera. Det jag också förstår är att färgkritan behövs och med den barnets hand. Känn efter själv och du kommer också att förstå.

De stora genierna i världen, de som gett oss den fantastiska teknik som vi nu skulle kunna leva så gott på men inte gör det, var själva barn som utforskade världen. Newton menade att han endast var ett barn vid en strand som lyckades hitta någon vacker snäcka då och då, när han talade om sin vetenskap och Einstein gillade och ställa underliga gåtfulla frågeställningar till sig själv som han sedan svarade på. Tesla var nästintill som en trollkarl fascinerad av de fantastiska effekter som elektroniken kunde ge. De var enbart som barn som färglade världen och genom deras nyfikenhet så smittade deras barnsliga entusiasm av sig på oss. Jag tror man kan hitta massor av exempel som dessa inom både vetenskapen och kulturen. De jättar vars axlar vi står på använder färgkritor för att färglägga världen.

Vi behöver inte kapsla in varandra i allt mer tvång, regler och materia. Till detta så har vi alldeles väl fungerande maskiner. De är mer hållbara än vi och de har inget behov av att färglägga världen och de kan heller inte bli besvikna, deprimerade och utarbetade. Vi behöver inte vara maskiner själva. Nej, vi behöver bara plocka fram de inre egenskaper som vi en gång hade och världen ska åter få blomstra igen. Det är min förhoppning i alla fall och jag tror att det kan bli så i framtiden.

Konstens och fotografiets framtid

Då måleriet genom tiderna varit vårt främsta bildskapande medium tillsammans med skulptur och arkitektur så vågar jag påstå att endast skulptur och arkitektur kommer att frodas på samma sätt som de har gjort i det förflutna. Men då man tidigare högg i sten och liknande så kommer man med hjälp av vetenskapen att upptäcka andra spännande material som är både lättare att arbeta med och som fyller fler syften även om stenen fortfarande finns kvar som ett intressant alternativ. Arkitektur är i förläggningen precis som byggnader en förutsättning för att vi ska ha väggar och tak samt värme och bekvämlighet, men jag tror att möjligheterna för att skapa arkitektoniska mästerverk kommer att blomstra i framtiden på ett oant sätt även om vi kommit långt redan nu i våra möjligheter. Då återstår måleriet.

Då det gäller måleriet så är det inte praktiskt möjligt för så många människor som finns i vår tid, att skapa konst på kanvas och liknande som man gjort i det förflutna. Ett överflöd av målningar kommer att skapas redan inom den närmaste tiden då allt fler är konstnärligt aktiva, vilket gör att vi kommer att bli tvungna att välja vilka verk vi ska kassera för att vi ska

ha plats för att förvara resten. Samma problem som släktingar möts av då det gäller någon aktiv amatörmålare som gått bort efter en lång verksam tid, samma problem kommer samhället att möta då det gäller överproduktion av konst av konstnärer i vår tid. Vad ska sparas?

Problemet är inte att vi är kreativa, absolut inte det, utan bara på vilket sätt vi är kreativa på. Den gamla traditionen att måla är just en gammal tradition. Syftet med att måla är ju att skapa konst och inte själva traditionen i sig. Detta syfte kan så mycket bättre fylla våra kreativa behov genom att använda datorer.

Tänk själva! Istället för att skapa en livsproduktion med målningar (och installationer mm) som tar upp ett helt rum så kan man skapa en livsproduktion av samma kvantitet som bara tar upp en kvadratcentimeter i storlek i en enda lagringsenhet. Och möjligheter för samarbete och utveckling av ens konst är oändligt mycket större och vackrare då man kan hjälpa varandra att fullända den fil som då är ens konstverk. Detta utan att originalverket på något sätt behöver förstöras. Dessutom så är möjligheterna oändliga då det gäller vad man ska göra med konstverket efter att man skapat det. Ska man skriva ut det som en tavla eller en tapet så kan man göra det. Vill man ha en 3d version av sin bild så kan man göra det. Vill man dela med sig den på olika medier så kan man göra det. Möjligheterna är oändliga och det bästa av allt är att filen alltid kommer att finnas kvar i sitt originalskick även om utskriften förstörs.

En fördel ytterligare med detta sätt att skapa konst är att man kan använda medier som fotografi och film i sina verk bara för att nämna några få exempel. Då det innan krävdes en enorm färdighet och skicklighet för att avbilda något realistiskt så kan man nu med hjälp av en enkel knapptryckning avbilda detta något eller denna någon med hjälp av en kamera. Och med massor av olika program så kan man med denna bild, detta foto, skapa precis vad man vill om det så ska vara naturtroget, en avbildning, ett kollage, ett nästan abstrakt verk eller en blandning mellan de olika. Med en nästan vetenskaplig precision så kan man få de färger man vill ha samt de komplementfärger man behöver osv. Vetenskap och bildskapande kommer på så sätt att gå hand i hand på ett helt annat sätt än vad som är fallet då det gäller att måla på en kanvas. Och detta förhållande kommer att i en positiv bemärkelse utvecklas ytterligare då tiden går.

Det som krävs och som utan tvekan kommer att komma i framtiden (tror jag) är en slags standardisering då det gäller bildskärmar och projektorer. Dessa standardiserade bildskärmar ska finnas i alla hem och de ska återge färger på exakt samma sätt oavsett vilket hem man befinner sig i. Det betyder att oavsett var man skapar sin bild så kommer den se exakt likadan ut var som helst man ser den i världen. Detta är nödvändigt om denna min framtidsdröm ska bli verklighet.

Vad som mer behövs för detta är ett kreativare sätt att aktivt vara med att skapa sin bild. Här tror jag på en utveckling av den nu klassiska pekskärmen. För att kunna måla med fingrar, händer och penslar på sitt foto, sitt fotocollage eller på sin tomma kanvas så krävs att man ska kunna projicera bilden så stort som man vill ha den på en vägg. Sedan så krävs det ett sensornätverk som känner av hur bilden är projicerad på väggen så att den kan känna av exakt var i bilden du rör och om man nu använder en pensel så ska man kunna se vad den är laddad med för färg och liknande för att sedan detta sensornätverk känner av det. Om detta blir för dyrt i början av dess utveckling så kan man i början använda en standardiserad pek-bildskärm som alternativ. Principen är hur som helst den samma.

Meningen med detta är att möjligheterna nu helt plötsligt är oändliga då det gäller både bildskapandet och utvecklingen av bildkonsten.

Då det gäller utvecklingen av prylar så tror jag att man bara kommer att behöva några enheter i framtiden till skillnad från nu. Tiderna är snart förbi då fotografer behöver dyra, otympliga kameror, linser och en massa extratillbehör och då det finns mängder med datorer och tillbehör att välja mellan som inte alla har råd med. Och på samma sätt så är tiderna förbi då man behöver en massa konstprylar och liknande för att skapa konst. Det enda som kommer att behövas är en eller två standardiserade enheter som ständigt kommer att bli bättre och det är vad som redan nu håller på att hända. En bärbar enhet behövs och en som är i hemmet.

För en enkel mobilkamera kan idag fota med 40 megapixlar i bildstorlek och det är mer än vad en dyr systemkamera vanligtvis kan prestera. Förutom det så kan man lättare tillverka små bärbara linser till dessa mobiler som man bara sätter på och som kommer plats i ens ficka samt som är billiga att köpa. Med dessa kan man fota både Marco och vidvinkel mm.

Denna teknik finns redan men den behöver utvecklas. Eftersom en liten mobil redan nästan är som en dator så kommer man i framtiden ha dator och en kamera för både foto och film i samma enhet, med oändliga möjligheter att kommunicera med andra samt att lagra information och bilder och att vara kreativ. Förutom att mobilen har en standardiserad projektor så ska man kunna koppla upp den till en standardiserad större bildskärm med högtalare som finns i både hem och på offentliga platser.

Framtiden är redan här men den behöver utvecklas för att min vision ska bli till verklighet. I denna vision så ska det finnas oändliga möjligheter att skapa, utveckla och dela med sig av sin konst (foto, målningar, filmer, design mm) och den ska inte ta någon plats att lagra

(jämfört med konst på kanvas vill säga). Förutom detta så kan framtida generationer under en oöverskådlig framtid kunna både ta del av konstnärens konst exakt så som han avsåg den att vara, utan att konsten gulnar, falnar eller måste restaureras. Man kommer dessutom att kunna utveckla varandras konst genom generationer utan att på något sätt behöva förstöra originalkonstverket då det fortfarande finns bevarat och sparat som en fil.

Förutom detta, som om detta inte var nog, så kommer tekniken att vara tillgänglig för alla. Det krävs inte som nu, en stor investering för att skaffa en hyffsad kamera med tillbehör eller för att köpa en stor kanvas med färger och liknande. Nej, all denna teknik finns ju nu fast mer utvecklad i en enkel mobil enhet. Alla kan nu på riktigt vara konstnärer, fotografer, filmare, designers och liknande och det på samma villkor. Pengar har inget med saken att göra. Bort med alla dyra prylar som man genom marknadskampanjer övertygas att tro att man behöver. Istället för att släpa runt på alla dessa dyra saker så kommer allt detta plats i ens hand. Där finns alla förutsättningar för att skapa konst.

Förutom det här så kommer miljön att tjäna ofantligt på att vi slutar överkonsumera alla dessa prylar och det betyder att även vi tjänar på det i slutändan. Inte nog med detta så kommer vi att globalt minska arbetstillfällena både då det gäller tillverkning av prylar, då det gäller försäljning och då det gäller mellanhänder samt med reklamare (se förövrigt mina två andra texter som handlar om fördelen med att minska antalet arbetstillfällena). Ångesten över att ständigt vara ajour med vad som gäller och att ha de senaste prylarna slipper vi på köpet att ha längre.

Ett tillägg till denna text som egentligen handlar om skapandet av konst och foto är att denna enhet även kommer att revolutionera musikskapandet. För då även ljudsystemet är standardiserat i alla enheter så kommer samma fördelar som nämnts då det handlar om foto och konst även att gälla musikskapandet.

Ateismens framtid

Problemen med religiösa inriktningar och fundament, tolkningar av religiösa skrifter och liknande är de samma som de problem kommunismen brottas med. För de har genom sina i mångt och mycket relativt naiva utövare skapat så mycket förtryck och lidande för så många människor. Inte nog med det så har dessa religioner genom det förflutna även skapat förutsättningar för människor att förtrycka sig själva, sina inre känslor och även sitt förnuft.

Betyder det då att ateismen är den enda rena framtiden för framtidens kännande och tänkande varelser? Man kan ju föreställa sig det och även att materialismen är en viktig motsättning till den kommunism som många menar att genom vår gemensamma historia inte har visat sig vara en bra ide. Jag tror därför att ateism är en nödvändig utveckling för många människor och på samma sätt även materialismen. Dessa två, det vill säga ateism och materialism, är oundvikligt bundna till varandra på samma sätt som en människa är till sina inre organ.

Jag tror att ateismen är nödvändig för många människor för att de ska frigöra sig från detta förtryck som både sker i det inre och det yttre. Denna frigörelse är absolut nödvändig dem för att de ska kunna tänka själva och hitta ett utrymme, ett för många oerhört befriande utrymme, och att på så sätt lära känna sig själva. Ingen ska mer berätta för dem att det inte är ok att vara gay eller att en kvinna är mindre värd än en man. Så många felaktiga förutfattade meningar som religionen har gett oss och som på många sätt har förtryckt både vår logik, vårt förnuft och vår vetenskap.

Jag förstår fullständigt att människor som lever i sådana samhällen som baseras på fundamentalistiska religioner och i ett sådant förtryck det medför längtar innerligt efter att bli fri från detta förtryck. Detta samtidigt som en del religiöst inriktade människor frodas i ett sådant religiöst samhälle då de tror innerligt på gud och även är starkt auktoritetstroende. Om någon religiös ledare förkunnar något för dessa människor som en "sanning" så är de benägna att ta till sig denna "sanning" även om den inte är logiskt eller ens är bra för merparten av landets invånare. Ett sådant exempel är att kvinnor ska ha en slags duk på huvudet som kallas slöja och på så sätt dölja sitt ansikte. Så indoktrinerade är vissa människor i denna sin auktoritetstro att kvinnorna själva oftast tror att slöja är något nödvändigt för dem, även om de flyttat till ett annat land där de inte behöver bära slöja mer.

I en sådan värld så är naturligtvis ateismen ibland ett bra alternativ och en oerhört frigörande samt nödvändig och vital kraft för somliga. Då ateismen också verkar gå hand i hand med det som vi kallar vetenskapen, vilket ibland inte alls verkar få ett utrymme i de fundamentalistiska och trosinriktade religionerna, så verkar det vara ännu mer nödvändigt att ateismen får en chans att breda ut sina vingar i många delar av världen. Och så börjar möten för ateister dyka upp runt om i världen där människor som Richard Dawkins och Lawrence Krauss nästan predikar sina budskap om ateism till de andra icketroende och de försöker även att få de troende på sin sida. Andra förebilder som ställer sig mot det ibland starkt religionsdrivna USA är kända skådespelare, komiker, musiker och författare. Dessa känner ett behov av att visa på förnuftets väg som de troende evolutionsförnekande amerikanerna inte verkar kunna se. Deras gärning är på så sätt humanistiskt drivna och goda.

Allt detta är för dem mycket hälsosamt och det rena och vackra förnuftet ska segra, så tror jag de känner. De vill även återkoppla de etiska frågorna till människan utan att de ska behöva gå genom någon religion först och på så sätt tolkas genom denna. Jag ser naturligtvis inget fel i det. Ateism utan moral är det samma som ren materialism samt konkurrens och den uppmanar ju då i förlängningen människan till ren anarki. För den konkurrens som en materialistisk icke-moral sträcker sig mot är troligtvis på många sätt direkt samhällsfarlig. Vad ateisterna oftast förstår är att de trots att de inte tror på någon gud, ändå behöver en moral som innebär att man ska värna om varandra och att man ska bygga upp en bra värld för framtidens människor. Denna moral är nödvändig även för ateisten och många av dem har den moralen naturligt i hjärtat.

Därför är det naturligtvis extra viktigt för ateisten, precis som det paradoxalt nog även är för den fundamentalt troende, att ateismen breder ut sig över världen. De känner att de har alla bevisen i världen, med stöd från hela mänsklighetens historia, att religion är destruktiv och dålig för människan. De vill få andra människor att känna denna frigörande kraft som det innebär att känna och tänka utan att vara beroende av vad någon religiös auktoritet säger. De vill frigöra mänskligheten från religionens bojor och den smärta det medför. Jag tror att ateismen delvis kommer att tillfälligt lyckas i stora delar av världen och nu främst för de som är starkt troende och som lever kvar i en slags religiös diktatur, att få tänka och känna det som nu inte är tillgängligt för dem i deras nuvarande samhälle. I många länder i främst västvärlden har ateismen redan så att säga segrat över religionen.

Vad som kommer att hända då ateismen når sin höjdpunkt i hela världen kan man ju inte veta men nog har jag mina funderingar kring det. Min egen gissning är att ateismen bara är ett fundament för nya individuella och kollektiva felsteg och misstag precis som religion och kommunism varit i det förflutna och som de fortfarande är på vissa ställen. För det man förkunnar genom ateismen är en totalt materialistisk världssyn. Även om USA:s innevånare i många fall är religiösa så är de som har den kapitalistiska makten oftast inte det. Precis som pengarna vandrar uppåt i samhällsskiktet så vandrar ateismen också uppåt. Bakom sig i sin vandring så lämnar den stora hål i individens inre. För det spelar ingen roll hur starkt man är övertygad om att själen inte finns, som ateisten är, eller att slump och kaos är skapande faktorer i hela universum och att självskhet med stöd av modern vetenskap är det enda naturliga tillståndet för vår utveckling. Inget av detta spelar någon roll då man lever i ett "själlöst" samhälle där var och en så att säga är sig själv närmast och där konkurrens är det enda naturliga tillståndet för individen, vilket blir resultatet av ett materialistiskt och ateistiskt drivet samhälle.

Den totala maktförskjutningen har redan i stora mått tagit sin början. Istället för att det är religiösa ledare som förkunnar till världen vad de ska tänka och tycka, så är det genom lockande reklam och materialistisk propaganda de rika som med sin oerhörda ekonomiska makt tillkännager för de mindre kunniga och bemedlade hur världen ska vara. De är på flera

sätt de nya religiösa ledarna i all sin maktfullkomlighet. Och precis som många själva ville bli religiösa auktoriteter i det förflutna så vill de nu istället bli rika. Precis som ateismen är nödvändig för att vi ska bli fria och självständigt tänkande individer så kommer vi troligtvis att inse att ateism i sig, som en slags religion, bara skapar nya och ohållbara maktstrukturer och med det oerhörda lidanden för massor av människor.

Fördelningarna mellan fattiga och rika är redan nu så skev att kanske några hundra människor, de rikaste i världen, om de bara gick ihop skulle kunna rädda var människa som idag svälter ihjäl. Krig och förtryck är bara några andra symptom på den nu på nytt så sjuka samhällskroppen. Då det innan var den känslomässigt drivna religionen som skapade lidanden så är det nu den förnuftsdrivna och pragmatiska ateistiskt drivna materialismen som gör det. Då vi har utvecklats till att bli mer självständigt tänkande och intelligenta varelser så verkar vi känslomässigt vara drivna av samma själviska motiv som innan. Tvärtom kan man nog säga att ateismen faktiskt eldar på människans själviska drivkrafter då den berättar att allt är själlös materia och att själviskhet är den enda naturliga drivkraften genom våran gemensamma evolution.

Ateismens prästskap har tydliga och klart logiska röster som övertygar de flesta. De är trygga och framstår som sunt förnuftiga och som ett hälsosamt alternativ till de religiösa förkunnelserna. Men hur mår dessa ateistiska förgrundsgestalter egentligen?

Det är klart att de mår bra då de får ägna sig åt sin stora hobby som är logik och vetenskap samt att argumentera med andra icketroende och ibland även med troende människor, men då de inte står på denna världens scen och diskuterar med mindre vetenskapligt kunniga präster, hur mår de då egentligen? Är det inte så att även de har ett samvete och att även de lider då människor svälter i världen och liknande. Och är det inte så att även de lider av olika sjukdomar och av att deras nära och kära dör. Att även de oroar sig för framtiden. Kanske de tillfälligt kan fly från dessa känslor då de har ett så starkt intresse i sin vetenskap, men nog lider de ibland.

Och då det närmar sig döden för dem så kommer nog den där i sin kraft lamsläande dödsångesten sig smygande. Tankar som, vad är meningen med allt det här, dyker troligtvis upp i deras inre. Alla de människor som jag så innerligt har försökt att hjälpa till förnuftets rena känsla, alla de kommer precis som jag att vara totalt utrotade om bara hundra år, skulle de då kunna konstatera. Och de framtidens människor som de så vill ska få ett bättre liv genom deras livsgärning till vetenskapen, även dessa är predestinerade till ett liv levandes hand i hand med sjukdomar, sorg och dödsångest. Snart så kommer troligtvis även dessa de mest kunniga och vetenskapsivrande att ställa sig frågan, vad är meningen med allt det här? Vad har vetenskapen för svar på allt detta lidande som jag och andra går igenom, kanske de då frågar sig?

Men allt vetenskapen ger dem är ju materialistiska fakta fastslagna genom noggrann prövning och logik. De inser, då de ju är de som är längst komna i sina fält, att det enda svaret på sådana frågor som har med meningen med livet att göra och meningen med allt lidande, är det att konstatera att frågan är felställd samt att den är ologisk och vetenskapligt orelevant. Denna filosofiska fråga bevisar ju för dem och andra ateister bara frågeställarens okunnighet inom vetenskapliga områden. Detta är det enda svaret som de kan komma fram till och som bekräftar deras redan så starkt befästa livssyn. Men trots detta så lider de ju. Trots det så dör deras släktingar och vänner och de försvinner på så sätt i den totala tomheten, så som de ju uppfattar döden. Trots det så blir även de gamla och kommer även de att dö.

Dessa eviga frågor om livets mening, dessa "kunskapsområden" som de uppfattar som inte vetenskapsbaserade, blir bara mer relevanta ju mer de själva lider. Medan världen på många sätt brinner på grund av den orättvisa fördelningen som deras på vissa sätt "själlösa" materialistiska kunskapssyn resulterar i, så kommer de i takt med detta återigen att försöka få in moral i denna deras vetenskapssyn. Men då de fullkomligt avskyr religion som tidigare lagt beslag på moralfrågan så famlar de nu själva i blindo. Räddningen för vissa av dessa ateister kan finnas i buddismen då ingen gud finns där men många ser naturligtvis alldeles för många likheter med kristendomen i deras ritualer och trosuppfattningar och undviker därför detta. Andra kanske tillfälligt söker sig till filosofin.

Deras ångestfyllda hjärtan längtar desperat efter ett alternativ till den, för dem själva, ångestfyllda religionen. De har ingen att konsultera med om dessa livets stora frågor då de för länge sedan har vunnit över alla sina vänner till deras egen livsinställning som är ateismen. De väljer ju dessutom bara att umgås med, som de uppfattar det, förnuftiga människor. De har på så sätt målat in sig i ett hörn. Att lyssna på denna längtan efter svar på några av de stora frågorna som vad meningen med livet är eller vad som händer efter döden är dessutom att förråda sig själv och de kommer därför troligtvis att faktiskt lida mer än många andra som enligt dem är de mindre förnuftiga människorna.

Men detta deras lidande är troligtvis också svaret på deras problem. För lika nödvändigt som det är att tvivla på fundamentalistiska religioner genom ateism och vetenskap, lika nödvändigt är det att ifrågasätta den i vårans utveckling ibland nödvändiga ateismen och återigen ställa sig de i hjärtat så efterlängttade frågorna om livets mening. Denna nya inställning till livet kan endast lidande åstadkomma hos dessa de mest drivna ateisterna och tillika materialisterna. Endast lidande kan få dem att åter längta efter en icke-materialistisk livsinställning.

"Ur askan och i elden" är ett gammalt uttryck och jag känner att detta uttryck är relevant här. För då materialisten och ateisten har tröttnat på sin egen röst och sitt egna förnufts klarhet så kommer de så småningom att upptäcka att världen brinner omkring dem. Då människor som tröttnat på fundamentalistiska religioner lider och känner sig befriade av ateismen, på samma sätt fast ytterligare förstärkt lider ateisten och materialisten av sin gudlösa tillvaro. De lider dessutom extra mycket då materialismen i sig inte ger några svar på de stora frågorna och de lider även då de känslomässigt upptäcker att de själva är människor som både kan dö och bli gravt sjuka. Då gudstro kan ge en tröst i en sådan situation så finns inget liknande att ta till för ateisten.

"Ur askan och i elden" även då vår materialistiska kunskap gör att mänskligheten lider av ständiga hot om krig och utanförskap. Vi eldas på att ständigt förverkliga oss själva och vi tvingas arbeta övertid för att inte själva bli utkonkurrerade. Ateisten är inte bara trött på den aska som religionerna gett dem utan är ofta så evinnerligt trötta på att eldas på i ett ständigt konkurrerande och utmattande materialistiskt och ateistiskt drivet samhälle. Utan svar på de stora frågorna så finns bara ångest för dem där det inom religionen både fanns tro, hopp och mening. De längtar nu efter frid och även efter fred i sitt inre såväl som i sitt yttre.

De slutar då med att prata om och förkunna materialistisk vetenskap för sin omgivning och börjar istället att lyssna på alternativa förhållningssätt som kan göra deras lidande lite mer uthärdligt. Lidandet skapar i dem en ödmjukhet och så även en längtan efter frid och fred och även en längtan efter kärlek av den sorten som inte bara är till dem själva utan också till de andra som lider mest. Den lidande ateisten har på så sätt återigen vänt sig till de stora frågorna men nu med en förnyad kraft och med en förnyad intellektuell styrka. På samma sätt som religionen fjättrade och fjärmade deras förnuft så upplever de nu att ateismen på samma sätt binder deras känslor. De vill naturligtvis inte göra avkall på sitt förnuft men de vill istället blanda sitt förnuft med sina nu återupptäckta humanistiska känslor.

Då detta har skett så tror jag att individens inre kommer att kunna få möjlighet att utvecklas till en hel och vacker kombination av känsla och förnuft där de båda är i fullständig balans (Se även Martinus texter som starkt inspirerat mig i denna min framtidstro) och jag tror även att samhället kommer att utvecklas i samma riktning. I dessa nya samhällen så finns det utrymme för både känsla och förnuft och de stora frågorna om vad som är meningen med livet kommer åter igen att ställas i en slags öppen nyfikenhet och med en ny vetenskaplig grund som inte är baserad bara på den materialistiska förnuftsmässiga intelligensen utan till lika grad på den befriande känslan som kommer att vara utvecklad för allas bästa.

Känslan är lika intelligent som intelligensen är begåvad med känsla, så att säga. Kärlek, visdom och intelligens går hand i hand i detta nya samhälle. Samhället är nu inte längre ateistiskt då ateism är något som det vuxit ifrån men det är inte heller religiöst troende-

baserat då det också är något det vuxit ifrån. Förnuft och känsla är i harmoni vilket leder till harmonisk kärlek i en för alla tillåtande och fri värld.

Texter 2015:

Avveckla arbeten inom byggbranschen och annan tillverkning (fortsättning på mina texter om att avveckla arbeten (se texter 2013 och 2014)).

Blandar man ihop den teknik vi idag har inom robotforskningen med den möjliga tekniken med 3D skrivare och använder sig av dessa två med hjälp av avancerade program så skulle man kunna avsätta allt tungt arbete inom t.ex. byggbranschen.

Då vi överallt i världen försöker utveckla robotar som rör sig som människor så borde det inte vara omöjligt att utveckla robotar som i sitt rörelseschema är specialiserade på alla möjliga sorters markunderlag och som kan klättra mm och som kompletterar varandra i sina egenskaper. Då de är kopplade till samma avancerade datorprogram så vet de exakt vad deras uppgift är. Även om det är nog så svårt att skapa en uppsättning robotar som har specialiserade rörelsescheman så är nog detta ännu svårare. För en stor mängd små lösningar krävs och även en stor mängd logik, för att dessa maskiner ska samverka efter ett datorprogram. Denna typ av förmåga har datorprogrammerare och om man samlar några av de bästa i världen så borde det redan nu gå att hitta en sådan lösning. Maskinerna blir då som en slags förlängning till datorprogrammet som kan ställas in att lösa alla möjliga sorters problem. Maskinerna har som sagt olika funktioner men i sin helhet så kan deras kombinerade funktioner lösa problem och bygga allt som arkitekttriten anger. Man kan se dem som delar i en större maskin som då är deras samlade antal. Med hjälp av ett avancerat GPS system så vet programmet var de befinner sig i förhållande till varandra och det de ska bygga. Med hjälp av värmecensorer eller liknande på robotarna så känner de av var eventuella människor, även om naturligtvis området är avspärrat och det inte behövs människor i själva byggarbetet, skulle kunna finna sig så att inga skador sker.

Maskinerna får sin lön i solenergi och jobbar därför bäst på dagen. I ett sådant här maskinpaket så ingår diverse solenergiceller eller liknande mer utvecklade energilösningar.

Med hjälp av duktiga programmerare så ska det i princip bara vara att frakta en container med dessa robotar och sedan ställa containern på plats. Sedan sätter man igång programmet och läser in arkitekturritningen och dessa robotar gör resten av jobbet utan att man ens behöver plocka bort containern. Området och marken de ska arbeta på, om det är en byggnad de ska bygga, scannas av utav geologer innan och all information de behöver om hur de ska röra sig och använda marken till grund och annat blir på så sätt en del av det datorprogram som styr byggnationen liksom arkitekturritningen är. Naturligtvis så behövs en övervakare som är en människa som följer hela processen och som har makten att avbryta den när som helst. Även så behövs denna övervakare för att kontrollera att byggnationen följer de instruktioner programmet ger. När en robot har utfört en deluppgift och kontrollerat att den är utförd riktigt, kanske med hjälp av en mänsklig övervakare, så bockas denna deluppgift av i datorprogrammet som styr byggnationen och på så sätt så blir allt gjort en gång och enligt ritningen.

Med hjälp av datorprogram så kan man räkna ut exakt hur mycket material man behöver frakta till dessa byggarbetare men då man fraktat materialet så använder de det. Helt utan spill. Helt utan arbetsskador. Helt utan att bli psykiskt belastade av stress och annat. Helt utan de begränsningar som människor har nu. De är starkare, de är effektivare. De är mer precisa. De kräver bara solljus. Oerhört många lågavlönade och farliga jobb kan avskaffas. Och då programmeraren samarbetar med arkitekten och de mest utbildade byggarbetarna så finns det nästan inga gränser vad dessa robotarbetare kan göra.

Då det gäller 3D skrivare och dess princip så kanske detta inte är den mest effektiva lösningen just nu inom byggbranschen men ifall dessa robotar på något sätt samverkar med en utvecklad 3D skrivare eller kan agera med 3D skrivare, i detta fall stora sådana, som att de kanske flyttar runt dem, så kan man i princip skriva ut ett hus helt enligt arkitekturritningen. 3D skrivaren om den är separat från roboten har också en GPS och bekräftar då dess exakta position till programmet som styr. Det krävs ju då naturligtvis av ritningen att den är helt detaljerad och på så sätt krävs det mer av arkitekten men samtidigt så är ju sådant stimulerande för intellektet.

Detta team med robotar och 3D skrivare kan i princip tillverka och bygga allt och det människan behöver lära sig är att utveckla program som ger dem exakta instruktioner och ritningar. Allt de gör blir perfekt utfört om ritningen är perfekt.

Det finns naturligtvis andra områden än inom byggbranschen och tillverkning som ett sådant specialbyggt robotteam kan användas till. Fantasin sätter egentligen bara gränsen.

Rättegång mot det ekonomiska systemet.

Rättegång mot det ekonomiska systemet. De viktigaste anklagelsepunkterna är att det är skyldig i att ha starkt bidragit till att:

1. Utrota regnskogar och förstöra miljön på många sätt.
2. Utrota eller delvis utrota sällsynta djurarter, som t.ex. noshörningen och elefanten.
3. Plundrat konstskatter och tempel runt om i världen.
4. Finansierat krig och sett till att de underhålls med vapen.
5. Tvingat människor runt om på jorden, och då särskilt i fattiga regioner, att arbeta oerhört mycket mer än vad de någonsin skulle behöva. Samt även bidragit till att barnarbete i många delar av världen underhålls och finansieras.
6. Förhindrat utveckling av osjälviskhet och kärlek som är en grundsten i att bygga en värld där lidande minskar för allmänheten. Det ekonomiska systemet har även starkt bidragit till att legitimera självisheten och även gjort den så osynlig att många människor med normal intelligens trots att de är osjälviska i grunden inte kan se att de jämt och ständigt utför själviska handlingar som förstör andra människors lycka.
7. Skapat en fördelning av material och tillgångar som är så orättvis att några få människor i världen är så rika att de äger mestadels av jordens tillgångar. Dessa få människor är moraliskt sett inte på minsta sätt kapabla att förvalta en sådan makt över de tillgångar, som alla människor på jorden borde vara lika mycket delägare i, då deras samlande och ägande indikerar på en självishet som är så extrem att om lagsystemet vore annorlunda så skulle de klassas som den värsta sortens förbrytare.
8. Övrigt. Övriga åtalspunkter är så många att jag bara rubricerar dem under övrigt. Men vid behov så kan man även ta fram några av dem.

Jag, Patrick Karlsson, skriver här med under på att alla åtalspunkterna i detta dokument är sådana som jag genom att studera jordens tillstånd kommit fram till, är riktiga.

Undertecknat

Patrick Karlsson

Den brända jorden och den nya världsordningen.

Just nu, år 2015, så äger 85 personer lika mycket kapital och tillgångar som 3,5 miljarder människor, vilket är den fattigaste hälften av jordens befolkning. Det betyder att varje en av dessa rika personer i genomsnitt äger lika mycket kapital som fyrtioen miljoner fattiga människor i världen.

Dessa rika bor i länder som USA, Storbritannien, Frankrike mm. Länder som vi inbillar oss är utvecklade länder. Men den principen som dessa människor lever efter är den gamla diktaturens princip och deras tillgångar och deras makt motsvarar med råge de tillgångar och den makt som stora kungar och diktatorer genom historien har haft.

I världen så finns just nu massor av människor som inte är rika och som drömmer om att vara en av dessa rikaste i världen. De ser vad dessa rika har och de vill ha det samma. Kanske de flesta inte vill vara så rika som dem men jag kan tänka mig att ett antal miljoner människor på jorden just nu drömmer om detta liv. Det skrämmande med det här är att det räcker med att det finns hundra människor på denna jord som vill leva detta rika liv för att denna skeva fördelning av kapital ska fortgå i flera generationer till. Detta under förutsättningar att många av människorna på jorden, som de gör nu, ger sitt tysta medgivande till att detta kan fortgå.

En snabb kalkyl av sakernas tillstånd är skämmande. För om dessa miljontals människor ska få sina drömmar uppfyllda så krävs många tusen år av ekonomisk diktatur och tillika extrem fattigdom för den stora massan av människor. Denna diktatur kommer bara att bli värre och mer snedfördelad då tekniken som utvecklas i ständigt snabbare takt även den ger större makt till de som äger den. Vilka äger då den nyaste tekniken? Jo, de rikaste i världen.

Är det inte dags att vi gör något nu? Men så länge den stora massans drömmar går mot ett liv i rikedom så finns det inget vi kan göra. För en människas drömmar, hur skadliga de än är för andra, kan inte ändras av någon annan än de själva. Motstånd gör dem bara starkare.

För att ändra världens tillstånd så krävs andra drömmar som kan växa sig lika starka som de som nu finns om rikedom. Dessa ska då handla om att alla är jämlika i en rättvis värld. Men det krävs en sak till. Och här kommer den jobbiga biten. För det krävs lidande och brustna drömmar. För att några få människor ska få sin vilja igenom om att bli extremt rika så krävs att enormt många människor lever i extrem fattigdom. Denna självishet hos de rika är så ofattbar att den kommer att leda till enorma besvikelser och undergång, smärta och kaos. Inte bara för dem själva utan också för många andra.

Men brustna drömmar är nödvändiga för att nya ska kunna växa sig starka. Att bränna jorden för att för att den ska bli brukbar igen. Att likt en förtärande eldsvåda skapa möjlighet för en utarmad jord att på nytt skapa liv. Nya drömmar. Efter eld kommer regn. Efter regn kommer solsken. Efter solsken så kommer livet åter igen.

Den brända jordens taktik. Inte den som används i krigföring utan den som innebär att bönder bränner sin mark för att den är obrukbar och därför skapar lidande för de som brukar den. Detta så att jorden på nytt ska kunna användas för att odla grödor och skapa liv. Det ekonomiska systemet håller på samma sätt att omedvetet göra att en överanvänd mark, jorden, blir obrukbar. På vissa sätt så brinner vår jord just nu. Men efter många brustna drömmar och ett ofantligt lidande så måste det ske att vi skapar en ny världsordning. I denna världsordning så ska alla människor vara på alla sätt lika. Först då kan solskenet som följer regnet efter eldsvådan skapa det nya liv som många redan nu börjat drömma om och verkligen längtar efter i sina hjärtan.

Den nya världsordningen. I den så är de med mest makt också de som är mest villiga att hjälpa alla människor till ett bra liv. Det är de moraliska och altruistiska kvalitéerna hos en människa som är avgörande om hon ska få en maktposition i världen. Den stora massan människor är på grund av den stora utsugningen och skövlingen av jordens resurser och människans livskraft så innerligt trötta på maktfullkomliga och maktmissbrukande människor som innerst inne bara tänker på sig själva, att dessa altruistiska ledare är de enda som

faktiskt kan komma till makten. Altruismen kommer därför att segra i framtiden med stora mått på samma sätt som självisheten i dag segrar med stora mått.

I denna världsordning så är det enda kapital och de enda verkliga tillgångarna som människor har de som de själva odlat i sitt inre. Det är dessa talanger som de besitter som är värdefulla och på så sätt framtidens kapital och den främsta av dessa talanger är de altruistiska talangerna för de främjar alla människor. Den som är inriktad till att vara för allas bästa i en fredlig och jämlik värld, har börjat utveckla dessa talanger.

Så, om jag har rätt så har vi mycket att se fram emot i framtiden. Just nu ser det mörkt ut. Men det lidande som många lever under just nu, som t.ex. extrem fattigdom, är vi alla med om att skapa. Om vi kan skapa en orättvis och lidande värld så kan vi även, då drömmarna hos den stora massan växer om en verkligt jämlik och fredlig värld, även skapa en rättvis värld fri från lidande. Detta är den enkla biten. Detta är vad solskenet ger oss.

Vektorer och äkta 3-D.

Jag har en ide om hur framtidens ritblock skulle kunna se ut. Jag tänker mig att man utvecklar tekniken som finns i surfplattor ytterligare. Där har man ju en tryckkänslig yta och man kan med en penna eller med fingrar skriva och rita. Vissa surfplattor har då man använder penna även en tryckkänslighet och man kan då som en riktig penna skriva antingen hårt eller löst eller måla med mycket färgpigment eller bara med lite som om man tryckte löst eller hårt med penseln. För detta så krävs då en surfplatta med en tryckkänslig yta och en pennspets med fjädring och då alltså med tryckkänslighetsnivåer.

Första steg är att tänka bort att den tryckkänsliga ytan eller plattan behövs. Det enda som egentligen behövs är en penna med en fjädring och tryckkänslighet i sig som berättar om med hur mycket kraft spetsen trycks ner. Det andra man behöver är en platt yta, vilken som helst. Till exempel en vanlig vägg. Det tredje man behöver är att på något sätt kunna ge datorn eller telefonen information om väggytans begränsning så att den vet på vilken yta man skapar sin bild. Pennan är sedan utrustad med en enkel laserpekare eller liknande så den hela tiden vet var den befinner sig i förhållande till den ytan som man definierat för datorn eller telefonen som den yta man målar på. Denna yta kan ju vara hur stor som helst förresten. Väggens storlek sätter så att säga gränsen här.

Hur ska man då se det konstverk som skapas. Jo med hjälp av ett par glasögon som är kopplade till telefonen eller datorn, liknande de Google-glasögon som håller på att utvecklas nu. Man kan då med sin penna skapa konst på vilken vägg som helst. Pennan känner av hur hårt den trycks ned med hjälp av den inbyggda fjädringen och man ser med glasögonen det man målar även om det naturligtvis ju inte syns utanför glasögonens värld. Med hjälp av GPS och liknande så kan man ju måla hela staden och andra kan med hjälp av egna glasögon se andras och sina egna målningar både i realtid då de görs och som de sparats i olika nätverk.

Jag tänker mig även att man med hjälp av GPS i framtiden med denna teknik med penna och glasögon även kan skulptera och måla i 3d. För om man bara vet i vilken höjd pennan är så kan man med ett utvecklat GPS-system ju även bestämma pennans position. Med ett par glasögon så kan man ju då i princip måla i luften och med glasögonen så kan man ju se det man målar. Med hjälp av internet så kan ju dessutom andra se det man målar i realtid och det kan sparas i olika nätverk. Bara fantasin sätter då gränserna för vad man kan skapa. Ensam och tillsammans.

Om man istället för att måla i 3d vill skulptera så är det ju det man redan gör fast man kan utveckla enkla hjälpmedel som istället för penna då ser ut som olika skulptörverktyg. Den enda information som är nödvändig för dessa verktyg liksom med pennan är ju var de, spetsen vill säga, befinner sig rent exakt på höjden (kanske med laser eller liknande) och på ytan (d.v.s. i GPS-systemet). Sedan då man trycker på en knapp på pennan eller skulptörverktyget så målar man eller skriver. Vill man använda händer och fingrar så kan man utveckla speciella handskar. Ja, kanske man till och med i detta system, småningom, kan använda blicken att måla och skulptera med och då inte bara att använda den till att se vad man målar och skulpterar. I sina glasögon så ser man själv och andra (om man vill) sedan i realtid (om det är bra internetuppkoppling och ett bra GPS-system) vad som skapas och man kan skapa ensam, tillsammans eller inför en publik.

Förutom att man kan ha roligt ensam och tillsammans med denna teknik så kan ju konstnärer, spelutvecklare, skulptörer, arkitekter, dramatiker, scenskapare, artister inom t.ex. performing och visual art och liknande ha väldigt mycket användning för denna teknik i sin verksamhet. Och i princip så kan då all yta, inte bara väggar utan även luften överallt på jorden användas till denna konstnärliga och kreativa verksamhet. Bara fantasin sätter gränsen för vad man kan göra.

Sedan så har jag en fundering också och jag kan vara ute och cykla här. Men jag funderar kring hur ögat ser och hur vi sedan tar in den information vi ser. Jag tänker utifrån det mig sedan att kanske så är det system med pixlar som vi utvecklat och använder nu inte det optimala systemet för digitala bilder.

Att, som vi har det nu, fyller ut en bild med olika enfärgade små rutor som vi kallar pixlar, och sedan digitalt bestämmer deras position verkar för mig vara ett ganska omständligt sätt att skapa en bildåtergivning. Många olika färgområden är ju helt enfärgade och att då ändå ha enskilda pixlar som talar om små punkter i detta färgområde är ju meningslöst. Och ibland så har vi perfekta övergångar från en färg till en annan, en så kallad tonad övergång vilket i ett pixelsystem krävs en stor mängd pixlar för att tala om en ganska enkel information. En information som i vektorgrafik endast är ett färgfält och dess färgfälts övergång till ett annat.

Det jag tänker mig är istället att man filmar och fotar i vektorgrafik istället för i pixlar. Här har vi istället information om färgfält och hur dessa färgfält går över i varandra. Övergången från ett färgfält till ett annat blir då istället en enkel information istället för en enorm mängd pixlar. Denna enkla information, även om man med sin kamera registrerar oerhört små detaljer och färgområden i denna vektorgrafik, så borde en utvecklad vektorgrafik ändå kunna återge både bättre och även skapa mindre utrymmeskrävande filer än vad pixelgrafiken gör.

Detta verkar för mig även vara ett mer intuitivt sätt att lagra en bild på men jag kan helt klart ha fel här. Kanske den exakta verkligheten inte går att återges och lagras på detta sätt. Kanske det endast går om man kombinerar pixel och vektortekniken eller enbart med pixlar eller liknande som det är idag. Men bilden borde i förlängningen ta mindre plats då det enda vi har är information om olika färgfält och hur de befinner sig i förhållande till andra färgfält samt information om hur de går in i varandra som färgfält och övertoningar. Dessa bilder borde då alltså ta mindre plats, de borde även vara enklare att redigera och de borde i förlängningen då tekniken kring detta utvecklas både bli mer perfekta i sitt utseende på detaljnivå och en (tror jag) mer exakt återgivning av det man fotar och filmar.

Vad som krävs är att utveckla vektorgrafiken och till exempel på hur många olika sätt ett färgfält kan gå in i ett annat. Även om den exakta återgivningen inte är möjligt på detta sätt så borde det finnas många intressanta möjligheter med denna teknik. Om man t.ex. med hjälp av kameran som en information i filen eller foton även kan lagra själva avståndet till alla detaljer i vektorfotografiet eller filmen så har man ju en exakt vektorbaserad 3D återgivning av det man fotat, filmat och liknande oavsett om det är ett landskap, ett föremål eller en människa.

Om kapitalismens vinster och förluster och om framtiden.

En del tänker sig att kapitalismens vinster överväger nackdelarna och att den ju skapat mycket gott i världen. Men om man tittar närmare på vad dessa drivkrafter är som ligger bakom kapitalismens lust att underlägga sig världen så är de inte några vackra mänskliga egenskaper som kommer till ytan. Girighet, en lust att vara störst, bäst och vackrast, att vinna och att tävla oavsett vilka förluster motståndarna gör. När deras värderingar råder i ett land så får många lida. De som är fattiga, de som är sjuka, de som inte orkar eller vill tävla mot andra liksom de som i hjärtat inte tror på uttrycket den enes död är den andres bröd, är dömda att gå under.

Men om man tittar på de goda egenskaperna med kapitalismen så är de att de mest vinstdrivna kapitalisterna och företagen faktiskt förser mänskligheten med basprodukter och även olika nöjesprodukter i det oändliga. Det som det finns ett behov för hos människor finns det alltid någon vinstdriven kapitalist som lyckas se detta före alla andra och hen skyndar sig då att fylla detta behov. På så sätt så drivs ju också utvecklingen framåt av dessa människor och har så gjort i lång tid bakåt.

Efter som alternativet till detta sätt att utvecklas och som i sina förtjänster har bland annat drivit på industrialismen och utvecklingen till den moderna världen med alla dess bekvämligheter och tekniska fördelar, är den mörka medeltiden då despotiska kungar och drottningar styrde länderna med järnhand, så kan de flesta människor inte se annat än att kapitalismen är något som i grunden är av godo. Ett annat skräckexempel som de som av hjärtat som verkligen är kapitalister brukar ta upp är ju hur fel det gått i de länder som försökt införa kommunism, som t.ex. Sovjet och Kina, och att detta också är ett sämre alternativ än kapitalismen. Med dessa exempel så vill även de mest drivna kapitalister ta bort den sista tryggheten som fattiga och sjuka har då de menar att ju staten bara är av ondo. Alla ska konkurrera fritt i en öppen marknad där till och med vård skola och omsorg är till salu. Man menar att då vi i många år har sett en positiv utvecklingskurva för mänskligheten på grund av kapitalismen som då hela industrialismen är ett strålande exempel på. Varför skulle inte vård, skola och omsorg också få gynnas av dessa fantastiska möjligheter. Och ytterligare så menar man att de förtryckande myndigheter som t.ex. socialdemokraterna skapade kan ersättas av människans fria vilja att kunna förverkliga sig själv, att kunna bli rik och lycklig.

Det man missar att nämna är att företag i sin stora jakt efter pengar genom historien har både ignorerat miljön och människans välgång. Underbetalda och fattiga människor har slitit ut sig genom århundradena medan några få har levt som bara kungar och drottningar en gång i historien har varit förunnade att leva. Inget nytt under solen, är väl ett uttryck som

passar in här. Det var ju på grund av detta som många nya politiska rörelser kom till på slutet av artonhundratalet då man ville ta tillbaka makten över sina egna liv.

Detta har de moderna kapitalisterna missat att nämna i sina brandtal över kapitalismens goda då de istället ondgör sig över kommunismens fasor. Men vad är då alternativet, säger de. Människan är ju självisk i grunden. De ser på sig själva och de ser på de vänner som omger dem och kan inte konstatera annat. Och sedan så ser de på historien att människan alltid har varit självisk i grunden.

Även här så missar de naturligtvis en mängd människor som absolut inte är själviska i grunden och som verkat genom historien och även i deras samtid. Men de tror ju om andra som de är själva. Detta är ett misstag som även osjälviska människor kan göra. Men, menar de, eftersom människan är självisk så finns det ju inget annat att göra än att låta kapitalismen regera i världen och försöka styra de sämsta av människans dåliga sidor med hjälp av straff och av statens påverkan. De känner då att de hittat den perfekta lösningen och även den perfekta politiken för människor att leva under. De känner sig då rentav som en slags samhällets profeter som ska lära alla människor att just de har rätt. Därmed så räddar de människor från både kommunism, religion och från kungar och baroner.

Men vad är de annat än de nya kungarna och baronerna. Vad är de annat än den nya religionens förespråkare vilket är kapitalismen. På vilket sätt försöker företagen samordna människor annorlunda än en gång kommunisterna försökt att göra i sina länder. De har tagit en gammal drivkraft, själviskheten, och lyckats hitta ett nytt märke eller ett nytt epitet att sätta framför. På så sätt så är de inte alls företrädare för den nya världen utan för den gamla. Att äta eller ätas. Kapitalismens lag. Denna har funnits i alla tider och det är den som djuren lever efter. Det är den lagen som de gamla och nu utdöda människoaporna levde efter (om de nu inte var vegetarianer). Även djuren tycker om att kriga och att tävla mot varandra i lek och på allvar. På samma sätt som kapitalisterna gör det både i affärsvärlden och med idrott och annat. Man glorifierar segraren men glömmer den svage, den som förlorar. Så gör djuren också. Och innerst inne så drömmer de andra själviska kapitalisterna om att, i sin beundran över segraren, idrottshjälten eller den rike, att själva vara sån. Avundsjuka förväxlas till beundran och man försöker imitera samhällets segrare i allt. Idoler skapas.

Detta är inget nytt naturligtvis. Stalin var en stor idol för det sovjetiska folket och likaså Mao. Lejonhannen som besegrat en annan lejonhane och på så sätt äger en flock är också en idol för andra lejon. Lika så har ju kungar och baroner också varit det. Detta samtidigt som en stor del av världen går under i svält. Samtidigt som människor i vissa länder exploateras av storföretagen och de blir tvungna att arbeta för svältlöner kanske 16 timmar om dan. Till och med barn blir tvungna att arbeta. Samtidigt som världen nu håller på att gå under av de miljöproblem som rika företag i sin själviskhet har skapat i sin tävlan mot andra företag. Var och en för sig själv, så är ju idealet. Kapitalismen har genom historien skördat enormt många

offer på samma sätt som kungar och baroner en gång gjorde det med sina krig mot varandra. Men vad är då alternativet, säger den kanske något syniska kapitalisten. Människan är ju självisk i grunden.

Det är detta jag skulle vilja adressera i denna text. Alternativet. För jag är övertygad om att det finns ett alternativ som på samma sätt kan driva på utvecklingen och på samma sätt förse människor med både frihet, nytta och nöje. Och då jag menar frihet så talar jag inte om den ytliga frihet som kapitalismen talar om utan om en verklig frihet. En frihet där människor får vara sig själva och leva ut just sina drömmar.

Vad är då kapitalismens fördelar? För dessa finns ju helt klart. Jo, de är att de driver utvecklingen framåt och även förser människor med varor som både är till nytta och nöje. I sin lust att tjäna nya pengar så försöker människor överträffa varandra i uppfinningsrikedom och vi får ständig nya varor att välja ifrån.

Om vi nu föreställer oss att ett helt annat klimat rådde i ett land eller i världen. I detta klimat så var majoriteten intresserade av att faktiskt bidra med något som faktiskt gynnar andra människor. Kapitalismens goda finns alltså kvar då även detta verkar vara ett grundbehov hos de flesta människor. De är alla en del av denna vilja att göra gott. Skapa något som betyder något för andra människor. Grovt och hårt arbete är inte nödvändigt längre för även maskiner och annat finns kvar från kapitalismen som något gott. Kvar finns även en vilja att samarbeta med andra. Att hjälpa varandra att utvecklas. Kvar finns även en oändlig trötthet på girighet, pengar och på reklam, manipulation och annat. Man har liksom insett att friheten aldrig fanns i kapitalismens spår. Man känner nu en verklig längtan efter verklig frihet.

Många arbeten skulle då bli helt onödiga. Mellanhänder av olika slag, människor som handlar med valuta och papper, olika administrationsarbeten också. På grund av den tekniska utvecklingen så skulle man nu hitta ett sätt att avlösa de fattigaste fabriksarbetarna i världen med maskiner vilket redan idag är möjligt och de skulle i stället få utbilda sig och få bli mer de som de vill vara. Det behövs ju inte längre några klyftor, några som är fattiga och några som är rika. Arbetstiderna skulle på så sätt gå ner för majoriteten av människor och vi skulle kanske inte behöva arbeta mer än kanske två till tre timmar om dan. Det skulle alltså finnas mer tid för självförverkligande, för nöjen och för studier för allmänheten och både kulturen och vetenskapen skulle härmed blomstra. Men inga företag skulle nu styra dessa kreativa människor och verklig kreativitet skulle nu flörera både inom vetenskapen som inom kulturen. På grund av fantastiska kommunikationsmöjligheter i världen, som ju redan finns, så kommer alla att kunna ta del av detta och bygga vidare på nya idéer och annat. Samarbetsviljan skulle flörera i världen som aldrig förr. Den goda viljan skulle segra.

För i kapitalismens sista krigsskådeplatser så finns bara en enorm längtan till motsatsen till kapitalism hos majoriteten av människor. Det som kapitalisterna varnat för, om en ny sovjetstat eller ett liv i primitivitet blir istället något som man kommer att minnas kapitalismen att vara. Med fasa så kommer man att minnas hur människor gjorde allt för pengar. I många tusen år så kommer det att skrivas sånger där pengar står för det negativa och hur människan till sist lyckades kämpa sig fria från girighetens förkrympande klor. Vi lever nu i det som vi idag, år 2015, kallar framtiden. Pengar finns inte mer. Företag finns inte mer. De liksom dog ut. Människor insåg att de inte behövde företag längre. Äkta frihet och människors goda vilja, det är den nya melodin. Och med det även medmänsklighet, omtanke och äkta kärlek.

Kapitalismen. Det obehagligt goda.

Ändå så är kapitalismen av godo, tänker jag mig. För det finns inget annat politiskt system som möjliggör människor att så obehindrat leva ut alla sina själviska begär och önskningar utan att egentligen ens ifrågasättas av andra som ju också lever ut dessa begär. Detta är ju nödvändigt, denna kapitalismens frihet utan skyddsnät, för att människorna ska kunna utvecklas till att bli de mentalt vuxna och självständigt tänkande individer som de är ämnade att bli. För då man levt ut sin själviska önskan om att ha mycket pengar och leva ett liv i lyx så kommer tomheten sedan som ett brev på posten. Är detta allt, frågar man sig? Är detta vad jag sett som det högsta goda? Man förstår inte tomhetskänslan. Bara att pengar, lyx och prylar inte är allt.

Efter denna tomhetskänsla så kommer de negativa påföljderna av de själviska handlingar man begått. Man har ju genom att ständigt slösa sina pengar och genom att trampa på andra i en slags kapitalistisk tävlan skapat både fattigdom och misär för många andra människor på jorden. Då lagen om orsak och verkan, den som också kallas karmalagen, säger att det som man gör mot andra kommer andra att göra mot en själv, så innebär det att man själv såsmåningom kommer att hamna i fattigdom, sjukdom, utanförskap och ensamhet. Detta omfattande lidande är då ett direkt resultat av ens tidigare själviska begär att leva ett liv i lyx och av att ständigt jaga pengar.

Det är nu man börjar sin verkliga utveckling till att bli den självständigt tänkande och mentalt myndiga människa man är ämnad att bli. För lidande ger kunskap om vad som är gott och ont för en själv och där med även om vad som är gott och ont för andra. Man börjar långsamt ta avstånd från prylhets och den osynliga själviskhet som rikedom är och de negativa verkningar som det ger för flertalet andra människor. Denna kunskap sprid nu tack

vare kapitalismen till allt fler av kapitalismen lidande människor, på ett sätt som inte hade varit möjligt utan kapitalismen.

Att allt är gott, som den danske författaren Martinus Thomsen menade, stämmer då även i detta fall. För det obehagligt goda i kapitalismen är en växande kunskap som flertalet människor nu får som nu lever i fattigdom och som innan dess, kanske i ett tidigare liv, levt ut materialismen och den tomma meningslöshetskänslan som sedan följer. Denna kunskap, den om att jakten på prylar, pengar och lyx är en form av själviskhet som skapar lidande både för en själv och ens omgivning samt även gör en blind för dess negativa verkningar, kommer alla människor såsmåningom att få. Men innan dess så har de nu friheten att uppleva allt det som de drömmer om och som bara kapitalismen kan ge dem. Inget av detta hade varit möjligt om inte kapitalismen nu florerat så starkt som den gör runt om i världen.

Kapitalismen är därför det obehagligt goda. En slags födslovärkar som världen måste gå igenom för att mänskligheten ska bli verkligt mentalt mogna individer som både tänker självständigt och är empatiska på ett sätt som de aldrig varit tidigare.

Texter 2016:

Äkta kärlek

Tomhet, finns tomhet? Känslor finns ju och är väl så verkliga för somliga, så en känsla av tomhet är lika mycket existerande som en känsla av kärlek.

Men kan man känna tomhet då man känner kärlek? Det verkar för mig omöjligt. Men då är det ju omöjligt att känna tomhet för en människa som är verkligt kärleksfull.

För en sådan människa så är ju kärleken ständigt närvarande, i tanken så väl som i beröring med allt och alla. Det betyder då att botemedlet mot känslan av tomhet är att bli verkligt kärleksfull. Vilket i sin tur betyder, som i så många andra fall, att tiden i detta fall läker alla sår.

Vad är då botemedlet mot olycklig kärlek, dvs att känna för mycket kärlek till en individ som inte känner likadant tillbaka? Här borde väl inte mer kärlek vara botemedlet?

Men om man verkligen älskar en människa, och är fullt kärleksfull, så borde ju inte endast ens egna obesvarade känslor vara viktiga. Då borde ju i högsta grad även alla andras känslor vara lika viktiga. Och då även den personens känslor som inte besvarar ens kärlek. Eller är inte den äkta kärleken den som älskar alla individer för deras egen skull?

Då önskar man ju även att den som inte älskar tillbaka ska vara lycklig. Men om den andra inte älskar tillbaka, då kan ju denna inte vara lycklig i en parrelation med den olyckligt kära.

Om den som är olyckligt kär nu då verkligen älskar denna någon så vill hen ju inte att den andre ska tvingas vara med någon som de absolut inte vill vara med och som de inte mår bra av att vara med.

Så botemedlet mot olycklig kärlek borde ju då även i detta fall vara kärlek. Att i hela sitt hjärta söka efter en annan typ av kärlek. Den typen av kärlek som vill alla väl. Den äkta kärleken.

Är då äkta kärlek botemedlet mot alla olyckliga tillstånd?

För att förstå att det är så, så måste man kunna överblicka alla olyckliga tillstånd som en mänsklig varelse kan hamna i vilket verkar omöjligt.

Men absolut så är ju äkta kärlek botemedlet mot tex. avundsjuka av samma anledning som den är botemedlet mot olycklig kärlek. För känner man bara äkta kärlek så unnar man alla andra lycka och oavsett om de nu har ett bättre liv eller mer prylar så blir man ju bara glad för deras skull, oberoende av hur man själv har det ställt. Detta som är deras lycka ingår ju i deras längtan om ett bättre liv. Äkta kärlek vill ju inget annat än alla andras bästa.

Den svåraste prövningen äkta kärlek kan få är nog ändå dess motsats, nämligen hat och fiendskap. Hur hanterar då den äkta kärleksfulla människan en sådan situation, om detta tex. riktas mot ens egen person?

Jag som är så god mot andra, kanske en sådan person kan tänka, varför förtjänar jag fiendskap?

Men kan en äkta kärleksfull människa verkligen känna så? För en äkta kärleksfull människa är ju bara sig själv då hen är god mot andra. Det är liksom ingen ansträngning för hen att vara den han eller hon är. Att tycka synd om sig själv för att andra inte är likadana, det gör naturligtvis inte en sant kärleksfull människa.

Men att bli hatad är naturligtvis ändå en prövning för en kärleksfull människa. För hur betar man sig på bästa sätt mot en människa som hatar och hur undviker man att komma i känslomässig obalans och då reagera på ett negativt sätt, vare sig det är en inåtagerande eller utåtagerande obalans?

Men med att vara verkligt kärleksfull så kommer ju också en inre balans, en harmoni i sig själv för man är ju då helt enkelt inte särskilt van vid att bejaka sina negativa och destruktiva sidor i sitt förhållande till andra. Till det så kommer även en slags insikt eller visdom om man så vill, vilket gör även en sådan svår situation lättare att hantera.

Somliga menar till ock med att en sådan människa är i kontakt med gud på ett alldeles särskilt sätt. Ifall den kärleksfulla hamnar i tvivel om i hur hen ska bete sig i en svår situation så infaller det sig ofta en känsla om vad som är det rätta att göra, och som sedan visar sig stämma.

Enligt denna text, så skulle det alltså kunna vara så att kärleken löser alla problem. För känner man äkta kärlek så är man lycklig och harmonisk i sig själv. Man har ett inre ljus som, liksom, inte går att utplåna. Detta inre ljus går inte att utplåna av yttre situationer då personen känner kärlek oavsett det yttre, och heller inte av inre situationer.

Äkta kärlek skulle kanske därför kunna vara lösningen på alla problem. Kanske hade Beatles rätt då de sjöng "love is all we need". Kanske ligger det till och med en större sanning i dessa ord än de flesta av oss kan förstå.

Gruppmentalitet

Att slita sig från gruppmentaliteten är något av det svåraste en människa kan göra. Faktum är att en av de få saker som hjälper är att ha ett synligt handikapp eller att man redan är uppenbart avvikande på ett eller annat sätt. Men problemet är då vanligtvis att en sådan person ofta innerst inne har en innerlig dröm om att få passa in. Att ofrivilligt berövas sin grupptillhörighet kan leda till en totalt motsatt effekt.

En annan kategori är de som vill framstå som speciella och coola för en grupp och därför försöker avvika från denna grupps koder och normer. Men naturligtvis är dessa människor heller inte sant befriade från gruppmentaliteten. För de vill ju inget hellre än att få framstå som speciella i sin grupp, det lokala sammanhang som de är sprungna ifrån, och de små avvikelser de yttrar från sitt lokala sammanhang blir

också färgade av gruppens sammanhang oavsett om de motsätter den eller inte.

En sann befrielse måste komma från upprepade insikter och erfarenheter från livet och om gruppmentalitetens destruktiva och negativa verkan i människans dagliga liv. Därav en längtan efter befrielse från gruppmentalitetens hämmande grepp. Att vara en utböling och att vara avvikande kan leda till den effekten att en människa längtar efter en värld utan gruppmentalitetens yttrande och handlande i människans dagliga liv, vilket indirekt leder till att somliga blir utanför.

Samhörighetens känsla har genom historien fått många inte så vackra ansikten. Eller vad sägs om rastänkande. Att alla med en viss hudfärg sägs tillhöra samma familj. Eller förföljelsen av homosexuella genom historien. Nationalism och klantänkande. Företagstänkande och kapitalism som leder till massivt utanförskap i massor av människors dagliga liv. Listan kan göras lång.

Förenklat uttryckt så leder människans osjälvständiga tänkande och längtan att passa in till ganska så mörka handlingar. Handlingar som faktiskt accepteras av allmänheten och därför blir både lagliga och legitima. Tittar man på människan av idag så har hen många demoner att brottas med i sitt dagliga liv, men jag undrar om inte denna är en av de största och svåraste att besegra.

Men med stöd från historiens alla misstag och även av personliga negativa erfarenheter av gruppmentalitetens yttringar så säger jag, befria dig! Bli en vacker och självständigt tänkande människa.

För detta är nu snart den enda hållbara vägen att vandra för varje människa som vill bli varaktigt lycklig.

Titta inte över axeln för att ta reda på vad andra tycker. Känn efter och handla. Känn. Var dig själv och ta stöd av all den kunskap du har i ditt inre och som du fram till nu kanske försummat en aning.

Det lilla barnet, ännu befriad från samhällets påverkan, är inte dömande. Borde inte du, som är äldre, vara ännu klokare än barnet. Varför är då barnet den som kanske är minst dömande, och på så sätt mer klokt.

Befriar du dig själv så befriar du världen!

Ide till en gemensam och demokratisk superdator.

På samma sätt som man kan dela filer och kommunicera via internet med hjälp av snabba kablar och liknande över hela världen, varför inte utöka detta nätverk till att man även delar processorkraft och grafikkraft mellan olika hushåll via internet. För att vara en del av detta nätverk så uppger man helt enkelt en del av sin dator då den är påslagen, för att istället få tillgång till en nästan obegränsad datorkraft då man behöver den.

Denna teknik är ju till viss del redan möjlig då man i sitt hem kan koppla ihop många datorer i så kallade renderingsfarmer och på så sätt inom 3D grafiken rendera tex en film mångdubbelt snabbare. Jag tänker mig helt enkelt att man utökar detta nätverk till att innefatta alla hem i världen. Kanske behövs då en extra kabel för att grävas ner jämte bredbandskabeln. Dvs ett nytt bredband som alla kan ta del av som förmedlar processorkraft, datorkraft och beräkningskraft då man behöver den av en storlek som aldrig tidigare varit möjlig. Den enkla matematiken är då att ju mer som man delat av sin egen datorkraft till andra under tiden som datorn är påslagen, och man gör saker som kanske inte kräver så mycket som att använda word eller surfa på internet, så sparar man ihop till sitt pluskonto som man kan använda då man själv behöver en stor beräkningskraft under en viss tid. Som tex då man renderar bilder och filmer eller då man spelar och liknande. Ibland så räcker ju inte datorns beräkningsstyrka eller så har man helt enkelt inte lust att vänta en lång tid på att den ska arbeta klart.

Kanske går även detta utan kablar. Kanske det räcker med ett snabbt bredband. För om varje beräkning en dator utför delas upp i små delar och dessa små delar utförs av många datorer som är uppkopplade i detta nätverk och sedan blixtsnabbt via bredband skickar tillbaka beräkningarna till urspungsdatorn så går denna beräkning mångdubbelt snabbare. Allt alla uppkopplade datorer nu behöver är ett speciellt program på hårddisken. Detta program kan omvandla andra programs beräkningar till beräkningar som är kompatibla med alla andra datorer som också har detta program installerat. På så sätt så delar alla datorer i nätverket på de små beräkningar som behövs göras för att den stora beräkningen ska kunna göras mångdubbelt snabbare.

Men detta är bara början, tänker jag mig. För om man tänker sig att det istället utvecklas en speciell modul (en dator) som varje hem har och som är kopplat till ett stort nätverk där alla moduler i världen är uppkopplade så kan man föreställa sig vad som är möjligt. Vi talar nu om en gemensam dator med lika stor beräkningskraft som skulle få internet som fenomen att nästan blekna i jämförelse. Dessa moduler finns i varje hem och de är designade till att dra så lite ström som möjligt så att de kan vara påslagna jämt. Varje gång en person ska använda sin dator eller modul så finns tillgång till en superdator av oändlig kapacitet som alla hjälper till att skapa. Denna modul är helt demokratisk för alla människor har tillgång till samma datorkraft och kostnaden för modulen är för alla den samma, såvida inte staten förser alla med en sådan gratis i framtiden. Normalt så använder ju inte en människa så mycket datorkraft ens då hen använder sin dator eller modul utan surfar mest, skriver en text eller kanske ser på en film. Det betyder att de som för tillfället behöver en kraftfull dator, vilket jag i ock för sig tror kommer att behövas mer och mer av i framtiden, kommer då att ha tillgång till det utan att någon dator i det gigantiska nätverket ens kommer att märka någon skillnad i hur deras modul används. Om man ska spara något så sparas detta på två oberoende ställen och om någon modul tillfälligt ska stängas ner eller om den går sönder så reagerar den andra modulen blixtsnabbt som allt är sparat på och sparar på så sätt allt igen på en annan modul. Risken att förlora sin sparade information är därför oerhört liten ens om ens modul skulle gå sönder.

Framtidens konst, del 2.

Med hjälp av datorprogram så kan man generera fram hela och kompletta VR-världar. Dessa är totalt realistiska för syn och hörsel, om man väljer att de så ska vara det, och de innehåller byggnader med infrastruktur, natur, människor, djur och varelser. Man kan välja mellan oändligt många möjliga kombinationer utifrån olika parametrar hur denna värld ska se ut och påverka allt in i minsta detalj. Allt detta medan man befinner sig inom denna värld med sina VR glasögon.

Möjligheten att vara kreativ i denna värld är oändligt stor. Bara fantasin sätter egentligen gränsen. Men vill man bara filma eller fotografera så kan man göra det medan man befinner sig i denna värld. Man kan sedan välja om resultatet ska vara i 2D eller 3D eller i något annat format. Upplösningen behöver då inte vara den samma som den man ser framför sina VR-glasögon utan större då ett renderingsprogram är kopplat till VR-världen som man skapat.

Man kan naturligtvis ändra detaljer och liknande i denna värld genom att manuellt flytta saker, ändra form och storlek på föremålen, med en knapptryckning ändra både väder och infrastruktur. Vill man t.ex. skapa en vulkanö med ett pågående utbrott eller något annat som man omöjligt kan få se i verkligheten så kan man göra det här och sedan gå omkring på denna ö. Fota, filma, testa olika situationer eller bara spara världen för andra att uppleva. Har man en dragning till det surrealistiska så kan man naturligtvis skapa en sådan värld och vill man skapa ett dramatiskt verk i en av dessa världar man skapat så kan man göra det för att sedan dela med sig av det till andra.

De levande varelserna som är skapade i denna värld styrs av parametrar som gör att de hittar sina egna rörelser utifrån situationen de befinner sig i och vad de har fått för instruktioner. De kan även prata och ge ifrån sig läten.

Om man nu skapat något som man vill ta med sig till den fysiska världen så kan man skriva ut både i 2D och i 3D i alla möjliga sorters material och storlek. Vill man agera som en gammaldags stenhuggare i VR världen eller som en målade konstnär så kan man skapa inuti denna VR värld som man skulle i den fysiska världen. En stenhuggare t.ex. hugger i material som svarar fysiskt som de skulle göra i den verkliga världen. Men fördelen med att skapa i VR världen och kanske sedan skriva ut det man skapat är att i VR världen så är man inte begränsad av fysikens lagar och man kan med lätthet skapa vad man vill. Föremålen i VR-världen är beklädda i fysiskt baserade material som utseendemässigt svarar på ljus och omgivning som ett verkligt material skulle, så kallade PBR material. Men då även 3D skrivaren utvecklats fram till då så skriver skrivaren ut de material som de är beklädda med i VR världen eller i alla fall så att de ser ut som dem i den verkliga världen.

Resultatet av allt detta blir tillslut att många människor kommer att vara väldigt trötta på denna VR-värld. Mängder av yrken och intressen kommer att uppstå inom denna VR värld. En slags övermättnad sker då hos de flesta tillslut. Många längtar nu till naturen och till fysiska träffar med både människor, djur och natur.

Den största och vackraste skapelsen, är ändå, kommer man då att inse, där liv möter liv och naturen blir återigen vårt fokus.

Av Patrick Karlsson (år 2009 – 2016)